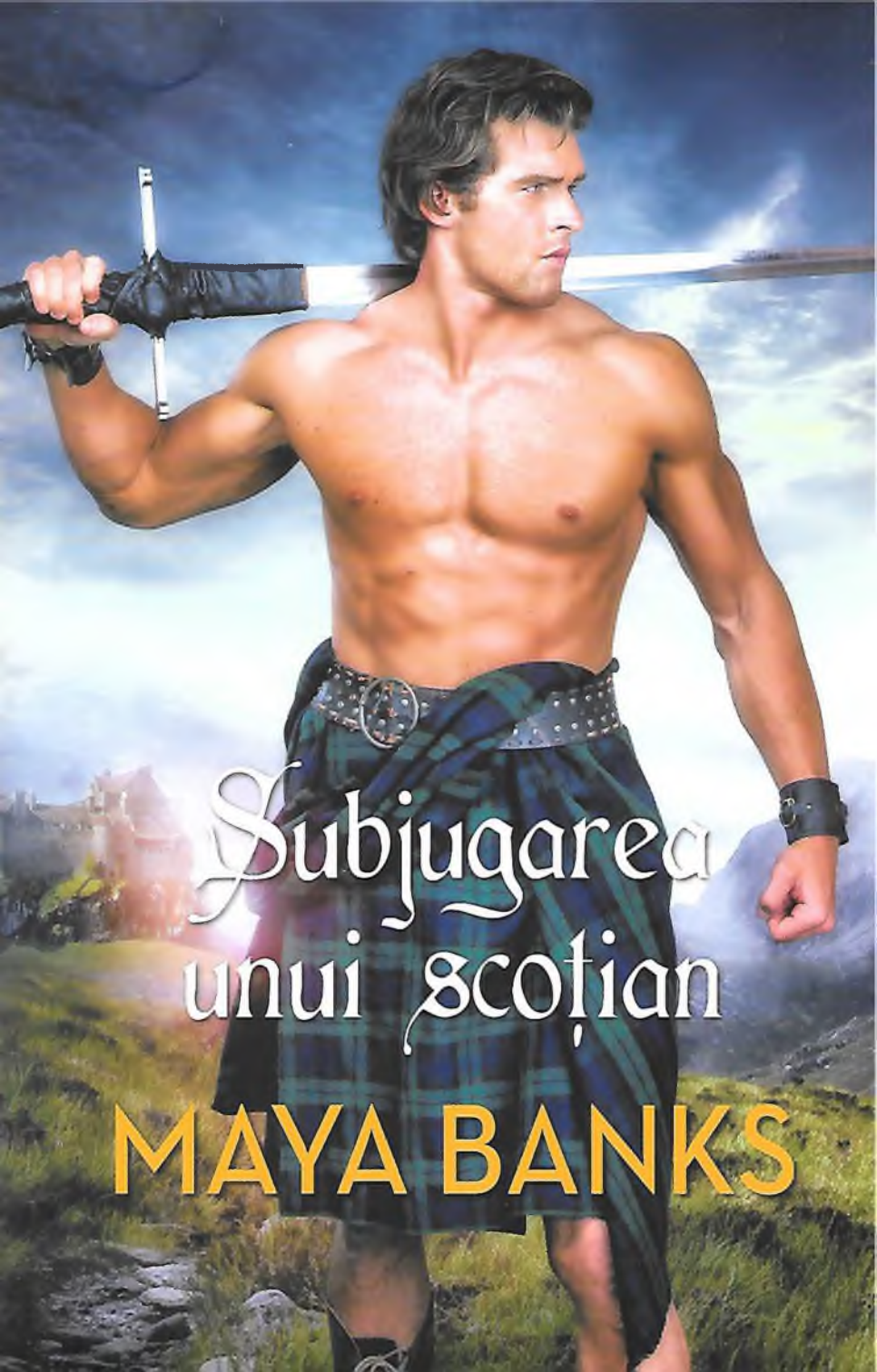
Subjugarea
unui scoțian
MAYA BANKS

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „PASIUNI SCOȚIENE“

Eveline Armstrong este iubită și protejată de familie, dar mulți o consideră nebună, căci frumoasa fiică a căpeteniei clanului Armstrong nu vorbește și nu comunică în nici un fel cu ceilalți. Dar nimeni nu știe că tânăra, rămasă fără auz în urma unui accident, a învățat să citească vorbele de pe buzele celor din jur și preferă să rămână în lumea ei tăcută. Curând însă, un decret al regelui o obligă să devină soția lui Graeme Montgomery, căpetenia clanului rival, iar Eveline acceptă resemnată – neștiind ce schimbări încântătoare vor avea loc în viața ei.

Deși crede că obligația de a se căsători cu o femeie pe care nu o vrea îi va nărui toate planurile de viitor, Graeme este intrigat de misterioasa Eveline, ale cărei buze tăcute sunt atât de ispititoare și ai cărei ochi inteligenți pot vedea până în adâncul sufletului său. Dar când rivalitatea dintre clanuri amenință să le distrugă fericirea pe care nu credeau că o vor găsi vreodată, războinicul scoțian este gata să mute munții din loc pentru a o salva pe cea care i-a învățat inima să audă cântecul magic al iubirii.

Maya Banks și-a câștigat celebritatea pe plan internațional cu cele *peste 60 de romane scrise* până acum. Vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, cărțile ei au intrat în topurile de bestselleruri ale *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4335-3
9 786063 343353

Alma

Prolog

Se așternuse pacea în Scoția. Ținutul își exprima domol recunoștința pentru scurtul răgaz de la violență, rebeliune și vărsare de sânge. Venise primăvara, aducând cu ea verdele crud al ierbii care ieșea printre bolovanii și pietrele care puseseră stăpânire pe întreg pământul.

Fulgii de zăpadă dispăruseră, goniți de căldura zilelor mai lungi. Totul era cum trebuia. Regele Alexander al II-lea se putea concentra asupra altor probleme, cu excepția uneia singure.

Un lucru foarte important.

Cei doi aliați ai săi din cele mai puternice clanuri din regatul său se urau de moarte.

Clanurile Montgomery și Armstrong se aflau în război. Nu era o simplă răfuială. Regele nu avea nici timpul, nici dorința de a pierde un sprijin așa de puternic din cauza unei lupte interne.

Acum că zăpezile iernii se topiseră și nopțile lungi se sfârșiseră, luptele aveau să fie reluate. Clanurile urmau să piardă alți oameni.

Așa că regele puse la cale un plan pentru a-i forța pe cei doi dușmani să facă pace.

Într-o dimineață devreme, înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului, trimise doi mesageri călare, fiecare purtând câte un decret regal pentru căpetenia Armstrong și pentru căpetenia Montgomery.

Spera doar că nu aveau să se omoare unii pe alții la nuntă.

Capitolul 1

– Asta-i o nebunie! exclamă Bowen Montgomery. Nu te poate lega de mezina nebună a celui mai mare dușman al nostru.

Graeme Montgomery se uită sumbru la fratele său, incapabil să formuleze un răspuns din cauza furiei crescânde din pieptul său. Mesagerul regelui plecase, iar acum călărea dincolo de granița clanului Montgomery. Graeme se asigurase de asta. Se simțea profund trădat de regele său și nu mai voia să aibă nici măcar o secundă vreun reprezentant al Coroanei pe pământurile lui.

– Este o copilă, zise Bowen cu dezgust. Și este... Ei bine, toată lumea știe că e bolnavă. Ce dracu' o să faci cu ea, Graeme?

Când Graeme ridică mâna pentru a-l face să tacă, degetele îi tremurară, dezvăluindu-i furia. Se întoarse și se îndepărtă de fratele său, având nevoie de distanță și de singurătate pentru a accepta importanța a ceea ce tocmai i se întâmplase. Lui și clanului său.

Regele său nu emisese un simplu decret de căsătorie într-un efort de a opri ostilitățile dintre cele două clanuri rivale. Alesese să pună efectiv punct șansei lui Graeme de a preda ștafeta de căpetenie moștenitorilor săi.

Pentru că nu aveau să existe.

Totul avea să se termine odată cu el.

Fără fii care să devină căpetenie, unul dintre frații lui – Bowen sau Teague – trebuia să preia rolul și să le ofere un moștenitor pentru ca numele Montgomery să fie dus mai departe. Clanul lui chiar putea hotărî că unul dintre frații lui ar fi fost o căpetenie mai bună doar pentru faptul că el s-ar fi aflat în poziția de a avea o soție care nu își putea asuma rolul în clan, iar el nu putea face copii.

Era un dezastru total.

Cum putuse Maiestatea Sa să facă așa ceva? Cu siguranță, își dădea seama la ce viitor îl condamnase.

Traversă mica anticameră, îndreptându-se prin holul îngust spre sala mare. Încăperea era întunecată, blănurile nefiind încă date

la o parte de la ferestre. Alese să le lase acoperite și aprinse o lumânare de pe unul din sfeșnicele de pe hol.

Strălucirea lumânării lumina prea puțin încăperea, dar își găsi calea spre masa solidă la care tatăl său se așezase nopți la rând, scriind cu pana în registre. Bătrâna căpetenie fusese un bărbat zgârcit, atent la detalii, care ținea cont de valoarea fiecărui lucru posedat de clan.

Dar avea inima mare cât un munte și era corect și obiectiv cu clanul său. Se asigura că toată lumea primea tot ce avea nevoie. Că toți erau îmbrăcați și că nimănui nu-i era foame, chiar dacă asta însemna ca el să rămână fără haine și fără mâncare.

Lui Graeme îi era dor de el în fiecare zi.

Se lăsă greu pe scaunul noduros și își trecu mâinile peste lemnul îmbătrânit, de parcă putea să simtă spiritul tatălui său în acea încăpere.

Căsătorie. Cu o Armstrong. Nici nu se putea gândi la asta.

Și apoi era Bowen, care tot spunea că fata era nebună. Graeme nici măcar nu fusese atent la zvonurile care spuneau că fata nu ar fi fost normală. Nu-l preocupaseră. Nu până acum. Se știa prea bine că era ceva în neregulă cu fata, iar cei din clanul Armstrong strânseseră rândurile în jurul ei.

Înainte chiar fusese logodită cu progenitura McHugh. Căpetenia clanului McHugh râvnea la o alianță cu clanul Armstrong pentru că, odată uniți cu ei, deveneau o forță demnă de luat în seamă. Nu exista nici un fel de iubire între clanurile Montgomery și McHugh. Cei din familia McHugh erau la fel de vinovați de moartea tatălui lui Graeme, dar el știa cine era direct responsabil. Așa că familia Armstrong merita cel mai mult ura lui.

Nu-i păruse rău că logodna fusese ruptă, iar cele două clanuri nu rămăseseră legate formal de o căsătorie. Clanul Armstrong nu se alia prea ușor cu familiile vecine. Nu avea nevoie. Era o forță suficient de puternică pentru a învinge în luptă dacă nu s-ar fi aliat mai multe clanuri împotriva lor.

Tavis Armstrong era la fel ca tatăl lui. Nu avea încredere în tratate și în promisiuni. Nu permitea să fie trădat și nu avea încredere în nimeni altcineva în afară de el însuși.

Dacă nu ar fi fost dușmani așa de înrăiți, Graeme ar fi respectat hotărârea cu care Tavis își exercita puterea și faptul că nu conta pe nimeni pentru a-l sprijini.

După ce fusese ruptă logodna dintre fiica lui Armstrong și fiul lui McHugh, nu se mai spuseseră multe, cu excepția zvonurilor ocazionale care puneau la îndoială sănătatea mintală a fetei. Din moment ce toți cei din clanul Armstrong nu erau prea sociabili și țineau totul pentru ei, nu se aflaseră multe despre unica lor fiică.

Nu, lui Graeme nu-i părea rău că mariajul nu avusese loc. Știa că McHugh și-ar fi folosit poziția din familia Armstrong pentru a alimenta furia împotriva clanului Montgomery. McHugh voia mai mult pământ și mai multă putere, iar teritoriul Montgomery era ca un ghimpe în coastă pentru că ajunsese să fie încercuit în nord.

Dar acum îl legau de o femeie despre care nu știa aproape nimic? Pe lângă faptul că era suficient de rău că nu putea fi bună ca soție, era din familia Armstrong, ceea ce însemna că, dacă ar fi fost femeia perfectă din Scoția, Graeme nu voia să aibă de-a face cu ea.

Când avea să se însoare, voia să își aleagă o femeie din propriul clan. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva care ar fi adus pericol, furie și neînțelegere între oamenii săi. Iar Eveline Armstrong cu siguranță avea să facă asta.

– Graeme?

Șoapta se auzi dinspre ușă, iar o parte din furie și tensiune se diminuară când sora lui, Rorie, privi înăuntru cu o expresie neliniștită.

– Ce este, draga mea? întrebă el, făcându-i semn să intre.

Rorie avea 15 ani, dar era în urma majorității fetelor de vârsta ei. În vreme ce majoritatea căpătaseră forme femeiești și le crescuseră sânii, Rorie încă era mică și slabă, iar dacă nu ar fi fost frumusețea uimitoare a ochilor ei verzi și delicatețea feminină a chipului, ar fi putut la fel de bine să fie luată drept băiat.

Cu trei frați mai mari, ai fi crezut că făcea față oricărei situații, dar era extrem de timidă, mai tăcută decât orice fată pe care o cunoștea el. Cu excepția clipelor când se afla în preajma lui și a fraților lui. Cu ei era autoritară, exigentă și neastâmpărată. În restul timpului, evita restul clanului și prefera să-și vadă de ale ei.

– Este adevărat ce a spus Bowen?

Acum era la doar câțiva pași de el, în fața mesei la care se așezase. Mâinile lui erau strânse în pumni pe suprafața de lemn.

– Te căsătorești cu o Armstrong?

Îi analiză expresia în căutarea fricii, pentru că ar fi făcut orice pentru a-i liniști temerile. Fata suportase foarte greu pierderea tatălui lor pentru că fusese comoara lui. Ea, mai mult decât oricare dintre ei, îi vedea pe cei din clanul Armstrong ca pe niște monștri.

Dar nu văzu decât îngrijorare și o expresie de preocupare în ochii ei expresivi.

– Asta a decretat regele.

Se încruntă.

– Dar de ce? De ce ar face așa ceva?

– Nu este treaba ta să chestionezi hotărârile regelui, zise el calm.

Nu putea să o mustre pentru o astfel de lipsă de respect când până și el pusese sub semnul întrebării acest lucru.

– L-au omorât pe tata, spuse ea cu empatie. Cum o să fie vreodată pace între noi? Cum a putut regele să creadă că, dacă forțează o căsătorie între tine și una de-ale lor, o să rezolve ceva?

– Sst! șopti el cu blândețe. Destul, Rorie! Am fost chemați la clanul Armstrong și o să mergem acolo.

Expresia ei de groază apăru brusc.

– Să mergem acolo? Pe teritoriul lor? Unde ne-ar putea omorî pe toți? De ce nu pot veni ei aici? De ce trebuie să fim noi cei care sacrifică totul? Au făcut ceva să câștige favorurile regelui?

Graeme zâmbi pentru o clipă, amuzat de întrebările ei.

– Este puțin probabil să fie rezultatul vreunui favor faptul că își lasă fata să se mărite cu mine. Mă îndoiesc că lor le face mai multă plăcere afacerea asta decât mie.

– Se zice că nu-i normală, afirmă Rorie.

Graeme oftă.

– Bănuiesc că o să aflăm la nuntă, nu-i așa?

Chiar atunci îl auzi pe Teague de jos de pe hol.

– Graeme! Pentru Dumnezeu, unde ești?

El oftă din nou. Rorie îi zâmbi timid și se întoarse exact când Teague intră valvârtej pe ușă, transpirat și murdar de sânge.

– Spune-mi că nu este adevărat! izbucni Teague.

– Ai plecat de la antrenament ca să mă întrebi dacă este adevărat ce ți-a zis Bowen? întrebă Graeme. Sugerezi că el te ar minți și că ar trebui să-ți părăsești îndatoririle pentru a mă lua la întrebări?

Teague se încruntă și vru să spună ceva, dar se opri când își dădu seama că Rorie era prezentă. Închise gura, apoi privi în jos la sângele de pe el.

Rorie era... Ei bine, era diferită. Pentru majoritatea femeilor din clanul lor, sângele, violența, luptele erau un stil de viață. La fel de normal cu a mânca și a dormi. Dar Rorie era sensibilă la asemenea lucruri. Vederea sângelui o făcea să pălească și ura să audă orice sunet de durere sau de violență.

– La dracu' cu totul, Graeme, nu mai face pe căpetenia măcar o dată și spune-mi dacă e adevărat ca să pot pleca de lângă Rorie înainte să o supăr mai mult!

– Deja este supărată, sublinie Graeme. Cu siguranță, din același motiv pentru care tu ai tropăit pe hol, strigându-mă.

Teague tăcu brusc. Corpul lui era tensionat, iar maxilarul – încordat.

– Deci este adevărat.

– Da, este adevărat.

Teague își înăbuși o înjurătură, ieșind furtunos din încăpere. Pașii lui răsunară până în sala mare.

– Păi, zise Rorie, a mers bine, nu-i așa?

Capitolul 2

Urletul lui Tavis Armstrong se putu auzi prin tot castelul, până în curte, unde se antrenau oamenii. Mulți își lăsară săbiile, în vreme ce alții le ridicară iute pentru apărare, îngrijorați de un eventual pericol.

Eveline nu își auzi tatăl, dar simți vibrațiile pe piatra din podea și își dădu seama că era ceva în neregulă în sala mare. Prea multă mișcare. Prea multă forță. Era ca și cum dintr-odată o turmă de oi umbla aiurea prin castel.

Cu expresia neschimbată, privi după colț spre scări, curioasă să afle ce agitase așa castelul.

Tatăl ei se ridică, roșu de furie, cu o scrisoare mototolită în pumn. Lângă el se aflau cei doi frați ai ei, Brodie și Aiden, cu brațele

încrucișate la piept. Chiar și de la distanță, Eveline putea să-și dea seama că erau la fel de furioși ca tatăl ei.

Privirea îi alunecă spre cel care stătea în fața căpeteniei, un bărbat care părea a-și dori să fie oriunde în alt loc numai acolo nu. Veștile proaste fuseseră clar aduse de scrisoarea pe care o ținea tatăl ei.

Își înclină capul într-o parte în timp ce-l studie. Era omul regelui. Purta blazonul regal, iar pe mâna dreaptă avea un inel cu rubin, care semnifica statutul de mesager regal.

O întrista foarte tare faptul că tatăl ei se afla într-o poziție în care nu-i putea vedea buzele, dar putea zări gura mesagerului, care în cele din urmă se închise.

Când el deschise gura să vorbească din nou, ea se concentră intens, hotărâtă să afle ce avea să-i spună tatălui ei.

– Voia Maiestății Sale o să fie îndeplinită. A decretat ca nunta să aibă loc în două săptămâni. Aveți timp până atunci să vă pregătiți. Nunta o să se țină aici, iar regele o să-și trimită reprezentantul să se asigure că totul este cum trebuie.

Nuntă? Eveline răsuflă ușurată. Cu siguranță, pe tatăl ei nu îl supărase așa de tare o nuntă. Dar a cui nuntă? Regele trimisese un reprezentant? Totul părea incredibil de important și de entuziasmant. Cu siguranță, avea să găsească oameni noi și interesanți de privit.

Dar mama ei, care sigur trăsese cu urechea, intră în grabă în încăpere, iar Eveline tresări la îndrăzneala ei. Tatăl îi mustra mereu mama că intervenea în probleme care nu erau treaba ei. Nu că ar fi avut vreun efect, fiindcă tatăl ei nu rămânea cu adevărat supărat pe soția lui prea mult timp, dar de data asta era diferit. Acum era vorba de reprezentantul regelui, iar o ofensă adusă acestuia era o ofensă adusă regelui.

– Tavis, nu poți permite așa ceva!

Eveline abia reușea să înțeleagă vorbele care ieșeau de pe buzele mamei. Chipul femeii era plin de lacrimi. Din cauza unei nunți? Eveline se încruntă. Nimic nu avea sens.

Tavis puse o mână pe brațul soției sale pentru o reține și apoi se întoarse suficient ca Eveline să-l vadă vorbind furios cu fratele ei, Aiden.

– Du-o pe mama ta de aici!

Robina Armstrong clătină cu furie din cap, opunându-i-se lui Aiden.

– Asta-i o nebunie! Nu o poate da lupilor așa. Nu este corect! Nu poate să-și îndeplinească obligațiile căsătoriei. Asta-i o batjocură, Tavis. Nu poți permite să se întâmple!

O senzație de neliniște străbătu șira spinării lui Eveline. Începea să aibă o senzație neplăcută legată de motivul care îi agitase familia așa de tare. Nuntă? Mama ei în lacrimi? Imposibilitatea de a îndeplini obligațiile căsătoriei? Dată lupilor? Cine erau lupii?

Mesagerul regelui se încruntă, neplăcându-i mediul ostil în care ajunsese.

– Regele a decretat astfel. Graeme Montgomery și Eveline Armstrong o să se căsătorească.

Eveline își duse o mână la gură, deși nu mai rostise un cuvânt de mai bine de trei ani. Reacția erau automată, pentru a înăbuși strigătul silențios care îi ieși chiar din suflet.

Se întoarse, fiindcă nu mai voia să fie martoră la așa ceva. Fugi din castel, aproape împiedicându-se pe treptele de piatră. Adunându-și fustele în pumnii strânși, fugi pe terenul accidentat din spatele castelului și intră în crângul ce mărginea un pârâu ce se vărsa într-un lac din apropiere.

Căută instinctiv bolovanul mare care se vedea deasupra apei. Acolo pârâul curgea mai iute, lovindu-se de pietrele mari și de bolovani. Își imagină sunetul, păstrându-l ca o amintire efemeră. Trecuse așa de mult timp de când nu auzise ceva încât amintirea sunetelor dispărea.

Jelea această pierdere. Înainte, putea să stea pe piatra ei pentru a-și aminti sunetul susurului apei și pacea pe care i-o aducea. Cu timpul, aceste sunete-fantomă dispărură în neant. Simțea un gol care se făcea tot mai mare.

Strângându-și genunchii ca să-și poată sprijini bărbia pe ei, închise ochii, dar apoi îi deschise repede. O lume fără sunete *și* fără vedere o înspăimânta.

Căsătorită.

Logodna provocase minciuna pe care o menținea de trei ani. Tragedia se abătuse asupra ei, dar o și salvase dintr-o căsătorie nedorită, dar pe care tatăl ei era hotărât să o facă să se întâmple.

Cum era posibil? O cuprinse panica la gândul de a pleca din sanctuarul ei. Aici era iubită. Prețuită. Nimeni nu o vedea ca pe o fată bolnavă sau măcar nimeni nu îndrăznea să exprime o asemenea opinie

cu voce tare. Tatăl ei și-ar fi vârît sabia în cel care i-ar fi discreditat astfel singura fiică.

Dar știa ce se spunea pe la spatele ei. Unele dintre cele mai răutăcioase lucruri. De fapt, nu pe la spate, ci în văzul ei. Surdă. Nebună. Nesănătoasă. Biata fată! Niciodată utilă pentru cineva.

Se înșelau, dar nu voia să le spună. Era prea periculos să facă asta.

Fusese logodită cu Ian McHugh – o legătură foarte dorită de tatăl lui Ian, căpetenia, și cu care tatăl ei fusese, în sfârșit, de acord. Tatăl ei era atent când venea vorba de aliațele pe care le încheia, iar Patrick McHugh era unul dintre puținii oameni în care părea să aibă încredere. Cei doi bărbați chiar puteau fi numiți prieteni. Era ceva normal să fie aranjată o căsătorie între singura fiică a lui Tavis și moștenitorul McHugh.

Cu toate astea, Ian nu era un bărbat fermecător, așa cum lăsa impresia. La exterior, era perfect. Întruchiparea unui gentilom. O cucerise pe mama ei și chiar primise și binecuvântarea fraților protectori ai lui Eveline.

Dar sub această fațadă se afla un bărbat care trezea teama în inima lui Eveline. Își bătuse joc de ea cu promisiuni legate de mariajul alături de el și apoi râsese când ea jurase că avea să se ducă la tatăl ei să-i spună. Dar el replicase că nimeni nu avea să creadă calomniile ei la adresa lui. Asta până când chiar se dusese la tatăl ei să facă exact ce intenționase.

Tatăl ei nu fusese aspru, dar îi pusese acuzațiile pe seama temerilor feciorești. Îi promisese că totul avea să fie bine și că Ian putea fi un soț bun pentru ea. Și, mai mult, că era un bărbat drept și onorabil.

Mai rău, o curtase în fața familiei. O vizitase des, făcând gesturi măreațe de devoțiune. Își jucase rolul la perfecție. Întregul clan ajunsese să-i mănânce din palmă. Doar Eveline văzuse sufletul lui coplesitor de rău.

Eveline oftă și își lipi fruntea de genunchi, lăsând fustele să se umfle în jurul picioarelor. Secrete. Așa de multe secrete. Atât de multe minciuni!

Îi plăcuse să călărească, dar niciodată nu i se permisese să o facă singură – amenințarea războiului cu clanul Montgomery era mereu

prezentă, iar tatăl ei se temea de ceea ce i se putea întâmpla fiicei lui dacă ar fi căzut în mâinile dușmanilor de moarte.

Într-o dimineață, se dusese la grajduri, își înșeuase calul și plecase să călărească. Doar că nu era o simplă plimbare călare. Plănuise să fugă. O decizie nesăbuită și pripită, care încă o bântuia.

Nici măcar nu știa dacă putea să o facă, dacă avea curajul să iasă de pe pământurile Armstrong. Până la urmă, cum avea să supraviețuiască o fată singură și fără protecția familiei?

Acest act simplu de disperare o costase mai mult decât își imaginase vreodată. Își mânase calul pe un drum pe care mersese de multe ori, de-a lungul unei râpe abrupte prin care își croise drum un râu, făcând un mic canion. Când calul ei se împiedicase, o aruncase de pe spinarea lui, iar ea căzuse în râpă.

Nu își amintea clar ce se întâmplase pe urmă, știa doar că fusese speriată și singură și că o durea îngrozitor capul. Și că era frig. Frigul îngrozitor și trecerea timpului.

Se trezise în camera ei într-o lume cuprinsă de liniște. Nu înțelesese, nu știuse cum să-și exprime suferința. Gâtul îi era umflat și avusese febră zile întregi. Chiar dacă voise să vorbească, simplu efort îi provoca prea multă durere și astfel rămăsese tăcută, uluită de tăcerea care o înconjura.

Mai târziu înțelese că fusese aproape de moarte timp de două săptămâni. Vindecătoarea îi observase umflătura de la cap și își făcuse griji că febra ei fusese așa de mare încât îi provocase răni permanente. La început, Eveline o crezuse.

Apoi existaseră momente când crezuse că pierderea abilității de a auzi era o pedeapsă pentru decizia ei odioasă de a se împotrivi tatălui ei. Avusese nevoie de mult timp să se adapteze și era prea rușinată să le spună adevărul părinților ei, care o priviseră cu dezamăgire și devastare. Poate că *ar fi găsit* curajul să le spună totul și să le explice că nu mai auzea, dar apoi cei din clanul McHugh veniseră la tatăl ei, cerând să-i afle situația.

Neputând să obțină asigurarea că Eveline era sănătoasă, Ian rupsese iute logodna. Cine putea să dea vina pe el? Nici măcar tatăl ei nu putea găsi vinovat un bărbat care nu voia o soție a cărei sănătate mintală era pusă sub semnul întrebării.

Ea nu voise să recunoască faptul că își pierduse auzul pentru că sperase în secret că avea să îi revină în mod miraculos. Că într-o zi avea să se trezească, iar totul putea fi din nou bine.

Era o idee ridicolă, dar se agățase de acea speranță până când devenise clar că surzenia era salvarea ei.

Așa începuse minciuna. Nimeni nu vorbea, dar din omisiune. Permisese familiei, clanului să creadă că fusese afectată de accident pentru că asta o proteja de căsătoria cu un bărbat pe care îl disprețuia și de care se temea.

Și nu era o minciună pe care o putea îndrepta mai târziu, pentru că atât timp cât Ian rămânea necăsătorit, dacă se afla că singurul ei defect era surzenia, el ar fi putut cere cu ușurință să refacă logodna.

Era o minciună care crescuse și căpătase propria viață – cu cât continua, cu atât mai neputincioasă se simțea pentru a o îndrepta.

Doar că acum totul era inutil pentru că dăduse la schimb o căsătorie cu fiul diavolului pentru una cu însuși diavolul. Iar de data asta, nu avea putere de a împiedica să se încheie căsătoria.

Se cutremură, își lipi din nou fruntea de genunchi și se legănă în față și în spate.

Graeme Montgomery.

Numai numele lui îi inspira frică.

Războiul dintre clanul ei și al lui exista de cincizeci de ani. Eveline nici măcar nu își amintea de la ce pornise sângeroasa neînțelegere, dar chiar fusese sângeroasă. Tatăl lui Graeme fusese omorât de bunicul ei, lucru pe care Graeme nu avea să-l ierte niciodată.

Cei din clanul Montgomery trăiau pentru a-i hărțui și a fura de la ei, pentru a vărsa sângele oricărui Armstrong în viață. Tatăl și frații ei nu erau cu nimic diferiți. Ar fi străpuns un Montgomery cu sabia pentru un păcat mai mic decât acela de a respira.

Pentru ea, nimic din toate astea nu avea sens, dar se presupunea că era o femeie ca o floare mică și delicată, care nu avusese minte pentru asemenea probleme nici măcar când o crezuseră întreagă la cap.

Își frecă absentă fruntea, simțind că o cuprindea una dintre durerile ei de cap. Mereu începeau la baza craniului și urcau până în spatele urechilor, cu presiunea crescând până când îi venea să urle de durere.

Dar nu putea articula nici un sunet. Nu avea cum să măsoare cât de tare sau de încet vorbea. Nu voia să știe nimeni de incapacitatea ei de a auzi. Așa că rămânea zidită în propria tăcere.

Apoi mai mult simți decât auzi pe cineva apropiindu-se. De când își pierduse auzul, i se dezvoltaseră celelalte simțuri. O uimea asta, dar își dăduse seama că simțea lucrurile mai profund. Ca și cum prindea cele mai mici vibrații din aer.

Se întoarse și îl observă pe Brodie apropiindu-se cu o expresie sumbră, dar luminându-se ușurat când o văzu stând pe piatra ei.

De Brodie avea să-i fie dor cel mai mult dacă chiar se căsătorea cu căpetenia clanului Montgomery. Abia putea respira pentru că îi venea să plângă și avea un nod incontrolabil în gât.

El zise ceva când se apropie, dar ea nu înțelese pentru că el își ținea o mână la gură. Când continuă să îl privească, el oftă adânc și apoi se așeză pe piatră lângă ea, așa cum o făcuse de multe ori.

Brodie știa mereu unde să o găsească. Îi știa toate ascunzătorile secrete. Nu se putea duce nicăieri fără ca el să nu știe deja locul.

Se întinse să o ia de mână, cuprinzând-o în mâna lui mult mai mare și o strânse. Buzele lui începură să se miște din nou, iar ea se aplecă pentru a vedea ce spunea.

– Este nevoie de tine în castel, puiule.

Iubea faptul că el îi spunea așa – nici măcar nu știa de ce. Era un alint spus aproape mereu cu un zâmbet indulgent. Doar că în acea zi nu era nici un zâmbet. Doar o dezolare adâncă în ochii lui și linii de îngrijorare pe frunte.

Pentru că nu mai voia să-i provoace o supărare în plus, ea își puse și cealaltă mână într-a lui și așteptă ca el să se ridice și să o tragă în picioare. Era mai bine dacă se purta ca și cum nu știa. Poate că putea să facă pe proasta. Cu siguranță, dacă regele știa cât de nepotrivită era pentru căsătorie, nu ar mai fi fost de acord cu așa ceva.

Acest gând o înveseli destul de mult în timp ce mergea alături de fratele ei înapoi spre castel. Tatăl ei spusese mereu că regele era un conducător drept și just. Că adusese pacea în ținuturile Scoției semnând un tratat cu Anglia.

Dacă reprezentantul său urma să participe la eveniment, atunci cu siguranță, după ce avea să o vadă, avea să anuleze căsătoria și să trimită un raport regelui despre nepotrivirea ei cu rolul care îi fusese atribuit.

Capitolul 3

Eveline încercă să rămână calmă în timp ce Brodie o conducea în sala mare, deși era greu, fiindcă inima îi bătea furioasă în piept.

Tatăl ei se plimba prin fața vetrei, iar celălalt frate al ei, Aiden, stătea tolănit pe un scaun mare de lemn, cu furia arzându-i în ochi în vreme ce bătea cu piciorul alert în podea.

Eveline se concentră asupra mamei și tatălui, dorindu-și cu disperare să știe ce își spuneau. Își retrase mâna din mâna lui Brodie și se întoarse în așa fel încât să-i vadă mai bine.

– Tavis, nu poți permite să se întâmple asta!

Tatăl lui Eveline o prinse pe mama ei de umeri, ținând-o strâns. Se uita la ea cu ochi furioși și suferinzi.

– Așa a decretat regele, Robina. Nu-l pot refuza.

Robina se smuci pentru a se îndepărta, întorcându-se spre Eveline cu ochii roșii și umflați, scăldați în suferință. Apoi privirea i se opri asupra fiicei sale și deveni și mai afectată.

Veni în grabă spre ea, cuprinzând-o pe după umeri și strângând-o puternic, apoi o conduse în față. Eveline își simțea mama tremurând și făcu un efort și mai mare să-și păstreze expresia senină când se apropiară de tatăl ei.

Tavis ridică mâna, care îi tremura vizibil, și o puse cu blândețe pe obrazul lui Eveline. Neputând suporta suferința din ochii lui, ea își întoarse chipul în palma lui și se lipi de ea.

– Copilul meu, darul meu cel mai de preț, regele nostru s-a întors împotriva noastră.

Lăsă mâna să-i cadă, și-o duse la ceafă, apoi se întoarse. Eveline se încruntă – nu voia să piardă ce ar fi putut spune.

– Trebuie să-l implori, Tavis, insistă Robina, atingând brațul soțului ei pentru a-l face să se întoarcă spre ele. Poate că nu știe de starea lui Eveline.

Tavis se întoarse cu sprâncenele strânse, obscuritatea din încruntătura lui amintindu-i lui Eveline de o furtună de primăvară.

– Cum să nu știe? A fost aici la câteva luni după ce s-a îmbolnăvit Eveline. A văzut că era... schimbată. Și-a exprimat compasiunea că ea nu o să poată încheia niciodată o căsătorie avantajoasă ori să aibă

propriii copii. Și acum o trimite la cel mai mare dușman al nostru ca un miel de sacrificiu menit să aducă pacea între noi?

Eveline simți cum i se scurgea sângele de pe chip și spera că mama ei nu o observase când tresărise la cuvintele tatălui.

– Uită-te la ea, Robina! Nici măcar nu înțelege, zise Tavis, ridicând mâna într-o mișcare fermă spre fiica lui.

– Nu o să spui nici un cuvânt împotriva ei, replică Robina cu o expresie așa de aprigă încât Eveline știu că rostise cuvintele la fel de aprig. Este o fată dulce și bună. Nu este nebună. Poate să coasă frumos. Înțelege lucrurile de bază. Le este de ajutor oamenilor din clan și mereu le zâmbește tuturor. *Monstrul* ăla a strivit-o.

– Nu o defăimez! urlă Tavis.

Și de data asta Eveline își dădu seama că vorbise tare pentru că simțea vibrațiile, dar și pentru că erau anumite sunete – nu multe – pe care chiar le putea auzi.

Vocile cu timbru profund. Nu vocile înalte sau stridente. Nu ceva normal sau monoton. Dar din când în când îi revenea temporar auzul.

– O iubesc la fel de mult ca tine, Robina. Tu crezi că eu *vreau* să-mi las fata să se mărite cu dușmanul meu de moarte?

Mama ei făcu un pas în spate și duse pumnul la gură. Tatăl avansă spre ea, roșu de furie.

– Nu am de *ales*. Dacă fac ceva împotriva voinței regelui înseamnă condamnarea tuturor la moarte. O să devenim proscriși, iar orice mercenar care o să vrea să câștige niște bani o să vină după capetele noastre.

– Dumnezeu să ne ajute! rosti Robina atât de afectată încât pe Eveline o durea să o privească.

Frații ei păstraseră tăcerea. Poate că ei nu aveau nici o opinie sau mai degrabă detestau să se bage între părinții lor când emoțiile se manifestau puternic.

Dar Eveline nu-i putea lăsa să se agite așa. Dacă ea urma să fie sacrificată într-un efort de a opri războiul dintre clanuri, atunci soarta îi era pecetluită și puține lucruri se mai puteau schimba. Nu voia ca familia ei să suporte atâta suferință.

Făcu un pas în față și își luă tatăl de mâini. El clipi surprins și făcu un efort evident de a-și tempera emoțiile în vreme ce se uita în jos spre ea cu o expresie solemnă.

Apoi ea zâmbi și se ridică pentru a-l săruta pe obraz. Îl bătu pe umăr de parcă voia să-i spună că era totul în ordine.

Întregul lui chip se înmuie, dar tristețea din ochi îi crescu. Dintr-odată, păru așa de bătrân, cu pielea întunecată și umerii căzuți într-un fel în care nu își mai văzuse niciodată tatăl războinic.

El îi puse mâna pe ceafa și o trase spre el pentru a o săruta pe frunte. Îl simțea cum vorbea pe pielea ei, dar nu vru să se îndepărteze pentru a vedea ce spunea.

Când în sfârșit el se îndepărtă, buzele i se mișcau, iar ea făcu un efort să prindă ce spunea.

– ... fată dulce. Mereu ai fost. Tu ești inima mea, Eveline, și naiba să-l ia pe rege că-mi ia inima!

Ea se întoarse spre mama ei, dar înainte să apuce să o sărute pe obraz cum făcuse cu tatăl său, Robina o strânse puternic în brațe.

Femeia era devastată, iar Eveline nu știa cum să o consoleze. Cum putea, când și ea încă era șocată?

Nu-i trecuse niciodată prin cap că se mai putea căsători sau că s-ar fi așteptat cineva ca ea să își respecte îndatoririle ca orice femeie normală. Se ascunsese în spatele surzeniei, folosind-o ca pe un scut. O minciună. O înșelătorie.

Oh, aceste cuvinte teribile o făceau să se simtă groaznic de vinovată! Voia să închidă ochii pentru a nu mai citi nimic de pe buzele nimănui.

Când podeaua vibră sub picioarele ei, se întoarse înaintea celorlalți pentru a vedea cine apărea în ușa sălii mari.

– Un mesaj, căpetenie, zise Niall în vreme ce înainta.

Expresia lui era intensă, iar limbajul corporal arăta că era ceva important. În mână avea un pergament, dar Eveline nu putea vedea sigiliul pentru a-și da seama de la cine putea fi. Era un alt mesaj de la rege?

– Este de la căpetenia Montgomery. Buzele lui Niall se curbară într-o expresie de dezgust când rosti acele vorbe. Nu i-am permis să intre reprezentantului său și v-am adus eu mesajul.

Aiden se ridică de pe locul său, cu buzele curbate într-un rânjet, și veni lângă tatăl său. Brodie se apropie de mama lui și de Eveline, de parcă încerca să le protejeze de orice ar fi putut dezvălui scrisoarea.

Tavis rupse sigiliul, desfăcu pergamentul și parcurse conținutul, încruntându-se și mai tare în vreme ce privirea îi cobora.

Ridică în sfârșit capul, cu ochii sclipind în timp ce strângea mesajul la loc.

– Graeme Montgomery a trimis vorbă că o să vină după mireasa lui, așa cum a poruncit regele.

Frații ei reacționară imediat. Brodie făcu un pas în față, iar privirea ei se opri asupra lui când vorbi.

– Asta-i o farsă! Regele nu poate vorbi serios. Cu siguranță, nu este așa de rău încât să trimită un miel printre lei.

– Clanul Montgomery? Pe pământurile noastre? întrebă Aiden, cu o expresie clar îngrozită. Este ceva ce am jurat să nu se mai întâmple vreodată. Altfel, pământul o să fie plin de sânge.

O durea gâtul de la atâta mișcare de la stânga la dreapta, de la o persoană la alta, pentru a ține pasul cu conversația, dar pierdu mult. Toată lumea vorbea deodată. Ea înțelegea doar frânturi – mare parte exclamații, înjurături și speculații legate de motivul avut de rege pentru a face un lucru atât de mișelesc.

Nu-l văzuse niciodată pe Graeme Montgomery. Adevărul era că nu văzuse niciodată vreun Montgomery. Îi era greu să nu își imagineze un bărbat în vârstă, burtos, cu un nas bulbucat și trăsături hidoase. Nu își bătuse capul cu nici o conversație în care se discuta despre clanul Montgomery, pentru că pur și simplu nu o interesau. Știa că erau dușmanii de moarte ai clanului și că tatăl ei ar fi murit înainte de a permite unui Montgomery să intre pe pământurile lui.

Tatăl și frații ei erau războinici neîntrecuți la îndemânare și la forță. Era o aroganță din partea ei să gândească așa, dar nu văzuse nimic care să-i schimbe părerea părtinitoare despre propria familie.

Așa că întotdeauna se simțise în siguranță în fața vreunei amenințări din afară deoarece clanul Armstrong își păzea cu strășnicie granițele, nelăsând pe nimeni să treacă dacă nu avea permisiunea să o facă.

Cândva, cu mult timp în urmă, se petrecuse o astfel de încălcare a granițelor. Clanul Montgomery îi atacase, iar mulți din familia Armstrong plătiseră cu viețile lor. Inclusiv bunica lui Eveline. Bunicul ei, care pe atunci era căpetenie, suferise mult și murise răzbunând moartea soției sale. O omorâse pe căpetenia Montgomery, dar fusese doborât la pământ de un alt războinic Montgomery.

Fuseseră așa de multe morți, și Eveline habar nu avea de la ce pornise totul. Auzise doar frânturi ale poveștii de-a lungul anilor.

Ar fi trebuit să asculte mai bine pe vremea când auzea, dar pentru ea cei din clanul Montgomery erau monștrii întunericului, niște personaje imaginare din povești. Cu siguranță, nu existase niciodată o amenințare de când se născuse ea.

Și acum avea să fie dusă în mijlocul lor. Trimisă din siguranța clanului și a familiei ei iubitoare. Căsătorită. Pentru a fi soția unui bărbat pe care îl considera un mit.

Aproape că începu să tremure, dar se opri la timp. Nu voia să o supere pe mama ei lăsându-și teama să se manifeste.

Întorcându-se, ieși din sala mare fără să se mai obosească să vadă dacă ar fi trebuit să stea. Făcea deseori astfel de lucruri, plecând dintr-odată sau dintr-un capriciu. Nimeni nu părea să acorde atenție acestui fapt, și dacă în trecut fusese perceput ca o ciudățenie, acum era un comportament acceptat.

Pur și simplu avea nevoie să-și pună ordine în viața ei răvășită. Cum putea să se confrunte cu o persoană care nu era din clanul ei? Cei din familie o iubeau chiar dacă unii erau îngrijorați de boala ei. Pe unii îi surprinsese murmurând rugăciuni când le ieșea în cale. Erau îngrijorați că surzenia putea fi transmisă cu ușurință altora? Că, dacă o atingeau, aveau să fie și ei afectați?

Partea răutăcioasă din ea voia să îi atingă doar ca să-i vadă dacă reacționau ca și cum ar fi fost arși. Sau dacă o luau la fugă urlând în direcția opusă, pentru a căuta preotul.

Dar apoi se simțea îngrozitor pentru că erau oameni din clanul ei și nu aveau nici o vină că ea era diferită. Așa gândeau, iar ea nu făcuse nimic ca să le schimbe părerea. Și majoritatea erau foarte buni cu ea. Mulți se dădeau peste cap pentru a face anumite lucruri care, credeau ei, o făceau fericită.

Și *era* fericită acolo. Îi luase destul de mult să alunge confuzia creată de accident și de presupusa ei boală. Nu înțelesese de ce îi fusese luat auzul, dar învățase să nu își pună întrebări legate de voia Domnului.

Avea un loc al ei. Învățase să înțeleagă multe din ce spuneau oamenii studiindu-le gurile. Își dorea să aibă curajul să vorbească, dar pentru că nu știa cum se auzea – sau dacă putea să formuleze cuvintele după ce nu mai vorbise atât de mult timp –, rămânea ferecată în lumea ei tăcută, doar cu amintirea anumitor sunete care îi sunau încet în cap.

Dar nu mai avea acest loc. În clanul ei. Printre ai ei și printre oamenii care o iubeau și o acceptau.

Avea să fie trimisă să se mărite în clanul dușman.

Un fior îi coborî pe șira spinării. Ce aveau să creadă despre ea? Aveau să fie cruzi ori s-o urască pentru simplu fapt că era o Armstrong? Aveau s-o disprețuiască din cauza defectului ei?

Intenționau s-o chinuiască și să strige că era nebună și surdă? Urmau să meargă mai departe făcându-i rău, crezând că avea în ea vreun spirit malefic?

Își petrecu degetele în față în vreme ce se grăbea înapoi spre piatra ei. Chiar dacă Brodie știa exact unde să o găsească. Era singurul loc unde se ducea când avea nevoie de alinare și de pace.

În vreme ce se uita la apa curgătoare, își dădu seama că nu mai putea avea acest sanctuar. Nu mai putea să vină și să plece așa cum dorea și nici să stea pe piatra ei ore întregi, absorbind liniștea din jur.

Nu, urma să se căsătorească în clanul Montgomery și să devină chiar ceea ce fusese învățată să urască. Și în vreme ce tatăl ei o lăsa să facă tot ce voia, soțul ei putea să nu fie așa de înțelegător.

Capitolul 4

Castelul fusese într-o forfotă continuă zile întregi. În a opta zi după primirea mesajului regelui, contele de Dunbar sosi ca reprezentant al regelui pentru a fi martor la căsătoria care avea să aducă pacea forțat între cele două clanuri rivale.

Tavis îl întâmpină pe conte în curte, iar după ce îi fu luat calul, cei doi bărbați intrară în castel și se îndreptară spre locul unde mâncarea și berea erau întinse pe o masă înaltă aflată într-un capăt din sala mare.

–Alexander își exprimă regretul că nu o să poată fi prezent la această căsătorie, zise contele după ce sorbi dintr-una din cupele încrustate cu pietre prețioase.

Era o sclipire în ochii contelui care îi spunea lui Tavis că regele nu avusese niciodată intenția de a apărea la nunta pe care o impusese.

Și fiind absent, Tavis nu avea cui să facă o petiție pentru a opri întreaga nebunie.

Dunbar era unul dintre favoriții lui Alexander, dar și contele cu cea mai înaltă poziție sub conducerea regelui. El și Alexander erau aliați și prieteni devotați, iar faptul că regele își trimisese cel mai puternic conte să participe la nuntă demonstra importanța ceremoniei pentru monarhul lor.

– Nu știe ce face, mormăi Tavis.

Dunbar ridică o sprânceană, dădu pe gât o gură mare de bere și apoi se uită fix la Tavis în vreme ce se tolănea pe scaun. Părea leneș și arogant, uitându-se de sus, de parcă încerca să-l intimideze. Tavis nu supraviețuise pe post de căpetenie a uneia dintre cele mai mari fortărețe din Scoția dând înapoi în fața unei provocări.

Înfruntă ferm privirea contelui.

Contele oftă și puse cupa jos cu un zgomot ascuțit.

– Dacă te consolează cu ceva, Tavis, i-am spus lui Alexander că e nebun. Știu foarte bine ce a pățit fiica ta, iar tu și ea aveți compasiunea mea. Nu este potrivită pentru căsătorie, dar, din păcate, ai o singură fiică, iar lui Alexander i-a intrat în cap că singura metodă de a aduce pacea între două dintre cele mai puternice clanuri ale lui este să o dea pe fiica ta dușmanului tău. Crede că, dacă ea se căsătorește cu căpetenia clanului Montgomery, tu nu o să mai ridici niciodată sabia împotriva lor.

– Și ce garanție am că nu o să vină după clanul meu? întrebă Tavis. Sigur că nu aș ridica sabia împotriva bărbatului care are viața fiicei mele în mâinile lui. Dar eu ce am de la el pentru a echilibra lucrurile?

Contele își frecă bărbia gânditor.

– E o întrebare bună și mă întreb dacă Alexander s-a gândit la asta. Probabil a crezut că mariajul este suficient pentru a lega o alianță, indiferent cât de îngrijorător poate fi. Vrea pace. Acum că am semnat un tratat cu Anglia, Alexander trebuie să se concentreze asupra problemelor interne ale căpeteniilor rebele. Are nevoie de aliați, iar clanurile Armstrong și Montgomery au fost mereu loiale Coroanei, chiar dacă se disprețuiesc unii pe alții.

– Aș fi dispus să semnez un tratat cu clanul Montgomery, zise Tavis înțepat. Era cel mai dificil lucru pe care îl rostise în viața lui. Era dureros să-și înghită mândria, dar pentru fiica lui ar fi făcut orice,

chiar să se umilească în fața dușmanului. Nu își pot dori căsătoria asta, cum nici noi nu o dorim. Este așa cum ai spus. Eveline nu e potrivită pentru căsătorie – cu nici un bărbat. De asta a fost ruptă logodna cu Ian McHugh. Graeme Montgomery o s-o strivească, iar eu nu pot rezista la gândul ăsta.

Contele clătină din cap.

– Eu nu sunt aici să negociez cu tine, Tavis. Este prea târziu să discutăm despre tratate și despre pace. Războiul dintre voi durează de prea mult timp. Alexander este nerăbdător să aducă pacea în ținuturile Scoției, și conflictul ăsta sângeros dintre clanurile voastre este o amenințare pentru stabilitatea pe care Alexander o dorește. S-ar putea să nu fiu de acord cu metodele lui, dar are tot sprijinul meu. M-a trimis să fiu martor la căsătorie, iar la întoarcere o să-i înmânez un raport oficial. Eu o să dau ordinul și binecuvântarea la ceremonie și o să am la mine scrisoarea cu sigiliul regal și cu declarația oficială a uniunii.

– Este condamnată, șopti Tavis.

– Eu cred că Graeme Montgomery este un bărbat drept și just, spuse contele precaut. Nu cred că o să fie crud cu fiica ta doar de dragul răzbunării.

Tavis nu se simțise niciodată atât de neajutorat. Când ridică privirea, își văzu soția stând în partea cealaltă a sălii, suferința ei fiind precum o creatură vie, care respira în încăpere.

Dar femeia ascunse acest lucru în vreme ce înaintă hotărâtă spre ei. Se îmbrăcase cât putuse de elegant în cinstea vizitei contelui și doar ochiul cunoscător al lui Tavis putea să vadă agitația care fierbea sub calmul ei aparent.

El și contele se ridicară când Robina se apropie.

– Milady, spuse elegant contele, ridicându-i mâna pentru a i-o săruta. Au trecut mulți ani de când ne-am văzut ultima dată și jur că ați devenit mai frumoasă decât erați atunci.

Robina zâmbi grațios, dar nu și cu ochii.

– Sunteți amabil, milord. Ne faceți o mare onoare că participați la nunta fiicei noastre. Sper că o să vă fie pe plac găzduirea. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să-mi spuneți și o să primiți imediat.

Tavis nu își dădu seama că își ținuse respirația până când pieptul începu să-l ardă în semn de protest. Nu fusese convins că Robina

nu urma să înfigă un pumnal în inima contelui dacă ar fi crezut că asta îi salva fiica.

Robina era sinceră și cu o voință de fier, iar el o iubea cu toată inima lui de războinic. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi devenit cel mai neînfricat din toată Scoția.

Mulți bărbați nu tolerau că spunea ce gândea sau că era la fel de puternică precum un bărbat. Voiseră să o subjuge. Să devină slabă și să-i ia chiar lucrul acela care o făcea așa de specială.

Robina nu era o femeie blajină, și Tavis era recunoscător pentru asta în fiecare zi. Era a lui, și el nu avea să se scuze pentru ea. O iubea așa cum era.

Dar apoi începu să se îngrijoreze. Robina era prea amabilă și primitoare. Zâmbetul ei îl neliniștea. Se gândea cumva să otrăvească băutura contelui? Sau poate să-i înfigă un pumnal între coaste când îl însoțea în dormitorul lui? Orice era posibil, pentru că Robina era feroce când venea vorba de copiii ei.

– O să-l însoțesc eu pe conte în camerele sale, zise Tavis înainte ca Robina să se ofere. Să-i fie trimisă mâncare și băutură ca să se poată odihni după călătorie.

Înainte să apuce să-l conducă pe conte spre scări, una dintre gărzile din turn intră în sala mare. Se opri când îi văzu și apoi își înclină capul într-o plecăciune respectuoasă.

– Căpetenie, un mesager Montgomery a sosit cu vestea că șeful lor și oamenii care îl însoțesc o să ajungă până la căderea nopții.

Buzele Robinei se strânseră, dar reuși să tacă, deși își strânse mâinile în pumni.

Contele ridică o sprânceană și se uită amuzat spre Tavis.

– Am putea spune că Graeme Montgomery este dornic să-și ia mireasa.

Stomacul lui Tavis se strânse într-un ghem, dezgustat de gândul că fiica lui ajungea în mâinile clanului Montgomery. Schimbă o privire tristă cu soția. Devenea tot mai clar că nu puteau face nimic altceva decât să declare război și să își trădeze regele, iar asta ar fi însemnat moartea întregului clan.

Fiica lor mult iubită sau viața fiecărui neam care depindea de protecția lor.

Era o alegere pe care un bărbat nu ar fi trebuit să o facă niciodată.

Capitolul 5

Eveline stătea pe culmea din fața castelului și se uita la impresionanta linie de soldați Montgomery care înaintau călare spre podul mobil.

Se întrebă dacă tatăl ei avea să îi primească pe toți sau intenționa să-i oblige pe majoritatea războinicilor să rămână în afara zidurilor castelului. Dar se putea ca Graeme Montgomery să nu fie de acord să se afle într-o poziție vulnerabilă intrând în bârlogul dușmanului său doar cu câțiva oameni pentru protecție.

Cercetă cu atenție linia din față, încercând să-l vadă pe bărbatul care avea să îi fie soț. Toți arătau masivi pentru ea și puteau fi confundați în armurile lor, ținându-și scuturile. Unii chiar aveau săbiile scoase.

Nu părea o adunare de nuntă. Arăta precum pregătirea unui război.

Se cutremură și se cuprinse strâns, aplecându-se mai mult, în speranța că nu avea să fie văzută. Probabil mama o căuta. La fel și frații ei. Nu se dusese la locul ei în mod intenționat, pentru că Brodie ar fi trimis deja după ea. Alesese acest loc pentru că-i oferea o priveliște a viitorului ei.

Erau trei bărbați care se distanțau de linia cailor, călărind în față, iar unul dintre ei înălță capul de parcă voia să strige spre oamenii de pază. Eveline își dorea să poată auzi. Sigur era un sunet impresionant venind de la un bărbat cu o statură așa de impunătoare. Probabil că sperie de moarte pe oricine îl auzise.

Câțiva dintre caii din spatele bărbatului se poticniră și fu nevoie să fie calmați rapid de călăreții lor.

Își sprijini bărbia pe genunchi și continuă să se uite în vreme ce podul mobil era coborât încet.

Soțul ei.

Era acolo să o ia de lângă tot ce cunoștea și iubea. Era singurul loc în care se simțea în siguranță și iubită. Prețuită de familie, răsfățată de clanul ei.

Dar nu tânjise cândva după o viață normală? O aventură nouă? Să vadă în afara zidurilor castelului? Întreaga ei viață, nu se aventurase dincolo de granițele cetății Armstrong.

Existase o vreme când se bucurase de logodna cu Ian McHugh. Roșise de entuziasm și avusese visuri cu un soț, copii, propriul castel de condus. Oh, planificase totul! Vizite la propria familie, care urma să vină la castelul soțului ei pentru nașterea primului copil. Să fie multă bucurie și fericire.

Dar acea fantezie se evaporase iute în clipa în care Ian își făcuse cunoscute intențiile față de ea. Visurile ei fuseseră înlocuite de un coșmar de care se temuse că nu avea să scape niciodată.

Detesta să se ascundă acolo, în spatele tatălui și mamei, chiar și al fraților. Permițând altora să creadă că însemna mai puțin decât în realitate. Dar cel mai mult detesta că renunțase la acel vis. Și acum? Se părea că, indiferent ce făcuse pentru a se asigura că rămânea ascunsă pentru totdeauna pe pământurile tatălui, sosise ziua în care era obligată să se aventureze dincolo de acele granițe pentru o viață nouă.

Cu siguranță, nu era aceasta calea prin care își imaginase că aveau să îi fie lărgite orizonturile, dar nu avea de ales. Nu trebuia să încerce să scoată ce era mai bun dintr-o situație proastă?

Mama ei era îndurerată. Tată ei părea sumbru și îngrijorat, cuprins de o stare așa de proastă încât nimeni nu îndrăznea să-l tulbure dacă nu era vorba de ceva important. Până și frații ei erau irascibili. Era ca și cum un nor negru coborâse peste castel, iar de când fusese primit mesajul că oamenii din clanul Montgomery urmau să sosească înainte de căderea nopții, castelul fusese într-o agitație continuă.

Eveline scăpase neobservată, dar acum o căutau. Poate pentru a o ascunde. Poate pentru a o prezenta bărbatului care urma să fie soțul ei.

Privise suficiente buze să știe că, din pricina prezenței contelui în casa lor, orice act de nesupunere față de decretul regal ar fi fost considerat un act de război împotriva regelui.

Renunțând să mai privească spre clanul Montgomery, se întinse pe pământ, închizând ochii pentru nu mai vedea lumina soarelui. Când îi deschise, se concentră asupra cerului albastru și a norilor care pluteau.

Acolo încă putea să evadeze pentru scurt timp, în liniștea din jurul ei, dar în adâncul minții putea să invoce amintirea sunetului muzicii. Iar în vreme ce se uita la imensa pânza albastră de deasupra ei, ar fi putut jura că muzica îi dansa în urechi.

– Uită-te în sus pe deal, în dreapta ta, zise tăios Teague.

Graeme își smuci capul în sus și se concentră să vadă la distanță spre locul indicat de Teague în vreme ce podul mobil cobora lent.

Aproape că îi scăpă silueta slabă, dar când privirea lui reveni asupra ei, se încruntă și se întoarse spre fratele său, întrebându-se de ce Teague îi atrăsese atenția.

– E o persoană? întrebă Teague. Ce caută singură pe deal?

– Ți-e teamă că aceasta o să coboare și o să te dea jos de pe cal? rosti tărăgănat Bowen.

– Aceasta? rosti Teague neîncrezător.

– Este o fată, zise Bowen, arătând cu capul în spre direcția petei galbene.

Graeme se uită din nou în față.

– Cum poți să-ți dai seama de la distanța asta?

Bowen se uită la amândoi în bătaie de joc, apoi clătină disprețuitor din cap.

– Voi credeți că bărbații umblă în rochii galbene?

Teague ridică o sprânceană.

– Păi, sunt cei din clanul Armstrong, deci bănuiesc că orice este posibil.

Oamenii din jurul lor râseră și apoi podul mobil lovi pământul cu o bufnitură, ridicând praful în jurul cailor. Când Graeme ridică din nou privirea spre deal, nu mai văzu fata. Cum dispăruse așa de repede?

Își îndemnă calul înainte, concentrat și pregătit de confruntarea iminentă. Adevărul era că prefera să se înfrunte în luptă depășit numeric cu trei la unu decât să intre blajini în fortăreața Armstrong și să se unească prin căsătorie cu acest clan.

Îl îngrozea gândul ăsta. Tatăl lui s-ar fi întors în mormânt. Era o zi neagră pentru clanul Montgomery de oriunde, o zi care avea să rămână mult timp în istoria lor. Dacă ar fi fost după el, întregul eveniment ar fi fost șters din orice povești rostite sau scrise de acum înainte.

Dar, desigur, nu putea să facă asta cu soția lui. Oricât de tentat părea.

Intră în curte și îl văzu pe Tavis Armstrong stând lângă contele de Dunbar. Graeme nu fu uimit să-l vadă pe omul regelui acolo, deși se așteptase ca însuși regele să participe din moment ce căsătoria era așa de importantă pentru el.

Graeme struni calul și rămase călare, uitându-se de sus la căpetenia clanului Armstrong. Tavis îl privi la rândul lui, apoi apărură lângă el cei doi fii, deși Graeme nu-i mai recunoștea. Ultima dată când se întâlnise cu plozii Armstrong, îi trimisese pachet după o scurtă încăierare în zona moartă – micul petic de pământ care se afla între granițele Montgomery și Armstrong. Aparținea celor din familia McAlpins, care îl abandonaseră din cauza clanurilor aflate în război. Teritoriul lor era o fâșie mică de pământ, pentru ei nefiind mare lucru să-l abandoneze și să rămână la sud, dar departe de vrajbă.

Tavis tresări primul, lucru ce îi dădu satisfacție lui Graeme. Obținuse o victorie, indiferent cât de nesemnificativă era. Poate că fusese obligat să se aventureze pașnic pe pământurile Armstrong, dar cu siguranță nu avea să permită nici unui Armstrong să-l intimideze.

Tavis făcu un pas în față, tuși și spuse:

– Bine ai venit în castelul nostru, căpetenie Montgomery! Tu și frații tăi sunteți bine-veniți înăuntru. Oamenii voștri o să fie găzduiți pe teritoriul din afară, unde au fost ridicate corturi. O să fie aduse tuturor mâncare și băutură.

Graeme păstră tăcerea o clipă. Apoi privi spre frații săi și dădu semnalul să se coboare. Graeme descălecă.

Tavis făcu semn spre câțiva dintre oamenii lui să ia caii și să-i ducă la adăpost în grajduri.

Și rămaseră pe loc. Războinicii Montgomery față în față cu războinicii Armstrong. Cuprinși de ură. Cei din clanul Armstrong arătau ca și cum tocmai întâmpinaseră diavolul în sanctuarul lor și poate chiar o făcuseră.

Un astfel de lucru nu se întâmplase niciodată în istoria clanurilor lor. Niciodată nu se aflaseră așa de aproape fără săbii scoase și fără mult sânge vărsat. Pe Graeme îl mânca mâna să își cuprindă sabia și îl durea gâtul pentru că voia să scoată un strigăt de război.

– Nu-mi place asta, zise Tavis încet, cu vocea fermă și tăioasă. Dumnezeu îmi este martor, nici o parte din mine nu este de acord cu nebunia asta.

Graeme încuviință din cap, apreciind sinceritatea bătrânului. Când vorbi, fu la fel de sincer.

– Nici mie nu-mi place mai mult decât ție.

– Tu nu sacrifici nimic, i-o tăie Tavis. Nu ai nimic care să nu-ți placă. Tu pleci cu fiica mea și nu renunți la nimic în schimb.

Graeme ridică o sprânceană în vreme ce furia îi urca pe ceafă, punând stăpânire pe el. Încercă din răsputeri să nu își piardă calmul. Fu nevoie de toată voința pentru a nu sări asupra celuilalt bărbat. Tot ce vedea era chipul tatălui său, dar se uita la bărbatul al cărui tată fusese responsabil de moartea părintelui său.

– Tu crezi că eu nu sacrific nimic? Mi se bagă pe gât o nevastă bolnavă, care nu o să-mi dea niciodată moștenitori. Renunț la multe. Renunț la *tot*.

– Nu este bolnavă! urlă unul dintre băieții Armstrong, sărind în față.

Teague și Bowen își scoaseră săbiile într-o secundă și păși în fața lui Graeme pentru a opri atacul. Le tremurau brațele, iar Graeme știa cât se abțineau să nu-i atace pe loc pe cei din clanul Armstrong.

Întreaga situație putea răbufni într-o clipă. Cele două părți era prea dornice să găsească o scuză pentru a-și vărsa sângele unii altora.

– Destul! strigă contele de Dunbar. Regele ar fi foarte nemulțumit. Vrea pace, și asta o să aibă. Când această nuntă o să se termine, între cele două clanuri o să se facă un jurământ semnat cu sânge. Orice încălcare a tratatului o să fie privită ca un act de trădare a Coroanei. Pământurile o să vă fie confiscate, o să fiți declarați proscriși și vânați.

– Brodie, retrage-te, îi ceru Tavis fiului care urlase furios. Aiden, bagă sabia la loc!

Brodie îl săgetă cu privirea pe Graeme de parcă nu voia decât să-l treacă pe Graeme prin sabia lui atunci și acolo. Graeme schiță un rânjet, de parcă îi spunea „Încearcă".

– Face cât zece ca voi, ripostă Brodie în vreme ce dădea înapoi.

El și Teague își băgară lent săbiile înapoi, dar amândoi rămaseră cu mâinile pe mânere.

Tavis ridică mâna, dintr-odată părând ostenit, cu fruntea străbătută de ridurile vârstei. Arăta ca un om care purtase război cu însuși diavolul. Graeme nu putea să simtă nici un pic de compasiune. Nu când tatăl bărbatului îl omorâse pe părintele lui. Nu când clanul lui pierduse așa de mult de-a lungul anilor din cauza clanului Armstrong.

– Intrați, le ceru Tavis pe un ton care arăta cât de mult detesta că trebuia să facă invitația. Soția mea v-a pregătit de băut și de mâncare după călătoria voastră.

– Într-adevăr, și eu aș vrea să-mi cunosc viitoarea mireasă, zise Graeme pe un ton batjocoritor.

Buzele lui Brodie se curbară din nou într-un mârâit, dar Tavis îl potoli cu o privire rapidă. Făcu un semn către Graeme și frații săi, apoi intrară în castel, cu contele între cele două grupuri în vreme ce pătrundeau în sala mare.

O femeie scundă se ridică de pe scaunul de lângă vatră și lăsă deoparte ce cosea. Cu siguranță că era soția lui Tavis, deși nu părea o femeie în vârstă.

Pe chipul ei se citea teama, deși încerca să o ascundă curajoasă, iar asta îl dezgustă pe Graeme, pentru că niciodată nu ridicase mâna împotriva unei femei. Chiar dacă era soția dușmanului său, trebuia să fie tratată cu respectul și cu politețea cuvenite statutului ei.

El păși în față, sperând ca femeia să nu se întoarcă și să fugă țipând din încăpere, dar ea rămase fermă și îi înfruntă privirea fără să tresară.

– Milady, rosti el, făcând o plecăciune.

Când înălță capul, el îi apucă mâna și ea îi permise gestul. O duse la buze și o abia o atinse într-un gest de respect.

– Sunteți Graeme Montgomery, zise ea cu o voce încordată.

– Da, eu sunt, spuse el solemn. Și dumneavoastră sunteți Lady Armstrong.

– Robina, îl corectă ea. Până la urmă urmează să fim... f-familie, se bâlbâi ea, părând a i se face rău pentru că rostise acele cuvinte.

Ca să fie sincer, și asupra lui aveau același efect. Familie? Niciodată.

– Atunci, Robina.

El se întoarse spre frații săi.

– Ei sunt frații mei, Bowen și Teague.

– Ai și o soră, nu-i așa? întrebă Robina.

Expresia lui Graeme deveni mai dură.

– Nu aș aduce-o niciodată aici. Este acasă, bine păzită. Încă e tânără și nu aș expune-o la o situație posibil... ostilă.

– Cu toate astea, eu sunt forțată să-mi trimit fiica în mijlocul dușmanilor noștri, șopti Robina.

– Milady, eu nu mă războiesc cu femeile. Fiica ta nu o să moară de mâna mea, nici de mâna vreunuia dintre oamenii din clanul meu. Ca soție a căpeteniei, o să fie tratată cu respectul datorat poziției sale.

Robina nu păru impresionată de promisiunea lui. Arăta de parcă voia să plângă.

Graeme se întoarse, privind prin sala aproape goală. Era ca și cum clanul Armstrong scosese totul înainte de sosirea celor din clanul Montgomery. Erau prezenți doar el și frații săi, contele, Tavis, soția lui și fiii lor.

Apoi se concentră asupra lui Tavis pentru că nu voia să o supere pe soția căpeteniei mai mult decât era deja. Ea nu avea nici o vină pentru păcatele soțului și ale celor din neamul lui.

– Aș vrea să o văd pe femeia cu care trebuie să mă căsătoresc. Aș dori să o cunosc înainte să ne căsătorim.

– Căpetenie Montgomery, interveni Robina, făcându-l să se uite din nou la ea. Expresia ei era o pledoarie. Te rog, putem vorbi deschis despre fiica mea înainte de fi în prezența ta?

– Vorbește deschis, milady. Nu o să mă simt ofensat dacă nu este cu intenție.

– Nu ți-a vorbit nimeni despre ea?

– A zis că este bolnavă, mârâi Brodie din partea cealaltă a încăperii.

Robina se albi, deși Graeme nu își dădea seama dacă era de furie sau de supărare.

– Am auzit că nu este... bine, răspunse Graeme, încercând să fie amabil.

– Spune adevărul! izbucni Teague. Se știe foarte bine că fata este nebună și că nu o să-ți poată da moștenitori. Este stupid ca această căsătorie să aibă loc. Nu poate rezolva nimic.

În acel moment, Graeme chiar crezu că, dacă Robina ar fi fost înarmată, ar fi încercat să-l omoare pe fratele lui mai mic. Păși automat între ea și Teague pentru a-l proteja de orice confruntare.

Brodie începu cearta în vreme ce Tavis se îndreptă spre Teague. În sală izbucni o furie de strigăte și insulte. Doar prezența contelui împiedica vărsarea de sânge.

– Destul! urlă contele. Eliberați sala! Arătă spre fiii Armstrong și apoi spre frații lui Graeme. Afară! Lăsați-i să discute singuri.

– Nu o să-mi las fratele singur ca să fie omorât în cuibul ăsta de vipere, mârâi Bowen.

Graeme ridică mâna.

– Sunt protejat, Bowen. Poți să pleci. Du-te și ai grijă de oameni și asigură-te că totul este în regulă. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai iute ne întoarcem pe pământurile noastre.

Reticenți, frații săi și băieții Armstrong plecară. Apoi Graeme se întoarse spre Robina.

– Acum, milady, spune ce ai de zis. Devin nerăbdător.

Tavis veni lângă soția lui, de parcă voia să-l provoace pe Graeme să vorbească ori să se uite la ea fără respect.

– Eveline este... diferită. Nu este nebună. Spun adevărul, deși nu înțeleg pe deplin ce anume a afectat-o. Când era mai mică, în urmă cu trei ani, a căzut de pe cal într-o râpă și a rămas acolo trei zile până să o găsim.

Graeme se încruntă.

– Adică nu s-a născut așa? Boala pe care o are, indiferent care e aceea, este din cauza loviturii?

– Da. Nu s-a născut așa. Nu a existat nicicând o copilă mai dulce. Inteligentă. Isteață. Plină de viață și care râdea mereu. Ar fi fost o soție pentru care orice bărbat ar fi luptat. Dar, după ce a căzut, a fost bolnavă o vreme. Apoi nu a mai fost niciodată la fel. Nu vorbește. Nu a vorbit de când s-a trezit dintr-un somn adânc de două săptămâni.

– Asta-i tot? Nu vorbește?

Unii soți ar fi fost recunoscători pentru un astfel de dar.

Robina clătină din cap.

– Încerc să-ți spun că nu o să fie o soție potrivită. Nu te poți purta cu ea cum ai face-o cu altă femeie. Te rog, dacă ai vreun pic de milă, trateaz-o cu bunătate și las-o în pace. Nu merită să fie pedepsită pentru ce au făcut cei din neamul ei.

Furia începea să-i furnice pielea și urcă pe ceafă până când i se încordă maxilarul.

– Eu nu duc un război împotriva femeilor și a inocenților, mârâi el. Și nu o să mai repet asta.

– Pe tot ce este sfânt, Montgomery, dacă fata mea pățește ceva câtă vreme se află în grija ta, nu o să existe nici o piatră sub care să te poți ascunde, i-o tăie Tavis. O să vin după tine cu toată forța mea, a alor mei și a aliaților mei!

– Te-aș desconsidera și mai mult decât o fac dacă nu ai proceda așa, izbucni Graeme. Acum ajunge cu pălăvrăgeala asta fără sfârșit! Nu-mi doresc să mă însor cu o copilă care nu este în deplinătatea facultăților, așa cum tu nu dorești să-ți vezi fata măritându-se cu mine. Dar nici unul din noi nu are de ales. Este mai bine să terminăm odată cu asta înainte să spunem și să facem lucruri pe care nu le mai putem repara.

– Cu asta suntem de acord, zise contele, aflat la câțiva pași distanță. Ți-ai exprimat poziția, Tavis. Nu mai este nimic de spus. Adu fata, pentru ca Graeme să-și poată cunoaște mireasa.

Capitolul 6

Eveline simți cum pământul tremură sub ea și ridică în mod automat capul, întrebându-se cine plecase călare pe dealul pe care stătea întinsă. Îl văzu pe Brodie întorcând capul pentru a studia terenul. Când privirea lui căzu asupra ei, văzu o ușurare bruscă în ochii lui.

Descălecă, dădu drumul frâielor pentru a lăsa calul să pască și veni spre ea. În vreme ce se apropia, ea putu să vadă ce spunea.

– ... peste tot, Eveline. M-ai... ne-ai îngrijorat. Mama este îndurerată, crede că ai fugit de teamă.

Ea se încruntă pentru că, deși cândva făcuse un asemenea gest egoist și laș, nu l-ar fi repetat. Poate că se temea de iminenta ei căsătorie, dar avea să-și înfrunte viitorul și nu voia să arate familiei lupta ei interioară. Măcar atât le datora.

Brodie se întinse s-o ia de mână pentru a o ajuta să se ridice și apoi, spre surprinderea ei, o îmbrățișă strâns, ținând-o la pieptul lui.

Ea se lăsă îmbrățișată, bucurându-se de acea manifestare a afecțiunii. Nu că Brodie nu ar fi fost afectuos cu ea. Dintre toate rudele,

era cel care se exterioriza cel mai mult. Tot el o trata ca pe un om mai mult decât o făceau ceilalți. Pentru el, era surioara lui și atât.

Dar de data asta era ceva diferit. De parcă el era cel care avea nevoie de alinare, nu ea. Ea își petrecu brațele în jurul taliei lui și îl îmbrățișă cu toată forța. Care nu era prea mare dacă lua în considerare că nici măcar nu-i putea cuprinde complet talia musculoasă.

Știa că vorbea cu ea pentru că îi simțea vibrațiile din piept, dar nu voia să renunțe la îmbrățișare pentru a se îndepărta și a vedea ce spunea.

Când în sfârșit el se îndepărtă, îi luă mâna și începu să o tragă spre castel. Ea se opri și se încruntă, apoi se uită la calul lui.

– O să trimit pe cineva după el. Credeam că trebuie să merg mai mult ca să te găsesc. Știi că nu te-aș pune să călărești cu mine.

Pentru o clipă, își luă privirea de la fratele ei și se uită la cal, care păștea mulțumit la câțiva pași distanță. Nu ura caii. Cândva, îi iubise mai mult decât orice. Ura faptul că, atunci când se apropia, îi putea mirosi și le simțea puterea, o cuprindeau groaza și o transpirație rece.

Nu mai călărise de la accident. Îi era dor de asta. Îi era dor de libertatea de a călări cu părul zburând în urma ei, fără să-i pese de nimic. Acum doar ideea de a călări un animal așa de puternic o paraliza. Ea cântărea atât de puțin în comparație cu un cal! Unui armăsar îi era ușor să o dea jos.

Brodie o trase din nou, iar de data asta o trase mai tare. Voia să-i pună o mie de întrebări fratelui ei, dar nu știa cum să le formuleze. Nu avea nici o metodă să-l facă să înțeleagă că tânjea să afle mai multe.

Cum era căpetenia Montgomery? Era grotesc? Amenințător?

Se opri din nou, își trase palma din mâna lui Brodie, apoi îi atinse brațul și își înclină capul spre castel. Apoi ridică din sprâncene într-un semn clar de întrebare.

Brodie își strânse buzele și expiră, pufăind ușor. Își îndepărtă privirea, își trecu o mână prin păr și apoi o privi din nou. În ochii lui, vedea o tristețe profundă. Grijă. Iubire. Preocupare.

– Graeme Montgomery este aici. Vrea să te cunoască. Nu vrea să stea mai mult decât este nevoie, iar contele de Dunbar este de acord cu această cerință pentru că se teme de ce se poate întâmpla dacă

cei din clanurile Montgomery și Armstrong sunt obligați să stea prea mult unii în prezența celorlalți.

Ea duse un deget spre buzele lui și apoi clătină din cap în semn de negare. Apoi zâmbi pentru că nu mai voia să-l vadă așa de trist. Era un moment în care își dorea să aibă curajul de a încerca să vorbească. Deschise gura, vrând să încerce, neștiind ce avea să iasă, dar, înainte să apuce să scoată sunetele răgușite ce spera că aveau să formeze cuvinte, fratele ei se întoarse brusc și apoi ridică un pumn în aer.

Bolborosi ceva ce ea nu putu înțelege, dar simți vibrațiile venind dinspre corpul lui. Când privi în direcția în care se uita el, văzu că Aiden se afla undeva la distanță de ei, făcându-le semn să vină spre castel.

Brodie îi puse o mână pe spate și o împinse în față. Era sigură că el vorbea, dar se concentrase prea tare asupra castelului în vreme ce se apropiau pentru a mai înțelege ce spunea. În acele momente, știa că toți ceilalți o credeau nebună pentru că pur și simplu nu răspundea, nu reacționa. El putea spune orice, însă ea nu avea să afle niciodată.

Când se apropiară de Aiden, văzu că era încruntat și își dădu seama că urma o mustrare, așa că nu îl privi pentru că, dacă nu vedea ce spunea, putea considera că nu o certa.

Era o logică perfectă în mintea ei.

Nu că Aiden era vreodată răutăcios. Doar că avea mai puțină răbdare decât Brodie. Și își făcea griji pentru ea. Dacă ar fi fost după el, Eveline ar fi stat în castel și nu s-ar fi îndepărtat nicicând. Nu avea să uite niciodată că el fusese cel care o găsise în râpă și că se temuse de ce era mai rău. Că ea murise.

Intră în castel flancată de frații ei și trebui să recunoască faptul că între ei avea curaj pentru că nu putea să pățească niciodată ceva rău.

Imediat ce intră în sală, se opri brusc, privirea ei căzând pe bărbatul care emana cea mai multă autoritate. Era limpede – cel puțin pentru ea – cine era căpetenia clanului Montgomery.

Puterea se agăța de el. Era aproape ca o aură vizibilă care îl înconjura.

Înghiți în sec nervoasă, iar palmele i se umeziră. Era mare. Chiar mare. Chiar mai înalt decât frații ei. Avea umerii lați, cu pieptul la fel de lat, mai îngust în talie și cu picioarele precum o masă solidă

de mușchi, cât ea de mari. Poate că prima impresie era un pic exagerată, dar arăta ca un munte.

Părul lui cafeniu era ciufulit. Atârna aproape până la baza gâtului și se ondula la vârfuri. Era clar că nu-i păsa dacă trebuia să-l tundă. Spre deosebire de frații lui – sau cel puțin bănuia că bărbații de lângă el erau frații lui –, care aveau părul mai scurt.

Unul dintre ei era frumos. Părea ciudat să descrie un bărbat în termeni așa de feminini, deși nu avea nimic feminin în el. Dar Eveline nu îi găsea nici un cusur. Părul lui era negru precum pana corbului, iar ochii erau de un albastru viu. Eveline era sigură că nu mai văzuse niciodată pe cineva cu trăsături atât de bine conturate. Îți era greu să-ți iei ochii de la el.

Bărbatul care stătea lângă Graeme era aproape la fel de masiv ca frații lui și semăna mult cu fratele cel frumos. De fapt, dintre cei trei, Graeme era cel mai puțin binecuvântat cu un chip pe care femeile să-l aduleze sau despre care poeții să scrie versuri, dar tot se simțea atrasă de el. De liniile chipului. De forța pe care o emana din postura fals nepăsătoare.

Nu era frumos precum frații lui, dar avea ceva și mai atrăgător. Ceva ce o fascina și o făcea să îl privească din nou și din nou.

Pentru un ochi neatent, părea relaxat, dar ei i se părea tensionat și gata să lovească într-o secundă.

Și apoi se întâmplă cel mai uimitor lucru. În vreme ce ea stătea acolo cu gura căscată, aproape ascunsă între frații ei, o vibrație ciudată îi răsună în urechi.

Abia o auzi – fu așa de slabă, încât crezu că își imaginase. Dar se auzi din nou. Un timbru puternic – o voce! Pe un ton jos, cum erau celelalte sunete rare pe care le putea auzi, deși până acum nu fusese niciodată sigură că erau reale. Crezuse că erau doar amintiri ale sunetelor pe care le auzise înainte ca lumea ei să se prăbușească în tăcere.

Își făcu loc printre frații săi ca să poată vedea încăperea mai bine și căută sursa acelui sunet. Acel sunet frumos.

Imediat ce își făcu simțită prezența, ceilalți se uitară spre ea, iar atunci văzu că buzele lui Graeme se mișcau. Pe el îl auzea!

Nepăsându-i de cât de îndrăzneață sau nepoliticoasă putea să pară, înaintă grăbită, dornică să fie mai aproape, dorindu-și mai mult din această senzație delicioasă care îi atingea urechile.

Dar buzele lui se opriră în clipa în care ea se opri în fața lui. Se strânseră într-o încruntătură în vreme ce o privea, de parcă o considera prost crescută.

Se înroși, apoi își coborî privirea, dintr-odată rușinată. Sigur că o găsea prost crescută. Cu siguranță, auzise poveștile, iar acum venea îndrăzneață spre el, fără ca măcar să se fi împrospătat înainte ori să se fi îmbrăcat potrivit pentru a-și întâmpina viitorul soț. Probabil că o credea necuviincioasă.

Făcu un pas în față, cu brațele tremurând și apoi îndrăzni să ridice din nou ochii, sperând că el avea să vorbească iar, chiar și pentru a-și exprima nemulțumirea. Tânjea după acea senzație în urechi, ceva care să întrerupă tăcerea interminabilă și sufocantă în care trăia.

Graeme se uita în jos la micuța fată din fața lui, absorbind culoarea intensă și rușinea subită care i se strecurase în ochi.

Pentru Dumnezeu, fata era frumoasă! Răpitor de frumoasă. Nu își imaginase – cum ar fi putut să o facă? – că viitoarea lui mireasă avea să fie o fată așa de frumoasă.

Era micuță, cu o înfățișare aproape fragilă. Probabil ar fi putut să-i frângă oasele cu o simplă strângere. Părul ei era rupt din razele soarelui, doar un pic mai deschis la culoare. Un blond ca mierea și cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse la o femeie. Îi aminteau foarte mult de ochii lui Bowen, moșteniți de la mama lor. Și erau mărginiți de gene negre, lungi, făcând să-i pară ochii și mai mari pe chipul ei mic.

Se așteptase la o... copilă. Poate chiar la cineva care să semene cu un copil. Dar nu era o fată care abia devenea femeie. Era o femeie în toată firea, cu șolduri curbate frumos și niște sâni care, deși nu păreau prea mari, erau mult peste mugurii unei fete tinere.

Fu nevoit să-și amintească faptul că nu era... normală. Sau cel puțin că nu era cum ar fi trebuit să fie o femeie. Încă nu știa cât de bolnavă era sau de ce fel de boală suferea. Trebuia să mai afle multe.

Detestă lipsa de speranță din expresia ei. Era ceva care trezea lucruri ciudate în pieptul lui. Era îngrijorată că el avea să o refuze? Că avea să o respingă în fața familiei ei și a lui?

Oricât îi repugnau mariajul și faptul că regele îl forța, ideea de a răni o fată așa de dulce îl făcea să se simtă rău. Orice era în neregulă cu ea, nu era vina ei – devenise un pion inocent într-o mișcare calculată a Coroanei.

– Bănuiesc că tu ești Eveline, zise el pe o voce blândă.

Ea ridică bărbia și, spre surprinderea lui, îi zâmbi, ochii luminându-i-se – la fel ca întregul chip – așa de mult, încât i se tăie respirația și se uită uluit la frumusețea ei.

– Eu sunt Graeme Montgomery. O să fiu soțul tău.

La auzul ultimelor cuvinte, deveni un pic mai serioasă – deci era evident că înțelegea cum stăteau lucrurile. Își încreți fruntea și apoi își înclină capul într-o parte în vreme ce îl studia cu acei ochi uimitor de albaștri.

El își dădu seama că se foia sub privirea ei, ceea ce îl făcu să se încrunte. Fata făcu ochii mari în timp ce se dădu un pas în spate spre tatăl ei.

La dracu', nu voise să o sperie! Privi spre contele de Dunbar, permițându-și să-și afișeze nemulțumirea. Contele însă părea amuzat – alt lucru care îl nemulțumea pe Graeme.

Apoi, spre marea lui uimire, Eveline făcu un pas în față și își strecură mâna ei mică mică în mâna lui mult mai mare și mai aspră și, cu încredere, își împleti degetele cu ale lui.

Când el își mută privirea de la conte la ea, fata îi zâmbi, arătându-și dinții albi.

Geamătul căpeteniei Armstrong se auzi în sală. Robina Armstrong duse mâna la gură, iar frații ei părură foarte furioși.

Indiferent ce rezerve aveau cei din familia Armstrong față de căsătorie, era clar că fiica lor nu avea asemenea îndoieli.

Capitolul 7

Uitându-se înapoi, Eveline nu își dădu seama ce anume îi schimbase părerea despre Graeme Montgomery. Fusese un gest impulsiv din partea ei, pe care ar fi putut la fel de bine să-l regrete. Dar nu era nimic de făcut în privința căsătoriei. Se uitase la suficiente guri ca să știe asta. Soarta ei era inevitabilă, deci de ce să nu o îmbrățișeze?

Graeme o fascina. Nu doar pentru că îi auzea cuvintele, ci fiindcă vocea lui era ca un murmur ușor în urechile ei. Plăcut. O rază de soare în lumea ei întunecată de tăcere. Crezuse că își imaginase alte

sunete, dar acum se întreba dacă într-adevăr auzea anumite lucruri. Și, dacă era așa, de ce se întâmpla asta?

Se încruntă, concentrându-se și nefiind atentă la ce îi spunea mama ei. Erau sunete mai profunde. Era sigură de asta. Nu își amintea să fi auzit o voce de femeie de la accident. Cu siguranță, nu țipete. Nu sunete înalte. Iar muzica, de care îi era cel mai dor, părea complet pierdută pentru ea.

Dar auzea sunete mai profunde. Uneori, putea să jure că auzea sunete vagi când Brodie era supărat și cu siguranță ridica vocea. Odată, când tatăl ei fusese furios pe ea că se îndepărtase de castel, fusese aproape sigură că auzise sau măcar simțise în ureche vibrația urletului său.

Totul era un puzzle misterios, care o fascina. O făcea să-și dorească să-și caute viitorul soț doar pentru a-l face să vorbească cu ea. Orice era mai bun decât tăcerea profundă care o ținea prizonieră. Orice sunet era bine-venit, indiferent cât de nesemnificativ părea.

Mama ei îi apăru în față, o prinse de umeri și o zgâlțâi cu blândețe.

– Eveline! Mă asculți?

Clipi și se uită spre mama ei. Se aflau în camera mamei, probând rochia pe care urma să o poarte la nuntă.

Robina agitase întregul castel cu pregătirile de nuntă și avea nu mai puțin de șase femei care se ocupau de Eveline, pentru a se asigura că rochia era cusută suficient de rapid pentru a fi gata până la ceremonie.

– Ce făceai acolo jos? întrebă Robina.

Era o preocupare blândă în ochii mamei. Grijă pentru Eveline și o curiozitate sinceră.

– Trebuie să înveți să-ți temperezi reacțiile, o mustră Robina. Graeme Montgomery nu e un bărbat cu care să te joci. Mă tem de ce poate face dacă încalci bunele maniere în castelul lui. Nu știu felul de a fi al acestui bărbat. El jură că nu abuzează femeile, dar îți dai seama imediat ce caracter are un bărbat, trebuie să înțelegi asta.

Eveline se încruntă. Graeme nu păruse așa de înspăimântător după ce avusese timp să-l studieze mai îndeaproape. Trăsăturile lui erau gravate în piatră. S-ar fi putut spune că arăta ca și cum putea rupe un om în două dacă doar se uita urât la el. Dar Eveline mai

simțise ceva, dar nu era sigură ce anume. Dar știa că fusese foarte amabil și răbdător cu ea.

Nu o dojenise pentru intervenția ei nepoliticoasă. Nu-i ceruse să se retragă. Nu o certase pentru obrăznicia ei. Îi adresase cuvinte amabile. Fusese greu de crezut că erau cuvinte rostite de un adevărat monstru care avea planuri întunecate pentru soția lui.

Cu siguranță, nu greșea așa de mult în privința asta.

Și apoi ea nu putea citi caracterul unui om. Era adevărat că îi evita pe cei din jur pentru că nu voia să aibă de-a face cu bătaia de joc, teama sau batjocura. Nu avea experiență cu oamenii, în afara părinților și a fraților ei.

Dar nu se înșelase asupra lui Ian McHugh și își tot amintea acest lucru. Ian îi păcălise până și tatăl, ca să nu-i mai menționeze pe frații ei.

Se întinse după mâinile mamei ei și le ridică la inimă. Robina păru surprinsă și confuză. Eveline îi strânse mâinile și apoi se aplecă și o sărută pe obraz.

Când se retrase, femeia părea uluită. Înțelegând, în ochii ei apăru dintr-odată surpinderea.

– Îți dorești asta. Vrei să te căsătorești cu Graeme Montgomery.

Eveline strânse din nou mâinile mamei și apoi încuviință încet din cap.

Robina se retrase și se prăbuși în scaunul de lângă măsuța aflată la fereastră.

– Nu m-am așteptat niciodată la asta. Mi-a fost așa de teamă! Nu vreau să renunți la grija și la protecția noastră. Ești copilul nostru, Eveline.

Era așa de îndurerată, încât lui Eveline i se strânse inima, iar buzele îi tresăriră de tristețe.

– Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-ți dorești tot ce vor fetele normale. Un soț. Copii. O viață a ta. Însă nu mi-am imaginat că poți să-ți înțelegi îndatoririle. Măcar înțelegi, Eveline?

Mama ei ridică neliniștită privirea, încercând să caute răspunsul în expresia sau în privirea lui Eveline.

Erau multe lucruri pe care Eveline nu le pricepea. Înțelegea destul de bine lucrurile de făcut zilnic, dar cu siguranță erau unele subiecte

care nu îi fuseseră explicate. Dar nu voia să-și supere mama și mai mult clătinând din cap.

Cu siguranță, afacerea asta cu căsătoria nu era așa de dificilă, nu-i așa? Îi privise pe mama și pe tatăl ei întreaga ei viață. Mama chiar se pricepea să conducă o gospodărie și chiar pe soțul ei când voia.

Poate că Eveline nu exersase cunoștințele acumulate, dar nu era mai puțin capabilă.

Se uită la mama ei și încuviință simplu din cap, lăsând-o să creadă ce voia despre asta.

Robina oftă și își frecă fruntea îngrijorată.

– Îmi doresc să fii fericită, Eveline, și nu vreau să cred că nu ai fost fericită aici. Am vrut doar să te protejăm. Sper că știi asta.

Eveline zâmbi, lăsând să i se vadă pe chip toată iubirea pe care o simțea pentru mama ei. Reacția Robinei fu imediată. Se ridică și se grăbi spre ea, cuprinzând-o într-o îmbrățișare puternică.

Eveline nu mai știu ce îi spuse, dar nu conta, pentru că înțelegea. Tot ce avea nevoie să știe era chiar acolo, în îmbrățișarea mamei.

– Trebuie să vorbim, Armstrong, zise Graeme către tatăl lui Eveline.

Tavis îl privi îngrijorat, iar pentru prima dată, Graeme simți o urmă de compasiune pentru bărbatul mai în vârstă, dar apoi o alungă iute. Clanul Armstrong nu merita compasiunea lui. Ei nu arătaseră nici un pic de milă față de clanul lui și nici el nu avea să o facă.

– Vino, să ne așezăm și să bem niște bere! Apoi o să discutăm despre ce te frământă.

Graeme făcu un semn către frații săi pentru a rămâne în urmă, în vreme ce el urma căpetenia la masa înaltă, aflată pe podium, în capătul celălalt al sălii. Era surprins că Armstrong voia să fie amabil și să-l așeze unde stăteau oaspeții de onoare.

Apăru o femeie cu o cană de bere cu capac și două pocale. După ce le umplu, se îndepărtă, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri la masă.

Contele se retrăsese, evident convins că nu aveau să mai fie ostilități fățișe. Bowen și Teague stăteau în partea cealaltă a încăperii, cu o privire războinică îndreptată către cei doi frați ai lui Eveline. Graeme se uită țăios la ei și apoi arătă cu capul spre una dintre mesele mai mici pentru a le arăta unde să stea.

Apoi își îndreptă atenția către căpetenia Armstrong.

– Este clar că nici unul dintre noi nu își dorește această uniune.

Tavis strânse din buze și vru să vorbească, dar expresia lui Graeme îl opri.

– O să-ți tratez fiica bine. O s-o tratez cu mai mult respect decât ați făcut-o tu și ai tăi cu clanul meu.

În ochii lui Tavis sclipi furia, dar continuă să se uite la Graeme într-o tăcere de piatră.

– I-am spus adevărul soției tale. Nu port războaie cu inocenții, iar fiica ta poate că e mai inocentă decât majoritatea. Este clar că e diferită. Nu îți face griji legate de felul în care o s-o tratez, pentru că o să am grijă de ea. Cu toate astea, nu te aștepta ca mariajul nostru să fie o invitație deschisă ca tu să pui piciorul pe pământurile mele.

– Adică te aștepți să-mi dau fata și să nu o mai văd niciodată? întrebă Tavis. Cum o să știu că ți-ai ținut cuvântul dacă nu văd niciodată dovada a ceea ce pretinzi?

– O să-i permit să vină în vizită dacă sunt sigur că jucați cinstit, dar nici un Armstrong, cu excepția ei, nu o să pună piciorul dincolo de granițele noastre. Am făcut un jurământ, iar dacă o să se întâmple vreodată altfel, o să se lase cu vărsare de sânge.

– Să știi că nici un Montgomery, cu excepția celui care o s-o însoțească pe fiica mea, nu o să fie primit pe pământurile noastre. Consideră asta o excepție permisă doar prin ordinul regelui nostru, șuieră Tavis printre dinți.

– Prea bine, rosti Graeme. O să semnăm tratatul, o să-i dăm regelui ce vrea, deci ne-am înțeles.

– Da, așa este.

– Acum spune-mi mai multe despre Eveline. Mereu se poartă așa de ciudat?

Tavis se încruntă, dar Graeme ridică mâna.

– Nu am vrut să insult. Ai văzut că a venit la mine și nu i-a fost teamă. Tu și ai tăi ați reacționat ca și cum este un comportament neobișnuit din partea ei.

Tavis încuviință sumbru din cap.

– Da, așa este. Nu am mai văzut-o niciodată purtându-se așa. De obicei, este destul de timidă și mulțumită dacă e lăsată în pace – mai mult, chiar prefer asta. Nu toți din clanul nostru sunt la fel de toleranți când vine vorba de boala ei. Nu vreau să fie ridiculizată,

să devină bătaia lor de joc sau chiar să fie rănită de cei care o văd ca pe un instrument al diavolului.

Graeme se încruntă.

– Instrumentul diavolului?

– Știi foarte bine ce cred oamenii când au de-a face cu cineva precum Eveline. Ești un prost dacă tu crezi că nu o să se întâmple și în clanul tău. Fiica mea are două lucruri împotriva ei. Unu – este din clanul Armstrong, fiind batjocorită doar pentru originile ei. Doi – o să fie considerată nebună, tulburată și o să-i fie adresate multe cuvinte mai puțin amabile. Este o situație periculoasă, pe care trebuie să o supraveghezi îndeaproape. Dacă oamenii o să creadă că ea este instrumentul satanei, ar putea să o omoare.

– Este vreunul dintre lucrurile astea? Nebună? Tulburată? întrebă Graeme pe un ton plat.

– Nu știu, răspunse Tavis istovit. În unele zile, cred că înțelege perfect ce se întâmplă în jurul ei. Răspunde când vorbim cu ea. Pare să înțeleagă anumite situații. Și apoi, în alte zile este ca și cum noi, restul, nu existăm, iar ea trăiește în propria lume.

– Și nu vorbește niciodată?

Tavis clătină din cap.

– Nu o face de la accident și febra care a avut-o. Nu știu de ce. Nu știu dacă a avut febră la creier, iar asta a afectat-o cumva. Sau dacă a fost așa de profund tulburată de accident, încât nici nu poate vorbi despre asta.

Se aplecă în față, cu o expresie serioasă.

– Nu poate călări. Este important să nu o obligi să o facă.

Graeme se încruntă.

– Nu poate călări? De ce a neglijat asta? Nu am o trăsură să o duc la castelul meu și cu siguranță nu o s-o oblig să meargă pe jos.

– Nu a neglijat asta. A fost chiar o călăreață foarte bună. N-am mai văzut vreodată pe cineva ca ea. De la o vârstă fragedă atrăgea atenția cailor. Gravitau în jurul ei. O plăceau. Îi putea determina să facă orice. Și călărea precum vântul. Mă speria de moarte! Urca pe cal fără șa și cu picioarele goale, cu părul în toate direcțiile, zburând cât ai zice pește peste pajiște, înainte și înapoi. Mereu am crezut că o să moară așa, dar îi plăcea așa de mul, încât nu am putut s-o opresc.

Tavis oftă și își trecu mâna peste față.

– Și apoi s-a întâmplat. Exact cum m-am temut. A căzut rău. Calul s-a speriat, a aruncat-o pe spate, iar ea a căzut într-o râpă adâncă. Am găsit-o după trei zile, când era deja în stare gravă. Avea o rană la cap și era cuprinsă de o febră care a ținut două săptămâni. După aceea, nu a mai fost niciodată aceeași, iar de atunci îi este foarte teamă de cai. Trebuie să știi că nu trebuie s-o obligi niciodată să încalece.

– Și cum dracu' o duc la castelul meu? întrebă Graeme.

– O să vă dau eu o cotigă ca să meargă în ea, zise Tavis.

Graeme expiră nemulțumit. Mireasa lui devenea o pacoste tot mai mare. Era o căsătorie care prevenea vărsările de sânge, dar pentru el părea o condamnare la moarte.

– Nu știu dacă poate să-ți fie vreodată o soție cum se cuvine, spuse Tavis pe o voce joasă, care răsuna foarte aproape de implorare. Nu o forța! Nu aș vrea să fie rănită sau tratată rău pentru nimic în lume. Ne este dragă tuturor. Primești un dar, căpetenie! Fie că vrei să crezi sau nu, primești ceva ce este mai prețios decât aurul.

Capitolul 8

Graeme urcă scările spre dormitorul pe care îl primise. Ca oaspete de onoare, fusese instalat în aripa superioară, în vreme ce frații lui erau în sala comună de dormit, unde puteau sta mulți războinici în paturi aliniate la perete.

Din moment ce camera lui se afla lângă cea a contelui de Dunbar, se întrebă dacă acesta insistase să i se acorde acest respect. Cel mai probabil, Armstrong l-ar fi vrut în afara zidurilor castelului, împreună cu oamenii săi. Ori să nu fi pus deloc piciorul pe pământurile lui.

Graeme împinse ușa, dorindu-și doar să se întindă în pat și să doarmă. A doua zi avea să se însoare și apoi să plece acasă pentru a-și înfrunta inevitabilul viitor. Sau lipsa acestuia. De obicei, nu se concentra pe partea negativă, pentru că orice vis legat de moștenitori și de transmiterea propriei linii de sânge nu mai exista. Cum dispăruse și orice gând de răzbunare față de clanul care îi omorâse tatăl.

Când intră, fu surprins să vadă lumânările deja aprinse și un foc în vatră. Dar fu și mai surprins să o vadă pe Eveline pe marginea patului său, cu o expresie precaută când ridică ochii spre el.

Purta aceeași rochie pe care o avusese pe ea mai devreme în timpul zilei. În vreme ce Lady Armstrong se îmbrăcase elegant pentru a-și întâmpina oaspeții – chiar dacă nedoriți –, Eveline îl întâmpinase într-o rochie simplă, care semăna cu o rochie de lucru, purtată de celelalte femei din clan. Și, pentru că era așa de simplă, scosese și mai mult în evidență frumusețea lui Eveline și simplitatea îmbrăcămintei.

Dar Graeme nu era sigur că exista vreun obiect de îmbrăcăminte purtat de ea care să diminueze faptul că era o fată frumoasă.

Eveline părea îngrijorată că el se putea enerva din pricina gestului ei. Și ar fi trebuit să fie. Era o încălcare a intimității lui, dar era și necuviincios să se afle singură cu el în camera lui în ajunul nunții. Familia ei ar fi fost indignată dacă ar fi știut unde se afla ea și ar fi pus sub semnul întrebării propria lui onoare, pe care el și-o apăra cu atâta înverșunare.

Și totuși, nu reușea să fie țâfnos cu fata.

Neștiind ce să facă, intră în cameră, închizând ușa după el. După o clipă, se întoarse să se uite la ea și văzu cum i se colorează obrajii în lumina blândă a lumânărilor.

Arăta angelic. Imposibil de frumoasă. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Nu doar că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, dar părea lesne cea mai...

Se încruntă. Cea mai...?

Avea ceva irezistibil, dar nu putea să spună exact ce. Îi lipsea grația exersată a femeilor mai mature. Dar nici nu arăta ca o copilă prea tânără ca un bărbat să se uite la ea.

Era... exact cum trebuia.

Pentru Dumnezeu, poftea la mireasa lui? Se umplu de dezgust față de sine. Ar fi trebuit să o trateze cu blândețe și cu amabilitate. Sigur era ceva în neregulă cu fata, chiar dacă nu știa ce anume, dar iată-l uitându-se la ea ca la o soție, cu toate drepturile aduse după sine.

Nu conta că era din neamul Armstrong. Era clar că nu putea fi pedepsită pentru asta sau definită prin acțiunile familiei sale, când probabil nu înțelegea mare parte din lucrurile care o înconjurau.

Oricât își dorea el să nu eticheteze ca victimă nici un Armstrong, era suficient de inteligent să știe că ea nu merita să fie în această uniune mai mult decât merita el să fie forțat să facă asta.

Avea să fie luată din casa ei – singurul rai sigur în care trăise. De lângă toți cei care o protejau și o iubeau – și era clar că era iubită de familie. Avea să fie aruncată într-un mediu ostil. Putea vreun Armstrong să-și găsească locul în clanul Montgomery? Părea un subiect delicat, indiferent cum era tratat, iar ea avea cel mai mult de pierdut, în vreme ce tot ce câștiga el era o soție nedorită și un armistițiu fragil cu clanul Armstrong.

De parcă nu mai avea răbdare să stea acolo și să se uite la el, ea se ridică brusc cu o mică încruntătură și apoi traversă camera pentru a veni în fața lui. Întinse mâna spre chipul lui, iar reacția lui automată fu să tresară și să se retragă.

În ochii ei se citi suferința. Își duse mâna la spate și făcu o grimasă.

Mâhnit că o rănise, se întinse cu grijă, îi luă mâna și o ridică la bărbia lui pe care ea aproape că o atinsese înainte. Nu știa ce intenții avea Eveline, dar voia să vadă ce urma să se întâmple.

Ea zâmbi, și el fu din nou uimit să vadă cum i se transforma chipul într-o rază de soare printr-un zâmbet. Degetele ei alunecară delicat peste maxilarul lui aspru și spre buze. Ochii lui se măriră când ea îi atinse gura și apoi îi împinse buzele în sus și în jos.

Cum el nu reacționă imediat, ea se încruntă și le împinse mai puternic. Apoi își împunse degetele în obrajii lui, strângându-l până când buzele i se încrețiră spre exterior.

Încruntându-se și mai mult, ridică ochii spre el de parcă voia să-i spună: „Nu înțelegi?" Era clar că fata își dorea ca el să vorbească.

Aproape că râse. Toată lumea o trata ca pe o naivă, dar acum ea se purta de parcă el era neghiobul.

Voia ca el să vorbească. Habar nu avea despre ce, dar era clar că ea voia ca el să spună ceva.

– Nu ar trebui să fii aici, Eveline, zise el cu blândețe. Nu este cuviincios, iar dacă tatăl tău ar afla, cu siguranță ar declara război, ceea ce cu siguranță l-ar nemulțumi pe rege.

Fruntea ei se încruntă și mai mult și îl privi curajoasă. Apoi clătină din cap și ridică mâinile de parcă ar fi vrut să spună: „Cine o să știe?"

Își duse din nou degetele la buzele lui, dar el știa deja ce voia. O conduse oftând la scaunul de lângă foc și îi făcu semn să se așeze. Trase banca de lângă fereastră ca să se poată așeza lângă ea.

Erau unul lângă altul, iar înainte ca el să se poată gândi ce să spună, ea se ridică și întoarse scaunul, așezându-se cu fața la el. Apoi se așeză la loc și se aplecă în față, cu ochii concentrați intens asupra lui.

Niciodată nu se simțise așa de neliniștit. Își simțea limba legată și habar nu avea ce să-i spună fetei. Ar fi fost așa de ușor dacă ea ar fi vorbit, pentru că astfel îi putea pune întrebări. I-ar fi răspuns la întrebări cu destulă ușurință, dar să găsească el un subiect?

Nu era genul care să vorbească prea mult și nu era preocupat de conversațiile ocazionale. Prefera să discute la subiect. Frații lui îl tachinau deseori, spunând că a scoate câteva cuvinte de la el era ca și cum ai fi încercat să bagi o sfoară prin urechile acului.

Așa că avea să discute despre căsătorie. Din moment ce nunta urma să aibă loc a doua zi, putea să presupună că de aceea se afla în camera lui. Poate pentru a-și alunga temerile? Pentru a afla dacă era un bărbat îngrozitor care abuza femeile? Cine știe?

Își drese vocea, detestând faptul că se simțea nesigur în acea situație. Să i se dea o sabie și pe cineva de omorât. De asta se putea ocupa foarte bine. Dar o femeie care stătea în fața lui, uitându-se avid în vreme ce aștepta ca el să vorbească? Nu prea avuseseră parte de antrenamente pe tema asta nici el, nici oamenii lui.

– Înțelegi că mâine o să ne căsătorim, începu el răgușit.

Ea zâmbi și încuviință din cap.

Zâmbitul era bun. Măcar nu fugise din dormitorul lui ca și cum o haită de lupi venea în urma ei. Dar asta tot nu-i spunea dacă ea înțelegea în întregime implicațiile căsătoriei lor.

– Înțelegi și că, imediat ce se termină ceremonia, o să plecăm din acest castel și o să călătorim spre pământurile Montgomery?

Expresia ei deveni mai serioasă, dar încuviință din nou din cap.

– Adevărul este că nu am nici cea mai mică idee ce să fac cu tine, Eveline Armstrong, recunoscu el. Nu aveam încă planuri de căsătorie. Și când urma să le am, aș fi ales, desigur, o fată din propriul clan. Cineva obișnuit cu stilul de viață al familiei Montgomery și care să știe bine cum se conduce un castel. Oamenii mei...

Se opri pentru o clipă pentru că ea își mișca înainte și înapoi capul, păstrând în tot acest timp privirea pe... gura lui. Dar avea o expresie de... plăcere pe chip, încât el fu luat prin surprindere.

Tuși din nou și continuă, alegând să nu bage în seamă comportamentul ei ciudat.

– Eu și oamenii mei ne antrenăm zilnic. Am și alte lucruri de care mă ocup pe post de căpetenie. Oamenii din clanul meu vin la mine să le arbitrez disputele, să le ascult nemulțumirile, să ceară îndrumare.

Expresia ei deveni nerăbdătoare și scutură din mână. Făcu o mișcare largă în cerc de parcă ar fi vrut să cuprindă întregul castel și apoi se mai uită o dată nerăbdătoare la el, ca și cum voia să-i amintească faptul că era fiica unei căpetenii și că știa bine îndatoririle acesteia.

Graeme oftă. Deci nu voia un rezumat al îndatoririlor lui de căpetenie. Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Nu era nici pe departe o conversație sclipitoare, dar lui nu-i *plăceau* conversațiile lungi.

– Despre ce ai vrea *tu* să vorbim, Eveline?

Ceea ce era ridicol, ținând cont de faptul că ea nu putea vorbi, dar era clar că nu-i plăcea subiectul abordat de el.

Ei îi reveni zâmbetul și se aplecă în față, îndreptându-și un deget spre el și apăsând în umărul lui.

– Despre mine? întrebă el nevenindu-i să creadă. Vrei să vorbim despre *mine?*

Nu își putu ascunde groaza din ton sau din expresie. Ce ar fi trebuit să spună? Se simțea ca la judecată. În fața regelui, a curții și unui grup de acuzatori, obligat să povestească despre el în fața lui Dumnezeu.

Cum îl putea face să se simtă așa de nesigur?

Ea zâmbi larg, întregul ei chip se lumină și încuviință ferm din cap.

Pentru Dumnezeu, fata trebuia să plece din camera lui! Asta era o nebunie. Totul era o nebunie.

Dar nu se putea uita la sclipirea din ochii ei sau la privirea care îl implora și să aibă inima și mintea la fel de dure ca de obicei. Ce bărbat din întreaga Scoție putea să stea în fața acestei frumuseți răpitoare și să o refuze?

– Ce vrei să știi? întrebă el răgușit. Apoi, dându-și seama ce stupidă era întrebarea pentru o femeie care nu putea răspunde, clătină din cap. Las-o baltă. A fost lipsit de sens din partea mea.

Cu toate astea, ea se uita la el plină de dorință, așteptând ce îi promisese. Și el habar nu avea ce să-i spună. Nu stătea niciodată să se evalueze pe el, alegerile sau viața lui. El doar... exista. Era

căpetenia oamenilor săi, și din asta decurgeau marile responsabilități. Nu avea timp să se adâncească în gânduri sau să cugete la ce fel de om era.

Poate că tot ce avea ea nevoie era asigurare. Graeme se gândi că îl asigurase pe tatăl ei, chiar și pe mama ei, că intențiile lui legate de Eveline nu erau lipsite de onoare, dar ea nu știa despre aceste jurăminte.

Da, probabil asta voia să audă – era ceva despre care putea să discute relaxat.

– Eveline, începu el cu grijă, vrând să fie sigur că avea toată atenția ei.

Dar nu trebuia să-și facă griji pentru că ea încă se holba cu aviditate la chipul lui. Într-adevăr, privirea ei nu se îndepărtase deloc de el. Nu se simțise niciodată așa de analizat.

– Vreau să știi că nu te consider răspunzătoare de păcatele familiei tale.

Ea se uită pieziș – de fapt, se *încruntă* –, iar pe chip îi apăru o expresie feroce, dar adorabilă, care îl amuză.

– Înțeleg că tu nu ai făcut nimic rău și că ești o victimă în asta. O să te tratez cu blândețe și cu respectul datorat poziției tale de fiică a unei căpetenii, iar acum de soție de căpetenie. Nu o să pedepsesc niciodată fiica pentru păcatele tatălui.

Ea se ridică de pe scaun și, spre marea lui uimire, cu mâna strânsă pumn, îl lovi direct în nas.

El se dădu înapoi, ducând automat mâna unde îl lovise. Nu că l-ar fi lovit suficient de tare încât să-l rănească sau să-i provoace vreo durere reală. Mai mult era stupefiat de reacția ei.

Ea trecu pe lângă el, picioarele ei făcând zgomot, în ciuda modului exagerat în care încerca să-și etaleze furia.

Deschise ușa cu furie, iar el se ridică imediat în picioare, știind că, dacă ea reușea să o trântească – ceea ce părea că intenționa să facă –, i-ar fi trezit pe oamenii din camerele alăturate, iar atunci toată lumea ar fi fost pe hol și ar fi văzut-o ieșind din camera lui.

Și apoi? S-ar fi dezlănțuit iadul.

Prinse ușa la timp, exact când ea îi dădea drumul și ieșea în hol. Apoi rămase acolo o clipă îndelungată, respirând profund în vreme ce o urmărea cum dispărea pe coridorul slab luminat.

Poate că era nebună, dar clar nu-i plăcea să-i fie discreditată familia în nici un fel. Zâmbi trist. Îi admira loialitatea. El cerea loialitate de la cei din jur. Nici nu ar fi putut s-o respecte dacă ar fi acceptat orice răutate spusă despre clanul ei.

Închise încet ușa și începu să se dezbrace pentru a se culca. Apoi râse.

Fata fusese o surpriză și nu știa cum avea să procedeze cu ea.

Singurul lucru de care putea fi sigur era că, de acum înainte, probabil niciodată nu avea să știe ce îi aducea fiecare zi.

Capitolul 9

Când Graeme își văzuse prima dată mireasa, rămăsese confuz. Era ca și cum femeia cu care petrecuse o scurtă perioadă în noaptea precedentă era complet diferită de cea care stătea în sala unde urmau să fie căsătoriți.

Se opri la ușă, privind forfota dinăuntru, dar era concentrat asupra lui Eveline.

Era îmbrăcată într-o rochie mai frumoasă decât văzuse chiar și la Curte. Era de un albastru intens, cu broderie complicată, iar materialul cădea în valuri din talie. Partea de sus, deși modestă, atrăgea atenția cu senzualitatea curbelor ei feminine – curbe care încă îl făceau să se simtă vinovat că le observase.

Părul ei blond, o pată frumoasă de raze de soare într-o zi de primăvară în Scoția, era ridicat parțial, în vârful capului, iar restul cădea în valuri mătăsoase până la talie. Era frumoasă, dar lipsea ceva.

Sclipirea ei. Cea pe care o văzuse cu o seară înainte.

Arăta ca și cum nu se afla acolo. Avea o expresie distantă, goală și nu părea să bage de seamă nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

Arăta obosită, înfrântă și... speriată.

Detesta asta. Îl înfuria și nici măcar nu știa de ce. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ei să-i fie teamă. Trezea în el instincte protectoare pe care cu siguranță nu ar fi trebuit să le aibă pentru cineva din clanul Armstrong. Dar erau acolo. Era gata să dea buzna și să atace orice îi provoca acea stare.

Mai rămase o vreme, privind pregătirile de nuntă. Eveline stătea tăcută lângă mama ei, cu mâinile strânse în față. În vreme ce el continua să o studieze, își dădu seama că nu teama pusese stăpânire pe ea. Ea doar... ignora.

Acest gând îl făcu să se încrunte. Avea zile bune și zile rele? Își pierdea și își recăpăta luciditatea la întâmplare? Era afectată de o boală a minții care îi provoca schimbări majore de comportament?

Asta ar fi putut cu siguranță explica purtarea ei ciudată din ziua precedentă.

Îl cuprinse neliniștea pentru că încă o dată era evident că acea uniune părea o condamnare la moarte. În loc să fie un soț, primise rolul de îngrijitor. Avea să o protejeze și să se asigure că era bine îngrijită, dar ea nu avea să-i fie niciodată soție.

Nimeni nu l-ar fi găsit vinovat dacă ar fi căutat consolare la altă femeie când era căsătorit cu cineva precum Eveline. Nimeni nu s-ar fi gândit de două ori înainte să o facă, ținând cont de faptul că Eveline cu siguranță nu era în stare să-și îndeplinească datoriile în acest sens.

Dar asta nu-i pica bine. Părea ceva lipsit de onoare și nu era vina ei că ajunsese așa. Nu reușea să o trădeze în acest fel. Sau să-i dezonoreze pe amândoi într-un asemenea mod.

Avea să fie credincios unei femei care nu putea fi niciodată intimă cu el. Îl aștepta un viitor foarte sumbru.

Mai parcurse o dată cu privirea sala și apoi reveni la Eveline, care era în același loc. Atât de nemișcată și de senină, de parcă se afla în cu totul alt loc.

Dar apoi ea își mută privirea, o întâlni pe a lui și întreaga înfățișare se schimbă. Zâmbi. Ochii i se luminară. Chipul i se trezi la viață, plin de culoare și de vitalitate. Într-o secundă, era acolo. În sală. Uitându-se la el, privirea ei goală dispărând complet.

Gândindu-se să evite alt moment în care ea vine repede la el și începe să-i strângă buzele într-un efort de a-l face să vorbească, el păși în față.

Mama lui Eveline ridică privirea, alarmată. Brațul ei o cuprinse imediat pe Eveline, dar fiica ei o dădu la o parte și făcu un pas în față, zâmbind tot timpul spre Graeme.

El făcu o plecăciune elegantă spre Lady Armstrong și apoi se întoarse spre Eveline exact când ea se întindea să-l atingă. Pe braț de data asta.

O simplă atingere, dar în acel gest mărunt erau așa de multe! Degetele ei rămaseră pe brațul lui gol ca un semn de... încredere. Își înclină bărbia ca să se poată uita la el și zâmbi și mai mult, în ochii ei albaștri sclipind ceea ce părea a fi fericire.

Dorindu-și să-i mulțumească, el doar își dorea ca ea să nu fie nevoită să-l implore să o facă.

– Arăți minunat, Eveline. Cu siguranță, nu a existat vreodată o mireasă mai frumoasă.

Ea se lumină. Zâmbi larg spre el.

Mama ei părea uluită. Dar nu de complimentul lui. Se uita la fiica ei, cu buzele întredeschise într-un șoc evident. Apoi privi spre Graeme, iar în ochii ei se citi confuzia.

– Ce se întâmplă între tine și fiica mea, căpetenie? întrebă ea încet.

Graeme se încruntă, iar când făcu asta, Eveline se întoarse imediat spre mama ei, zâmbetul ei fiind înlocuit de o încruntătură.

– Milady, te asigur că tot ce este între mine și fiica ta e căsătoria. Nu de asta ne-am adunat în sala voastră mare? Doar nu ca să facem schimb de politeți sau ca neamul Montgomery să se bucure că sunt în vizită la un clan vecin.

– A reacționat în prezența ta, zise Robina cu buzele tremurând.

Femeia ignoră complet furia din cuvintele lui Graeme și reprosul.

Graeme își încreți fruntea, confuz.

– Nu înțeleg, milady.

Robina clătină din cap și își duse mâna la tâmplă. Abia atunci văzu Graeme extenuarea de pe chipul și din ochii ei. De parcă nu dormea de zile întregi. Își dădu seama că îi era milă de ea, când de fapt ar fi fost ultimul lucru pe care dorea să-l simtă. Compasiune față de dușman. Era împotriva sufletului său.

Robina ridică cealaltă mână și o flutură de parcă nu știa cum să se explice.

– De cele mai multe ori, Eveline nu este conștientă. Este destul de fericită. E dulce. Bună. Dar rareori e atentă la ce se întâmplă în jurul ei. Nici măcar nu sunt sigură că înțelegere ceva în cea mai mare parte

a timpului. Dar a răspuns la complimentul tău. Așa cum ar răspunde orice femeie normală.

– Și ăsta nu este un comportament normal din partea ei? întrebă Graeme.

Știa foarte bine că Eveline înțelegea ce spunea el de când conversase cu ea. Nu avea cum să se înșele și tocmai de aceea voia ca de acum să fie atent. Mama ei nu părea să își facă griji că discuta despre boala fiicei ei în fața lui Eveline. Graeme nu voia să fie rănită de conversația lor. Așa o trata mereu familia ei? Ca pe o idioată fără minte?

– Vino cu mine un moment, milady, zise Graeme, oferindu-și brațul Robinei într-un gest de curtoazie.

Eveline se încruntă și mai mult și ridică ochii spre el – era durere în ei.

– Mă întorc imediat, Eveline, spuse Graeme. Aș vrea un moment cu mama ta ca să o asigur că ești pe mâini bune. O s-o ajute să se simtă mai ușurată în ziua nunții tale.

Expresia lui Eveline se înmuie. Își privi mama cu dragoste.

– Haide, insistă Graeme, înainte ca Robina să poată vorbi din nou în prezența fiicei.

Robina merse aproape orbește, încă în stare de șoc. Când ajunseră la o distanță unde Graeme credea că puteau vorbi fără să o rănească pe Eveline, se opri și se uită în jos spre Robina.

– Recunosc că sunt un pic confuz, milady. Eveline a reacționat la mine. Aș merge așa de departe încât aș zice că am purtat un dialog, deși ea nu vorbește cu mine. Dar asta cu siguranță nu a împiedicat-o să îmi dea de înțeles ce vrea și, mai mult, ce dorește să afle.

Robina rămase cu gura căscată la el, reacția ei fiind prea directă pentru a fi prefăcută.

– Te porți ca și cum nu este un lucru normal, zise Graeme încruntat.

– Nu este normal? Căpetenie, la Eveline normal este să fie dulce, să aibă un suflet blând. Răspunde, da, dar *familiei*. Niciodată străinilor. Nu știu dacă sunt pur și simplu momente când nu înțelege sau e mai nepăsătoare în unele ocazii. De cele mai multe ori, face ce vrea, iar noi am fost mulțumiți să îi permitem asta pentru că vrem să fie fericită.

Graeme observă înverșunarea din vocea Robinei. Cât de mult își iubea femeia asta fiica și cât de mult o durea că Eveline nu era o fată normală care să spere la un viitor normal!

Din nou se trezi că se înmuia. Față de un Armstrong. Dacă nu pleca mai repede din casă aia blestemată, avea să-i compătimească pe toți.

– Tot ce pot să-ți spun, zise el precaut, este că, deși nu am conversat normal, cu siguranță am comunicat. Mai mult, este foarte conștientă despre ceea ce se întâmplă astăzi și nu îi este teamă.

– De unde știi asta? întrebă Robina. Nu vorbește. Cum poți să știi ce gândește?

Graeme ridică din umeri.

– Am comunicat. Îmi ceri să-ți explic ceva ce nici eu nu înțeleg, milady. Dar simt că, cu cât petrec mai mult timp cu Eveline, cu atât o să ajung să înțeleg viziunea ei asupra lumii din jurul ei și cât de mult înțelege.

Robina privi spre fiica ei și apoi spre Graeme, în ochii ei văzându-se nesiguranța.

– Fii bun cu ea. Se pare că te place, căpetenie!

Apoi, fără să-și ia rămas-bun sau să se scuze, plecă de lângă Graeme și se grăbi spre fiica ei.

Robina vorbise serios, iar un moment mai târziu, privirea lui Eveline alunecă peste umărul mamei și îl găsi pe Graeme. Și zâmbi. Doar atât făcu. Dar ce zâmbet extraordinar, care lumina întreaga încăpere! I se tăie respirația și pieptul i se strânse până ce îi dădu o senzație de disconfort.

Apoi mama o strânse puternic în brațe, iar Eveline dispăru din raza lui. Tocmai bine, pentru că în acel moment o mână îl lovi pe umăr. Se întoarse și îi văzu pe Bowen și pe Teague stând chiar în spatele lui.

– Cât mai trebuie să stăm pe aici? întrebă Teague. Oamenii devin neliniștiți. Nu mai putem păstra pacea prea mult. Este ca și cum ai cere unui lupt flămând să stea și să se uite cum jupoi un cerb fără să atace și să-l devoreze pe tot.

– Imediat ce apar tatăl ei și contele, o să aibă loc ceremonia și apoi o să plecăm, zise Graeme.

Bowen se încruntă.

– Ce părere ai despre toată treaba asta cu contele, Graeme? Nu-mi place cât de mult timp a petrecut Armstrong cu Dunbar. Mă neliniștește. Dunbar este urechea regelui. E contele favorit al lui Alexander. Și, hai să o recunoaștem, noi ieșim cel mai puțin câștigați din așa-zisul armistițiu.

Graeme se încruntă.

– Nu, nu este așa. Noi nu renunțăm la nimic, în vreme ce Armstrong își dă fata dușmanului de moarte. S-ar putea spune că noi suntem favorizați de rege.

Teague rămase cu gura căscată.

– Nu renunțăm la nimic? Graeme, nu o să ai moștenitori! Nu o să ai... nimic. Fata este inutilă.

Graeme se întoarse cu o expresie feroce, pentru a-și înfrunta fratele.

– Nu este inutilă. Să nu spui așa ceva în prezența mea! Sau a oricui altcuiva.

Teague ridică din sprâncene, dar tăcu.

– Ar fi putut să ceară căsătoria lui Rorie cu unul dintre ei, sublinie Graeme pe o voce mai blândă. Ar fi fost logic. Fiică pentru fiică. Cei din familia Armstrong au doi băieți la vârsta căsătoriei și nici unul nu este logodit.

– Doar peste cadavrul meu! mârâi Bowen. Rorie este doar un copil.

Graeme îl țintui cu privirea.

– Și Eveline este mai puțin copil? În multe privințe, Rorie ar fi o soție mai competentă decât Eveline. Rorie este tânără, dar e sănătoasă tun și o să nască odraslele unui bărbat. Este la vârsta măritișului. Tu și eu știm că nu este pregătită pentru un soț. Dar regele nu știe. Ar fi putut foarte bine să o ia de lângă noi și nu ar fi fost nimic de făcut – doar dacă nu cumva voiam să pornim la război împotriva Coroanei.

Teague înghiți în sec, cu maxilarul încordat. Era înfuriat doar de idee.

– Acum imaginează-ți cum se simt ei, zise Graeme pe o voce joasă. Imaginează-ți cum ne-am simți noi dacă ne-am pregăti acum să o privim pe Rorie căsătorindu-se cu un Armstrong.

– Te înmoi, șuieră Teague. Nu poți să-i compătimești pe nenorociții ăștia. Nu merită respectul sau compasiunea noastră.

Graeme încuviință din cap în semn că era de acord.

– Da, știu. Nu mă aștept să-i placi. Doar îți cer să-ți imaginezi situația inversă, în care lui Rorie i s-ar fi ordonat să se căsătorească cu un Armstrong.

– Este de neconceput, rosti Bowen. Nu-mi pot închipui cum familia lui Eveline nu s-a revoltat împotriva Coroanei.

– Pentru că Armstrong știe că ar fi semnat condamnarea la moarte a întregului clan, zise Graeme. Poate că noi îl urâm, dar omul nu e prost. O fiică pentru întregul său clan? Nu-i place, dar știe că nu are de ales oricât de mult îl doare. Exact cum nici noi nu am fi avut de ales dacă Rorie ar fi primit ordin să se căsătorească cu un Armstrong.

– Însoară-te cu fata ca să putem pleca odată, bolborosi Teague. Vreau să mă întorc pe pământurile noastre înainte să decidă cineva că noi nu dăm la schimb ce primim. Eu tot susțin că Armstrong e favorizat de rege sau de conte. În mintea regelui, l-a scăpat de o povară, iar pe tine te-a încălțat cu o nevastă care nu-ți poate da moștenitori. La ce renunță ei cu adevărat, Graeme? Regele ți-a făcut o mare nedreptate. Tu ești căpetenia. Sângele tău ar trebui dus mai departe. Iar el a făcut ca acest lucru să fie imposibil acum.

Capitolul 10

Eveline stătea cu Graeme în fața preotului în vreme ce aștepta să înceapă ceremonia. Bănuia că ar fi fost cuviincios să aibă mâna pe brațul lui Graeme sau ca el să-i pună mâna sub a lui. Dar ținea mâinile strânse în față, îngropate în cutele superbei ei rochii ca să nu vadă nimeni cât de rău îi tremurau.

Adunase suficiente informații observând rapid buzele în conversațiile care avuseseră loc înainte de ceremonie, ca să știe că tatăl ei avea să răspundă pentru ea.

Nu era sigură ce simțea despre asta. Ar fi dat orice să rostească singură propriile promisiuni, dar îi era teamă să încerce. Îi era teamă să rostească acele cuvinte fiindcă nu știa dacă ar fi ieșit ca o șoaptă sau chiar mai rău.

Poate când avea să ajungă la castelul Montgomery reușea să o ia de la capăt. Poate chiar putea să încerce cu Graeme, dar nu până când nu era sigură că era alegerea corectă.

Era fascinată de bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând, dar el era un Montgomery, și nici un Armstrong nu avea vreun motiv să creadă că toți din neamul lui nu erau altceva decât niște sălbatici însetați de sânge. Chiar dacă tot ce văzuse până acum la Graeme contrazicea ideea asta.

Dar trebuia să țină cont de faptul că familia Montgomery se purta cât puteau de frumos pentru că era prezent contele și exista un dictat al regelui.

Eveline urma să afle mai multe despre caracterul soțului ei când aveau să ajungă pe pământurile lui și nu avea să mai fie reținut în privința faptelor și a cuvintelor.

Era așa de pierdută în propriile gânduri încât nici măcar nu își dăduse seama că începuse ceremonia, iar Graeme era cu fața spre ea. Se întinse după mâna ei, iar pentru o clipă ea crezu că avea să o sărute.

Acel gând îi tăie răsuflarea. Nu își închipuise așa ceva până acum, iar asta o tulbura.

Dar el doar îi ridică mâna, se întoarse către ceilalți și apoi făcu un anunț, unul pe care ea nu-l putea vedea din moment ce nu era cu fața spre el.

Orice ar fi zis, putea doar să presupună că anunțase faptul că de acum erau soț și soție. Sau poate că ea devenise o Montgomery. Sau chiar spusese că acum pleca. Dar, indiferent ce spusese, vorbele fuseseră primit cu reținere de ambele părți.

Seriozitate. Era cuvântul care descria expresiile tuturor celor adunați. Nu exista bucurie. Nu era nici un spirit festiv. Nu avea să fie nici o petrecere de nuntă, cu muzică și mâncare până târziu în noapte.

Nu, ziua nunții ei era ca și cum un nor întunecat se căsătorea cu o zi perfectă de primăvară. Și acum trebuia să-și ia rămas-bun de la singura viață pe care o cunoscuse. De la o familie care o protejase cu ferocitate, chiar dacă nu o înțelegea întru totul. O familie care o iubea fără rețineri sau condiții.

Nu le păsa că era nebună de legat sau că era blestemată de însuși diavolul. Era o Armstrong. Singura fiică Armstrong. Și era iubită.

Graeme o smuci de mână, trăgând-o spre ușă. Eveline fu cuprinsă de panică atunci când își dădu seama că plecau în următoarea clipă după ce devenise soția lui.

Se opuse pentru o clipă și se așteptă la furie sau poate la nerăbdare. Dar el rămase acolo, amândoi stând cu brațele întinse, pentru că ea nu se mișcase de pe loc.

Se uita la ea, dar nu cu furie. Doar aștepta. Și apoi spuse:

– Trebuie să mergem acum, Eveline. Oamenii mei așteaptă.

Fu suficient să o urnească din loc, cu pași tremurânzi și inegali în vreme ce-l urma, ieșind din sală și îndreptându-se spre treptele care duceau în curte. Acolo fu întâmpinată de o cotigă de lemn la care era înhămat un cal. Era cotiga pe care tatăl ei o făcuse pentru ea când refuzase să mai încalece după accident.

În spatele cotigii erau trei cai, doi încărcați cu zestrea ei. Provizii, condimente, bijuterii. Lucruri prețioase și de mare valoare. Și apoi o altă cotigă, plină de cufere în care se afla tot ce îi aparținea.

Totul era definitiv. Orice urmă lăsată de ea avea să fie ștearsă din casă. De parcă nu ar fi existat niciodată. De parcă nu ar fi trăit niciodată acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Chiar și atunci când abia aștepta să devină soție și să aibă lucrurile despre care mereu crezuse că îi fuseseră negate, era copleșită de tristețe pentru că știa că avea să își vadă familia mai rar.

Graeme îi atinse obrazul, iar atunci ea își dădu seama că el îi ștergea o lacrimă. Se întoarse pentru a se uita la el și văzu cuvintele rostite.

– Du-te și ia-ți rămas-bun de la familia ta, Eveline. Trebuie să plecăm.

Se îndepărtă țeapănă spre locul unde stăteau aliniați mama, tatăl și frații ei, la câțiva pași de cai.

Îl îmbrățișă pe Aiden, și el o strânse la rândul lui repede și puternic. Spuse ceva, dar pierdu cuvintele când se îndreptă spre Brodie. El o cuprinse cu blândețe în brațe, ținând-o mai mult.

Când îi dădu drumul, buzele lui formau o linie fermă și se uita rece spre noul ei soț.

Mama și tatăl ei se apropiară, formând toți trei un cerc în vreme ce o țineau în brațe. Tatăl o sărută pe tâmplă. Mama își lipi obrazul de al ei, iar ea simți umezeala lacrimilor mamei.

De atâta tristețe, Eveline abia putea să înghită în sec. Ce i se părusе o mare aventură acum era uluitor de real. Nu era o fantezie. Chiar pleca din sânul familiei și se îndrepta spre un viitor nesigur cu un clan care o ura atât pe ea, cât și tot ce reprezenta Eveline.

Abia se abținu să nu se arunce în brațele tatălui și să-l pună între ea și Graeme.

Sosise momentul să fie puternică. Petrecuse ultimii ani ascunzându-se. Dacă se împotrivea, dacă dădea semne de supărare sau refuza să plece, putea fi un dezastru.

Întregul ei clan ar fi avut de suferit. Ar fi fost pierdute vieți. Și totul pentru că îi era frică să înfrunte lumea de afară și propriile temeri.

Se întoarse, cu inima suferind la fiecare răsuflare. Făcu un pas către soțul ei și apoi încă unul. O durea spatele, atât de încordată era. Se forță să afișeze o expresie de calm, chiar dacă pe dinăuntru era o mare agitată în mijlocul furtunii.

Nu avea să-și dezonoreze tatăl și clanul. Avea să-și facă mama mândră. Nu voia să-și îngrijoreze frații. Trebuia să plece din acest loc de bunăvoie și să-și accepte soțul pentru că era alegerea ei, nu pentru că i-o cerea regele.

Când era la un pas de Graeme, se opri și ridică bărbia, mândria ținând-o țeapănă. Îi întâlni privirea și apoi își îndreptă umerii, transmițând un mesaj clar.

Era gata să plece.

Capitolul 11

Călătoria de la granița Armstrong la granița Montgomery dura doar jumătate de zi când era vreme frumoasă și vremea era spectaculoasă. Primăvară, în mare parte cald, cu un pic de răcoare când vântul bătea într-o parte sau alta. Soarele strălucea sus pe cer și pământul era scăldat într-o pată aurie.

Era o zi când o Eveline mai tânără ar fi călărit doar de dragul de a sta călare pe un cal. Și-ar fi întors chipul către soare și ar fi închis ochii în vreme ce ar fi galopat peste tot.

Dar asta fusese înainte de accidentul absurd. Nu dădea vina pe cal, dar nici nu putea să depășească groaza copleșitoare care o cuprindea doar la gândul de a se urca pe unul.

Chiar și mirosul de cal era suficient să-i retrezească groaza acelei zile, amintirea durerii și a fricii și apoi trezitul într-o lume tăcută.

Nu era de mirare că cei din clanul ei crezuseră că ea înnebunise. Era probabil și adevărat. În acele prime luni, Eveline *înnebunise*. Nu știuse cum să facă față la ceea ce se întâmplase. Nu înțelegea și se temea de ceea ce ar fi făcut ceilalți dacă ar fi știut că era bolnavă.

Ani mai târziu, i se părea o prostie, dar cum ar fi putut să se ducă acum la părinții ei, după atâta timp, și să-i facă să înțeleagă ce era cu adevărat în neregulă? Cum ar fi putut să explice?

Își înclină capul într-o parte în vreme ce un sunet slab îi ajunse la urechi. Se uită repede în jur, încercând să găsească sursa. Voia mai mult.

Văzu fiecare războinic pe rând, de-a lungul întregului șir, cum ridică un pumn și părea că strigau ceva puternic. Îi furnicau urechile de la vibrație și-și imagină că auzea strigătele lor. Era ca și cum încerca să atingă ceva de neatins. Ca și cum ar fi atins cu degetul când încerca să prindă o mână.

Și apoi dispăru la fel de iute cum îi atrăsese atenția.

Își mușcă buzele de frustrare, dorindu-și să audă din nou. Trăia pentru acele momente când putea aproape să întindă mâna și să apuce sunetul. Nu voia să uite cum era și cu fiecare zi care trecea, se temea că avea să alunece în întregime, fără a se mai întoarce vreodată.

Cotiga care o ducea mări viteza. Bărbatul care călărea calul ce o trăgea dădu pinteni. Când ajunseră în vârf, Eveline putu vedea valea de jos și i se tăie respirația.

Castelul Armstrong se afla pe o culme și veghea terenul înclinat în toate direcțiile. Era construit pe partea unui deal mare, din piatră și pământ, iar castelul se ridica de pe o pantă.

Dar fortăreața Montgomery era amplasată între doi munți. Un râu șerpuia pe pământurile lor pentru a dispărea în depărtare, cu siguranță vărsându-se într-un lac.

Pământul era verde și luxuriant, în explozia primăverii. Florile colorau pantele dealului. O turmă de oi păștea în depărtare. Caii erau și ei la păscut pe partea opusă. Trei rânduri de căsuțe erau așezate

la baza pantei, în afara zidurilor castelului. Clădite în sus, câte opt pe fiecare rând.

În vreme ce privirea ei analiza clădirea masivă, văzu mai multe căsuțe, câteva de-a lungul râului când curgea paralel cu castelul. Dincolo de asta și în sus pe dealul opus, erau mai multe căsuțe, ridicate la nimereală, nu la fel de ordonate ca primele pe care le văzuse.

Castelul în sine era bine construit. Nu-i găsea defecte, nici semne de paragină. Un zid de piatră împrejmuia castelul și avea o poartă în față care se fălea cu două turnuri de gardă. Poarta era făcută din bușteni imenși, și Eveline își închipui că era nevoie de puterea câtorva bărbați pentru a o deschide și a o închide.

Dincolo de poartă, se ridica castelul, un pătrat aproape perfect, dar înalt. Eveline calculă că ar fi fost nevoie de cel puțin patru rânduri de scări pentru a ajunge în vârf.

Era o fortăreață construită pentru apărare. Ar fi fost nevoie de o armată masivă pentru a se infiltra și a bate clanul Montgomery pentru a intra în castel. Singura forță așa de puternică, în afară de cea a regelui, era propriul clan.

Dar acum fuseseră obligați să semneze un armistițiu pe care nici unul nu și îl dorea. Eveline se întrebă, simțindu-se vinovată pentru lipsa ei de loialitate, dacă ambele părți aveau să onoreze înțelegerea pe termen lung.

Cotiga își văzu de drum, hurducăind pe pantă, iar în timp ce se apropiau de castel, poarta mare de lemn se deschise încet.

Graeme călări în față, urmat îndeaproape de frații săi, urmat de cotiga în care se afla ea, apoi de războinicii Montgomery în vreme ce intrară în curtea spațioasă.

Cotiga se opri. Graeme descălecă în fața ei și veni să o ajute să coboare. Se împiedică ușor când încercă să pună piciorul jos. După ce stătuse așa de mult în cotigă, picioarele îi tremurau de parcă era un mânz nou-născut.

Treptat, își dădu seama că toată lumea se uita la ea. În orice direcție se întorcea, era cineva – mulți oameni privind-o lacom.

Majoritatea nu erau priviri prietenoase. De fapt, majoritatea erau fățiș ostile. Buze curbate. Ochi scânteind. Grimase. Expresii de dezgust.

Se opri în dreptul cuiva suficient ca să-i vadă pe buze cuvintele „târfă Armstrong". Eveline miji privirea și își întipări iute chipul femeii în memorie. Nu avea să uite un asemenea afront.

Graeme vorbea către oamenii adunați din clanul Montgomery. Brațul lui era așezat ușor peste umerii ei. Nu își dădu seama că el se adresa clanului și se întorsese prea târziu ca să vadă ce spunea.

Indiferent ce spunea, nu le pica bine majorității, pentru că expresiile lor erau tot mai nemulțumite. Eveline chiar observă câteva remarci defăimătoare, care se formau pe buzele oamenilor adunați.

Nu se simțise niciodată așa de singură și de îngrozită. Nu era doar o primire ostilă. Nu era deloc primită. I se făcu pielea de găină sub astfel de priviri atente. Se simțea înfierată, judecată și considerată nedemnă.

Ridică în mod automat bărbia într-un semn de rebeliune silențioasă. Nu avea să permită acestor oameni să o facă să se simtă inferioară, nici să o sperie. Era fiica unei căpetenii. Una dintre cele mai puternice din întreaga Scoție. Nu avea să se lase speriată de nici un Montgomery. Nu avea să facă de rușine familia Armstrong părând slabă în fața acestui clan.

Graeme o conduse spre intrarea în castel. Trecură pe lângă câteva femei din clan și nici una nu-i oferi Eveline nici măcar un zâmbet.

Ea privi drept în față, fiindcă nu voia să știe ce aveau de spus. Văzuse deja destul ca să știe că prezența ei era ponegrită.

Sala era mai mare decât cea din casa Armstrong. Încăperea avea două vetre mari de piatră, câte una în fiecare capăt. Exista un podium cu o masă la care ar fi putut să stea cu ușurință doisprezece oameni. Prin restul încăperii erau împrăștiate alte mese, semn că mulți mâncau la castel.

În fața celeilalte vetre se afla o zonă pentru odihnă. Existau câteva scaune și câteva locuri pentru a-ți așeza picioarele. Era clar un loc de relaxare.

Acolo o conduse Graeme. O lăsă să se așeze pe unul dintre scaunele mai moi aflate lângă focul care ardea. Ea îl studie îndeaproape, temându-se să nu piardă vreo indicație dată de el.

– Ai vrea ceva de mâncare și de băut?

Îi era foame, dar ideea de a înghiți ceva era suficientă pentru a-i face stomacul să i se strângă în semn de protest. Era prea nervoasă ca să mănânce.

– Dacă aștepți aici o clipă, o să mă întorc ca să-ți arăt camerele tale. O să cer să-ți fie duse toate lucrurile sus și să fie despachetate.

Nici nu avu timp să încuviințeze din cap, că el se și întorsese și dispăruse din sală.

Rămase așezată, fără să se miște, fiindu-i prea teamă să respire, darămite să atragă și mai mult atenția asupra ei. Cei din clanul Montgomery intrau și ieșeau din sală, cu intenția clară de a vedea noua achiziție a familiei.

Nu găsi nici un chip prietenos. Nimic care să o liniștească ori să-i ofere confort. Niciodată nu simțise mai acut tristețea de a-și părăsi casa și clanul.

Era cu adevărat singură și încuiată într-o lume a tăcerii în care oamenii o credeau doar fiica nebună a celui mai detestat dușman al lor.

Graeme reveni o clipă mai târziu și veni spre ea, oferindu-i mâna. Derutată, își strecură degetele printre ale lui și îl lăsă să o ajute să se ridice în picioare.

Spunea ceva, dar se întoarse și începu să o conducă prin încăpere. O frustra faptul că nu putea să vadă ce spunea.

Încercă să iuțească pasul ca să treacă în fața lui suficient cât să privească în urmă, dar nu putea ține pasul cu el.

El îi întinse brațul când ajunseră la scări, făcându-i semn să o ia înainte. Reticentă, ea urcă scările, iar când ajunseră la etajul următor, în loc să o lase să continue să urce, el o conduse pe etaj.

Pe hol erau câteva camere. Sper capătul holului, el se opri, deschise o ușă și îi făcu semn să intre.

Era o încăpere mică, dar nu minusculă. Existau două ferestre, ceea ce îi spunea că era o cameră pe colț, pentru că avea câte o fereastră pe fiecare parte. Blănuri grele erau date jos de la una din ele, în vreme ce acopereau cealaltă fereastră, prinse cu cureluțe de piele pentru a împiedica vântul să fluture marginile.

Razele soarelui intrau în încăpere, luminând-o, nefiind nevoie de lumânările care luminau holul. Pe peretele îndepărtat erau un pat, un lavoar și un scaun lângă o vatră mică. În afară de acest lucruri, camera nu avea alt mobilier. Era clar că nu stătea nimeni acolo, cu excepția vreunui oaspete.

Se întoarse spre Graeme, neînțelegând de ce el o condusese în această încăpere. El făcu un gest în jur și apoi spuse:

– O să cer să-ți fie urcate cuferele și o să-ți dau pe cineva să te ajute să despachetezi și să te aranjezi. Poate că ar fi bine să te odihnești înainte de masa de seară.

Ea îl privi surprinsă, apoi se mai uită o dată la camera în care stăteau. Asta urma să fie camera ei? Se încruntă, neștiind ce să facă. Graeme era soțul ei. Ar fi trebuit să împartă dormitorul cu ea. Tatăl și mama ei împărțeau camera, din câte își aduce aminte Eveline. Într-adevăr, tatăl ei obiecta când soția lui voia să doarmă în altă parte.

Avea să fie exilată la poziția de oaspete? Un oaspete nedorit, din câte se părea.

Graeme se retrase din cameră, lăsând-o singură și îngândurată. Nu, asta nu avea să funcționeze. Chiar deloc.

Locul unei soții era lângă soțul ei. Nu înghesuită undeva într-o cameră de oaspeți împreună cu lucrurile ei. Trebuia să existe o cale să remedieze situația asta imediat.

Capitolul 12

Graeme se duse să o caute pe Rorie. Nu o văzuse în curte și nu îi stătea în fire să nu-i întâmpine pe el și pe frații lor după ce lipseau.

Așa cum se aștepta, o găsi în anticamera pe care o folosea pe post de birou de lucru. Acolo ținea corespondența, răspundea la scrisori, ținea registrele și scriptele cu afacerile clanului, precum și cu nașterile și morțile tuturor celor din clanul Montgomery aflați în grija lui.

Tatăl său fusese meticulos cu aceste lucruri și insistase ca Graeme să învețe să scrie și să citească de la o vârstă fragedă. Într-o perioadă în care majoritatea băieților erau încurajați să învețe arta războiului, Graeme petrecea ore întregi la lumina lumânării, memorând alfabetul și citind registrele ținute de tatăl său.

Robert Montgomery insistase că mintea trebuia mai întâi modelată și formată pentru a fi un războinic bun și că un războinic inteligent avea să câștige de fiecare dată în fața unuia ignorat.

Graeme nu era întru totul de acord, dar nu avusese de ales.

Rorie, pe de altă parte, era hotărâtă să învețe să scrie și să citească și studia cu atenție orice foaie scrisă care îi cădea în mână, în efortul de a învăța singură.

Mereu fusese ciudată, dar era o Montgomery pură, iar Graeme o iubea mult.

– Încă vrei să ajungi căpetenie într-o zi? întrebă Graeme de la ușă.

Rorie ridică vinovată capul și acoperi în grabă scrisoarea la care se holbase atât de concentrată.

– De ce nu ai venit afară să ne întâmpini? o întrebă el pe o voce mai joasă.

Ea oftă.

– Nu am văzut sensul. Ai adus-o acasă pe mica nebună Armstrong. Nu prea e un motiv de sărbătorit, nu?

Graeme se încruntă.

– Când ai devenit așa de nemiloasă, Rorie? Nu-ți stă în fire să judeci înainte de a cunoaște pe cineva.

Rorie se uită la el ca la un idiot.

– Este o Armstrong, Graeme. Ce altceva este de știut? Și, înainte să începi să-mi ții o predică pentru că sunt critică, trebuie să-ți amintesc că suntem învățați de când ne naștem să urâm numele Armstrong și pe oricine îl poartă.

El oftă adânc.

– Nu mai este o Armstrong, Rorie. Este soția mea, iar acum este o Montgomery. Mă aștept să o tratezi cu respect. Aș vrea... aș vrea să o cauți și să fii drăguță cu ea. Este în camera ei acum, cu siguranță înspăimântată și singură. Nu a fost primită cu amabilitate. Nu știu cât a înțeles, dar chiar și un prostănac și-ar da seama cât de ostil a fost clanul față de ea. Am nevoie de tine pentru asta.

Rorie deveni gânditoare.

– Cât de nebună este, Graeme? Serios. Zvonurile au fost exagerate?

El își trecu o mână prin păr și răsufla.

– Nu știu. Trebuie să aflu multe despre ea. Uneori pare... distantă. Inconștientă. Dar am reușit să comunic cu ea. Este fascinată când vorbesc cu ea. Ceea ce este ceva neobișnuit, pentru că mama ei a fost stupefiată când a reacționat Eveline în prezența mea. Înclin să cred că nu e totul așa cum pare, dar momentan nu am avut timp să-mi dau seama.

Rorie își încrucișă brațele la piept și apoi îi aruncă lui Graeme o privire pe care el de mult o asocia cu o uneltire clară. Poate că ei nu-i plăcea sângele sau violența, dar avea mintea demnă de un războinic însetat de sânge. Mereu mergea la țintă.

– Cât valorează amabilitatea mea pentru tine?

Graeme fu nevoit să tușească pentru a se abține din râs. Fata era curajoasă și, cu toate astea, niciodată nu reușise să o pedepsească. Era de nestăpânit, nu era nici o îndoială.

Crescută fără o figură maternală, Rorie își petrecuse mare parte din copilărie crezându-se băiat.

– Ce vrei, fetișcană, zise Graeme amuzat.

– Vreau un profesor. Unul real, Graeme. Vreau să învăț să citesc și să scriu.

Ridică bărbia și se uită curajoasă de sus la el.

– Și unde crezi tu că o să găsesc eu acest profesor?

– Părintele Drummond.

– Rorie, este un om al Domnului și are datorii nu doar față de un clan. Nu îl pot folosi pentru beneficiul personal.

– Mie mi se pare că nu ești sigur de limpezimea minții noii tale neveste, așa că ar fi necesar ca un om al Domnului să vă binecuvânteze uniunea și să-ți convingă clanul că mireasa ta nu este sub semnul diavolului. În timpul liber, desigur, ar putea să mă învețe pe mine.

Graeme izbucni în râs. Ce intrigantă! Îl supăra că ea avea un punct de vedere solid – binecuvântarea părintelui asupra căsătoriei nu doar că ar fi calmat temerile clanului său, ci ar fi asigurat binele și fericirea lui Eveline.

– Bine, Rorie. O să trimit vorbă părintelui. Tu însă vreau să fii amabilă cu Eveline. Este o fată dulce și cred că o să-ți placă de ea. Este doar... diferită.

– N-am știut niciodată să fiu diplomată, zise ea sec.

El arătă spre ușă.

– Du-te, drăcușorule! Înainte să-ți dau un șut în fund.

Ea rânji și trecu în grabă pe lângă el, acoperindu-și fundul cu mâna în timp ce fugea.

Rorie ezită în fața ușii închise a lui Eveline. Oricât de mult detesta să recunoască, era nervoasă din pricina întâlnirii cu cumnata sa.

Pe de o parte, era interesant să aibă o soră. Dar nu era interesant să aibă o soră nebună.

Își puse palma pe ușă pentru o clipă îndelungată, apoi trase aer în piept și ciocăni. Așteptă, devenind tot mai nervoasă. Cum nu primi nici un răspuns, mai ciocăni o dată. Doar ca să mai aștepte niște secunde îndelungate.

Lipi urechea de ușă și se încruntă. Se auzeau niște sunete ciudate. Hârșâit? De parcă ceva era târât pe podea. Iar sunetul devenea tot mai puternic până când ușa fu deschisă dintr-odată, iar Rorie se trezi față în față cu o femeie blondă un pic mai mare decât ea.

Eveline sări, speriată de prezența lui Rorie. Avea chipul roșu din cauza efortului și părul ciufulit. Când Rorie coborî privirea, văzu că Eveline își trăsese unul dintre cufere spre ușă și părea că voia să le scoată pe toate din cameră.

– Eu sunt Rorie, zise ea, neștiind ce ar fi trebuit să facă. Sunt sora lui Graeme.

Eveline o privi, studiind-o cu atenție până când Rorie se foi. În privirea ei era ceva inteligent și pătrunzător, de parcă o judeca pe Rorie, iar asta o făcu să se simt inconfortabil.

Eveline erau intrusa aici, nu ea. Rorie aparținea locului și Eveline era străina. Dușmanul.

Apoi, spre uimirea ei și mai mare, se întinse, o apucă pe Rorie de mână și o trase în jos, făcându-i semn către cufăr.

– Uh, Eveline? Ce vrei să faci cu cufărul? întrebă Rorie.

Eveline se opri și se încruntă. Apoi se ridică cât era de înaltă – nu că ar fi fost prea înaltă – și se uită pe hol.

Expresia ei deveni și mai nedumerită, apoi se îndepărtă dintr-odată de Rorie, merse pe hol și deschise ușa lui Bowen.

– Hei! Nu poți să dai așa buzna în camera fratelui meu! protestă Rorie.

Eveline băgă capul înăuntru, apoi se retrase și se întoarse spre Rorie, cu sprâncenele unite într-o cută adâncă. Își linse buzele de parcă voia să vorbească, dar Rorie știa că era imposibil. Graeme spusese că era mută de la accident.

Apoi arătă spre ușa deschisă a camerei și ridică palmele în semn de întrebare.

Rorie clătină confuză din cap.

Eveline arătă înspre Rorie și apoi înspre cameră și ridică din nou palmele.

Rorie înțelese în sfârșit și clătină din cap.

– Nu, nu e camera mea. Este a lui Bowen.

Eveline o apucă din nou pe Rorie de mână și o trase pe hol spre următoarea cameră. Lovi cu palma în ușă și apoi se întoarse spre Rorie, cu aceeași întrebare în ochi.

Acum Rorie înțelese deja ce voia ea.

– Asta-i camera mea, spuse Rorie.

Eveline se încruntă nemulțumită, iar Rorie se trezi trasă din nou spre următoarea cameră. Între timp, își dăduse seama care era scopul acestui lucru și obosise să fie trasă de colo-colo de o femeie doar un pic mai mare decât ea, așa că își scoase mâna din strânsoare și o luă de mână pe Eveline ca să o poată îndruma.

O conduse pe Eveline pe hol, arătând spre fiecare cameră și spunând a cui era sau la ce servea. Eveline părea să devină tot mai frustrată cu fiecare cameră.

Dintr-odată, Rorie înțelese.

– Tu cauți camera lui Graeme, nu-i așa?

Eveline zâmbi și încuviință ferm din cap. Pentru o clipă, Rorie fu fermecată de schimbarea adusă de zâmbet pe chipul tinerei femei. Era chiar frumoasă și nu părea deloc nebună. Nu avea o privire nebună, chiar dacă purtarea ei nu era obișnuită. Sau era prea neobișnuită...

Apoi Rorie mijii ochii.

– De ce?

Zâmbetul lui Eveline se transformă rapid într-o încruntătură, apoi Rorie se trezi trasă înapoi pe hol, în camera lui Eveline. Acolo, ea arătă spre cufăr și apoi făcu un semn de parcă împingea cufărul pe hol.

Apoi ridică bărbia, arătând spre camera ei și clătină rebel din cap în vreme ce își încrucișă brațele la piept.

Rorie izbucni în râs. Cumnatei ei nu îi plăcea camera și voia să se mute în dormitorul lui Graeme. Ar fi trebuit să fie loială și să o informeze cu asprime pe noua mireasă a fratelui ei că, dacă Graeme ar fi dorit-o în dormitorul lui, ar fi dus-o acolo. Dar diavolul de pe umărul ei îi zise că ar fi fost chiar amuzant să o ajute pe Eveline și să-l șocheze pe Graeme când avea să se retragă mai târziu.

– Bine, te ajut, rosti Rorie încă zâmbind.

Eveline zâmbi spre ea și apoi se aplecă să apuce de mânerul cufărului. Rorie se aplecă și ea și scoaseră cufărul pe ușă, aducându-l în hol.

Rorie arătă spre capătul holului.

– Camera lui Graeme e în capăt. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să mutăm toate lucrurile înainte să ne descopere cineva.

Capitolul 13

Graeme se opri șovăitor în fața ușii lui Eveline. Se simțea vinovat că o lăsase în camera ei și nu venise după ea. Nu verificase să vadă dacă se aranjase. Nici măcar nu-i trimisese o servitoare să o ajute să despacheteze.

Adevărul era că nu știa în cine putea să aibă încredere pentru sarcina asta fiindcă oriunde se întorcea, era tratat cu o ostilitate fățișă pentru că o Armstrong locuia în castelul Montgomery.

Era momentul ca ea să coboare la cină. Nu era sigur că trebuia să o așeze în mijlocul noului ei clan așa de repede, dar dacă aștepta doar prelungea agonia. Era mai bine să termine odată și apoi să o facă să se integreze între ai lui.

Cum urma să facă asta habar nu avea.

Ciocăni încet și așteptă, pentru că nu voia să dea buzna în intimitatea ei, deși ca soț avea tot dreptul să facă ce dorea. Nu voia să o stârnească împotriva lui sau să-i fie teamă de el. De fapt, îi repugna gândul acela.

După o clipă, cum ea nu răspunse, se încruntă. Deschise ușa și găsi camera cufundată în întuneric. Luă una dintre lumânările din sfeșnicul de pe perete, intră în camera lui Eveline și, spre surprinderea lui, încăperea era goală.

Nici un cufăr. Nimic din lucrurile ei. Era la fel de imaculată cum fusese înainte ca el să o lase în cameră cu câteva ore în urmă.

Se întrebă pentru o clipă dacă nu-i dăduse camera greșită, dar nici măcar el nu era așa de ametit. Se retrase repede și traversă holul, deschizând ușile în stânga și în dreapta.

Când ajunse la camera lui, nu intră, dar apoi se gândi mai bine și deschise ușa. Dacă tot o căuta, trebuia să se uite peste tot în castel. Cu siguranță, ar fi aflat dacă ea și-ar fi făcut apariția jos.

Nu asta avusese el în minte pentru prima zi de fericire conjugală. O soție care lipsea și care putea să fie sau nu în toate mințile.

Aproape că nu o văzu când intră în camera lui și studie iute încăperea. Dar cu siguranță nu-i scăpă faptul că în camera lui se aflau acum toate cuferele ei, cu care venise la castelul Montgomery. Erau despachetate, iar lucrurile ei acopereau aproape toate suprafețele din camera lui.

Iar ea era încovoiată pe partea îndepărtată a patului lui, aproape de perete. Din câte se părea, dormea dusă.

Oftă, ridică mâinile și apoi le lăsă să-i cadă în semn de exasperare. Ea era peste tot în camera lui. Lucrurile ei. Până și mirosul ei. Cufere. Haine. Și, în plus, ea era în patul lui. Unde trebuia să doarmă el.

Nici măcar nu mâncase și probabil că era lihnită. O luase din casa ei în clipa în care terminaseră de rostit jurămintele, iar ea nu mâncase când ajunseseră aici. Și așa era destul de slabă. Cu siguranță, nu trebuia să sară peste mese.

Cu toate astea, nu voia să-i deranjeze somnul. Nici măcar nu se mișcase, iar el nu fusese silențios când intrase în cameră. Sigur ziua aceea o epuizase.

Se apropie însă de pat și se aplecă pentru a se uita la ea. Era ridicol că mergea în vârful degetelor prin propria cameră din respect pentru o soție care hotărâse singură să se mute în camerele lui personale.

Arăta angelică în somn, cu genele negre pe obrajii palizi. Părul ei blond era ciufulit și împrăștiat. Pe perna lui. Se încruntă. Până și perna i-o furase.

Era îmbrăcată într-o cămașă simplă de pânză, care îi acoperea cu modestie toate părțile importante. Tot ce vedea era chipul ei și un braț gol, care se odihnea pe o parte. Celălalt braț era băgat sub ea în timp ce dormea cu fața spre perete.

Dacă o trezea, trebuia să se îmbrace și să coboare, iar până când mergeau ei jos, mâncarea oricum avea să se termine. Intenționa să se asigure că avea de mâncare pentru ea imediat ce se trezea de dimineață.

Mai rămase o clipă îndelungată, uitându-se la ea cum i se ridica și îi cobora ușor pieptul. Apoi privi în jur încă o dată la toate lucrurile care acum îi ocupau camera. Sau mai degrabă camera *lor,* din moment ce ea o revendicase pe a lui.

Se întoarse, frecându-se la ceafă în timp ce se retrăgea în liniște. Habar nu avea ce să facă în această situație. Nu putea să aibă o căsnicie normală cu ea. Căsătoria lor nici măcar nu putea fi consumată.

Cu toate astea, iat-o în patul lui, pe perna lui, dormind dusă de parcă acolo îi era locul.

Coborî scările și ajunse în sală, unde femeile care serveau erau ocupate să pună mâncarea pe mese. Se așeză în capătul mesei unde stătea mereu, cu Teague în stânga lui și Bowen în dreapta. Rorie stătea în fața lui Bowen și, în mod suspect, nu ridică ochii să-l întâmpine în timp ce se așeza.

– Știi cumva cum și-a mutat Eveline toate cuferele în camera mea? întrebă el cu blândețe, uitându-se în jos spre Rorie. Sau cum a știut care e camera mea?

Chipul lui Rorie se coloră. Dintr-odată, privi în jos, fascinată de mâncarea din farfurie.

– Despre ce vorbești? întrebă Bowen. Fata s-a mutat în camera ta?

Teague se încruntă.

– Ce intenții are?

– Pentru că dormea când am urcat, nu am putut s-o întreb, zise sec Graeme. Sunt mai interesat de modul în care a ajuns acolo.

Rorie pufni.

– Eu am ajutat-o.

Graeme mijii ochii.

– A fost ideea ei sau a ta? Ăsta este vreun truc de-al tău?

– Mi-ai cerut să fiu drăguță cu ea, spuse cu subînțeles. Am urcat în camera ei și am găsit-o la ușă împingându-și – sau *încercând* să-și împingă – cuferele spre hol. Apoi m-a tras pe hol, vrând să știe care era camera ta.

Graeme ridică mâna.

– Stai un pic. Te-a întrebat ea asta? De unde știi că asta voia?

– Normal că nu. Nu vorbește. Mi-ai spus chiar tu asta și nu a scos un singur cuvânt. Dar cu siguranță știe să se facă înțeleasă.

Graeme nu putea să nege asta.

– Deci doar te-a tras pe hol și tu ai bănuit că ea voia să știe drumul spre camera lui Graeme? întrebă neîncrezător Teague.

Rorie își săgetă fratele cu privirea.

– Nu mă aștept să înțelegi, dar crede-mă, dacă ai fi fost acolo, ai fi știu ce voia. Și, în clipa în care i-am arătat care e camera lui Graeme, m-a dus înapoi la camera ei și mi-a cerut s-o ajut să-și mute toate lucrurile.

Graeme oftă adânc.

– Cine știe ce era în capul ei...

– Nu a părut fericită cu camera pe care i-ai ales-o, zise Rorie, cu buzele zvâcnind în timp ce ridica ochii spre Graeme. De fapt, cred că s-a simțit ofensată că nu ai instalat-o în camera ta de la bun început.

Bowen clătină din cap.

– Biata fată este...

Se opri și lovi cu degetul în tâmplă de câteva ori pentru a arăta ce credea despre capacitatea ei mintală.

Graeme se încruntă.

– Încă nu am stabilit cât de dusă este. Suspectez că nu e totul așa cum pare. Indiferent cât de nebună este, mă aștept să o tratați cu respect și cu bunătate. Nu este o amenințare pentru noi. Nu este vina ei că are asemenea origini. Nici unul dintre noi nu a vrut alianța asta, dar iată-ne aici! Ar trebui să scoatem ce e mai bun dintr-o situație proastă.

Buzele lui Teague se curbară.

– Înțelegere de sânge sau nu, eu nu consider că sunt în vreo alianță cu Armstrong. Sunt doar cuvinte pe hârtie care nu au nici o semnificație. A promite că nu o să atac nu este același lucru cu a spune că ei sunt aliați de încredere.

– De acord, șuieră Graeme printre dinți. Nu cred că a sugerat cineva așa ceva. De la voi vreau și am nevoie de înțelegere și de răbdare. Nu vă costă nimic să fiți amabili cu fata. Nu merită să fie tratată de clanul nostru ca o leproasă.

– Nu poți controla ce gândește clanul, replică Bowen.

Graeme ajunse la capătul răbdării.

– Nu, nu pot, dar pot conduce prin puterea exemplului. Clanul nostru nu o s-o accepte peste noapte, dar mă puteți ajuta dacă nu o tratați cu același dispreț ca restul. Poate că în timp o să-și găsească

locul aici. Gândiți-vă cum se simte ea. A fost luată din sanctuarul casei unde era înconjurată de oameni care o iubeau și o protejau și a fost aruncată într-o lume ostilă, unde probabil se teme pentru viața ei, mai ales ținând cont de felul cum este văzută de ceilalți. Trecu apoi cu privirea de la Bowen la Teague și înapoi la Bowen. Imaginați-vă dacă Rorie ar fi fost luată de lângă noi, cum am încercat să vă fac să înțelegeți când eram în castelul Armstrong. Nu ați vrea ca ea să fie tratată decent și cu bunătate dacă noi nu am fi acolo să o protejăm?

– Nu o să fiu luată, nu-i așa? întrebă tăios Rorie.

Graeme blestemă în gând când văzu teama subită din ochii ei.

– La dracu', Graeme! mârâi Teague. A fost o tâmpenie din partea ta să spui asta.

– Nu, draga mea, zise Graeme. Era doar un exemplu. Locul tău este aici, cu noi, și asta nu o să se schimbe.

– Dar s-ar putea, insistă Rorie. Sunt sigură că familia i-a spus lui Eveline aceleași lucruri pe care mi le spui tu mie. Probabil că și ei i-au oferit aceleași asigurări, dar cine știe dacă regele nostru nu o să mă ofere pe o farfurie de sacrificiu?

– Dacă era așa, ar fi făcut-o deja, spuse Bowen pe un ton liniștitor. Regele deja ne-a cerut prea mult. Nici măcar el nu o să insiste atât.

Graeme nu era prea convins și credea că nici Bowen, nici Teague nu erau, dar nu aveau să spună asta în fața lui Rorie.

– Aș prefera să discut despre atitudinea voastre față de Eveline, zise Graeme, îndreptând conversația către subiectul care îl interesa. Vreau să-mi promiteți că o să-i ușurați acomodarea și că o să vă purtați prietenește cu ea, în ciuda ostilității celorlalți.

– Prea bine, zise Teague fără tragere de inimă.

– Mie îmi place de ea, spuse Rore.

Cei trei frați se întoarseră surprinși spre ea. Până acum, nu spusese nimic despre ce credea de Eveline. Doar povestise ce se întâmplase mai devreme.

Rorie ridică din umeri.

– Are ceva. Pare... hotărâtă. Mă așteptam să o găsesc tremurând într-un colț sau cu capul pe pat plângând. Dar am găsit-o trăgând de cufere spre hol și cerându-mi să-i spun care era camera lui Graeme. Mi s-a părut totul destul de amuzant.

Apoi se uită spre Graeme.

– Nu știu dacă este bolnavă, nebună sau ce se mai zice despre ea. Știu doar că este curajoasă. Și fie că vorbește sau nu, asta are prea puțin de-a face cu faptul că poate comunica, pentru că a fost foarte clară când mi-a transmis ce vrea – de fapt, ce mi-a cerut.

– Și dacă nu e nebună, atunci cum dracu' este? murmură Graeme.

Capitolul 14

Graeme se trezi cu un corp de femeie cuibărit strâns lângă el. Brațul lui Eveline era peste pieptul lui, iar ea era băgată sub umărul lui.

Pentru o clipă, nici nu respiră. Pentru Dumnezeu, era ciudat! Seara trecută se strecurase în pat, după ce se întrebase dacă trebuia să doarmă sau nu în propria cameră. Chiar se așezase pe margine, așa că era suficient loc între el și Eveline, care în acel moment se afla la perete.

Dar acum? Se învârtise în pat și ajunsese lângă el. Poate că i se făcuse frig în timpul nopții și căutase căldura lui.

Scrâșni din dinți când erecția lui matinală fu mai tare decât de obicei. Îl măcina vinovăția, chiar dacă era o reacție masculină normală lângă un corp de femeie lipit de al lui. Nu trebuia să se gândească la ea așa. Cu siguranță, era un păcat.

Dilema pe care o avea acum era cum să se desprindă din strânsoarea ei fără să o trezească și fără ca momentul să pară și mai ciudat? Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ea să se trezească brusc îngrozită.

După ce se gândi un moment îndelungat, se trase încet spre marginea patului, ridicându-i brațul suficient cât să poată ieși.

Își ținu respirația când se mișcă Eveline, dar apoi ea se întoarse pe partea cealaltă. Oftând ușurat, se ridică și se îmbrăcă în grabă, ca ea să nu se trezească în timp ce el era acolo.

Când era pe cale să plece, se întoarse dintr-odată, uitându-se la vatra goală. Probabil venise la el în timpul nopții pentru că-i fusese frig. Dimineața era destul de rece și avea să se trezească tremurând de frig.

Traversă camera, dând la o parte unul din cuferele ei și având grijă să nu-i dărâme lucrurile întinse pe scaun și pe o bancă. Adunând lemnele de pe podea, unde erau stivuite lângă vatră și făcu focul șfolosind una dintre lumânările arse pe jumătate.

Curând, un foc sănătos cuprinse buștenii și vatra începu să emane căldură. Măcar ea se putea îmbrăca lângă foc fără să se învinețească.

Satisfăcut că își făcuse datoria, ieși din cameră și plecă să o caute pe Rorie. Mai întâi se uită în camera ei, dar știa că probabil ori era deja jos mâncând, ori se afla în camera de corespondență a tatălui lor, încercând să învețe să citească.

Clătină din cap. Nu era genul de preocupare pe care ar fi încurajat-o în mod normal, dar părea să însemne mult pentru ea, deși nu era sigur de ce. Nu vedea nimic rău în a-l ruga pe părintele Drummond să o instruiască dacă asta o făcea cu adevărat fericită. Nici nu se dădea în lături de la a se folosi de asta ca ea să fie de acord cu cererile lui când venea vorba de Eveline.

După cum se dovedi, era la masă, ciorovăindu-se cu Teague – ceva obișnuit în orice zi.

Graeme se așeză și dădu ochii peste cap când frații săi nici măcar nu făcură o pauză suficient de lungă în cearta lor pentru a observa că era prezent. Își drese vocea și, cum nu primi nici un răspuns, lovi cu pumnul în masă.

Teague și Rore își întoarseră capul în direcția lui Graeme.

– Unde este Bowen? întrebă el calm.

Rorie ridică din umeri.

– A mâncat deja. A zis că se duce afară cu oamenii.

Graeme păstră tăcerea cât își primi porția de mâncare, iar când femeia care servea se îndepărtă, se uită din nou spre Rorie.

– Aș vrea să te duci sus după Eveline. Asigură-te că primește de mâncare. Ieri, mare parte din zi nu a mâncat, deci sigur îi este foame. Aș vrea să-i ții companie și poate o ajuți să-și aranjeze lucrurile.

Rorie își încreți nasul.

– Deci o lași să stea în camera ta?

Graeme se încruntă.

– Asta nu-i treaba ta. Dar nu văd nici un motiv să o dau afară, măcar până când se acomodează și se obișnuiește cu împrejurimile. Cine știe ce idei ciudate și-a făcut sau de ce refuză să rămână

în camera ei. Pentru moment, vreau să se simtă în largul ei. Iar dacă pentru asta trebuie să rămână în camera mea, atunci pot să supraviețuiesc câteva zile.

Rorie se întoarse și îi zâmbi poznaș lui Teague.

– Cred că am câștigat pariul.

Teague se încruntă și apoi se uită dezgustat spre Graeme.

– Ce pariu a fost ăsta? întrebă el.

– Teague a pariat că o s-o dai afară pe Eveline din camera ta la venirea dimineții. Știam eu că nu o s-o faci, zise plină de ea.

Le aruncă amândurora priviri întunecate.

– Mă bucur că v-am distrat pe amândoi.

– O să dormi așa cum îți așterni, zise Teague.

– Nu este treaba ta, replică Graeme pe un ton rece.

Teague se ridică, pe chipul lui citindu-se iritarea.

– O să fiu în curte, la antrenament, dacă te decizi să-ți revii și să ni te alături.

Graeme hotărî că prima rundă avea să fie cu Teague, ca să-i dea fratelui mai mic o lecție despre respect.

Eveline se trezi și pentru o clipă nu își dădu seama unde se afla. Nu era în camera și în patul ei. Nici unul dintre mirosuri nu-i era cunoscut. Avu nevoie de un moment să înlăture pânzele de păianjeni din minte și să-și amintească faptul că era măritată și că se afla în patul soțului din camera lui – o cameră în care o invadase fără să-i ceară permisiunea.

Dar nu o trezise să o dea afară, deci poate că nu era supărat pentru asta.

Se simțise îngrozitor de singură și izolată în camera pe care i-o dăduse. Poate era dușmanul clanului ei, dar fusese bun cu ea – singurul Montgomery care se purtase amabil.

Se încruntă. Nu era complet adevărat. Rorie o ajutase, deși nu era sigură ce motive avusese sora lui Graeme. În ochii ei citise răutate când fusese de acord să o ajute să-și mute lucrurile.

Când dădu cuverturile la o parte, simți un aer rece și începu să tremure. Dar, când se întoarse, căldura o întâmpină și își dădu seama că fusese făcut focul în vatră.

Judecând după înălțimea și vâlvătaia flăcărilor, focul nu fusese aprins de mult. Graeme trimisese probabil pe cineva să-l aprindă pentru ea ca să nu-i fie frig când se trezea.

Un bărbat care demonstrase o astfel de grijă față de fiica dușmanului său nu putea să fie așa de rău, nu-i așa?

Nimic din ce văzuse până acum nu-i spusese că era în pericol cu Graeme Montgomery. Nu era fericit cu aranjamentul – cine-i putea găsi o vină? Dar nu abuzase de ea și nici nu o tratase rău. Nu încă.

Înainte, nu ar fi crezut niciodată că un Montgomery putea fi nobil și just, dar Graeme părea destinat să-i schimbe părerea.

Se apropie mai mult de vatră și întinse mâinile să-și încălzească degetele reci. După ce se încălzi, se întoarse pentru a-și găsi haine potrivite pentru zi.

Acasă, nu s-ar fi gândit prea mult la asta. Aici, dintr-odată se gândea dacă se cuvenea să-și lase părul desfăcut ori să-l împletească și dacă trebuia să poarte rochia ei simplă sau pe cea mai drăguță. La ce s-ar fi așteptat Graeme de la soția lui?

Se încruntă când își dădu seama că nu știa ce așteptări avea el. Nu părea să aibă vreuna, în afară de dorința de a o ignora și de a-și continua activitățile normale. Poate de asta aranjase ca ea să aibă o cameră separată.

Optă pentru ceva simplu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca familia Montgomery să creadă că era arogantă. Observase rochiile celorlalte femei din castel, iar majoritatea era rochii pentru muncă.

După ce se îmbrăcă, începu să-și perie părul. Avea ceva de lucru, pentru că rafalele de vânt pe drumul lung spre casa Montgomery îi încâlciseră părul și nici nu-l periase înainte de a se culca.

Desfăcu nodurile din șuvițe și apoi începu să-l împletească trăgându-l peste umăr. Se cocoțase pe banca cea mai apropiată de foc, dar o clipă mai târziu simți prezența cuiva.

Simțind un fior, ridică repede privirea și o văzu pe Rorie în ușă. Zâmbi, neștiind dacă Rorie îi spusese deja ceva. Apoi îi făcu semn să înainteze.

În acea clipă, era foarte bucuroasă să o vadă pe fată. Izolarea din camera lui Graeme era copleșitoare și îi lipsea curajul de a coborî singură. Încă avea proaspete în minte privirile celor din clanul lui.

– Bună dimineața, Eveline, zise Rorie, zâmbind ezitant.

Eveline îi zâmbi la rândul ei, dorind să încurajeze conversația pe care Rorie încerca să o lege.

– Deci ai de gând să stai sus toată ziua? întrebă Rorie.

Eveline se încruntă, pentru că nu își dădu seama ce sens avea întrebarea.

– Graeme s-a gândit că poate îți este foame. Ieri ai mâncat puțin.

Eveline încuviință ușor din cap.

Ochii lui Rorie sclipiră când se așeză pe scaunul din fața băncii pe care se cocoțase Eveline.

– Femeile fac pariu dacă o să fii sau nu suficient de curajoasă să ieși din camera ta.

Eveline clipi surprinsă și apoi se încruntă. Care era scopul lui Rorie? Încerca să o înfurie? Să o supere? Să-i amintească de poziția ei fragilă în noul clan?

– Sunt sigură că nu se așteaptă ca tu să cobori curajoasă și să le ceri ceva de mâncare, continuă Rorie, nepărând deranjată de reacția lui Eveline. S-ar putea să fie amuzant să le vedem expresiile dacă ai face asta.

Buzele lui Eveline zvâcniră și apoi schiță un zâmbet. Rorie era clar genul poznaș. Probabil de asta o ajutase cu o zi în urmă să-și mute lucrurile în camera lui Graeme.

Încuviință o dată din cap.

Rorie zâmbi larg.

– Atunci haide! Nu are sens să te ascunzi aici când putem face ștrengării jos.

Eveline își legă rapid capătul cozii împletite cu o fâșie de piele și se ridică pentru a o urma pe Rorie afară din cameră.

Când intrară în sală, femeile curățau resturile de la masa de dimineață. Două măturau podelele, în vreme ce altele dădeau la o parte blănurile din ferestre pentru a lăsa lumina și căldura soarelui să intre.

Totul se opri dintr-odată când o văzură pe Eveline. Rorie continuă să înainteze, iar ea o urmă. Fata spuse ceva ce nu plăcu femeilor. Una se încruntă fățiș la Eveline și spuse:

– Dacă vrea să mănânce, atunci ar trebui să fie aici când sunt ceilalți din castel.

Eveline o privi, refuzând să se lase intimidată de acea femeie neplăcută.

Rorie îi făcu semn femeii să se îndepărteze și apoi se întoarse spre Eveline.

– Vino să te așezi și să mănânci.

Eveline privi spre mese și apoi la masa înaltă de pe podium, precum cea de acasă. Miji ochii și apoi porni în față. Era soția căpeteniei și avea să stea la masa înaltă.

Se asigură că se așază pe partea în care putea vedea restul încăperii. Voia să vadă ce se spunea. Rorie se așeză în fața ei, cu un zâmbet larg pe chip.

– Îmi place de tine. O mișcare curajoasă. Dar o idee bună. Arată-le repede că nu te pot intimida! Femeile clanului nostru sunt destul de încăpățânate. Ține minte că sunt loiale, dar destul de feroce în a-și exprima opiniile. Se spune că Graeme este căpetenia, dar femeile conduc castelul.

Eveline ridică din sprâncene. Sigur Rorie glumea.

– Nu că Graeme ar recunoaște vreodată un asemenea lucru, adăugă Rorie încă rânjind. Dar sunt o adunătură intimidantă. Unele mă plac, altele nu.

Eveline o studie lung pe Rorie. Cel mai probabil, era subestimată. Avea un aspect fragil, aproape băiețos, dar cu toate astea părea obraznică și îi dăduse impresia că era o persoană isteață și inteligentă.

Apoi privi peste umărul lui Rorie când văzu femeile conversând. Una se prefăcea că mătura în vreme ce vorbea cu una dintre femeile care curățaseră masa.

Lui Eveline îi era greu să le urmărească, dar prinse suficiente cuvinte să știe că ea era subiectul conversației. Erau aruncate cuvintele obișnuite. „Nebună." „Tulburată." „Țicnită." Tresări când văzu „proastă", „arogantă" și „gunoi Armstrong" adăugate la listă.

Își încleștă maxilarul de furie. Primul ei impuls fu să se apere, ceea ce era absurd ținând cont de faptul că petrecuse ultimii trei ani permițând oamenilor să creadă despre ea ce voiau și nu făcuse nimic să le demonteze presupunerile. Convingeri pe care ea le hrănise.

Dar durea mai mult venind de la acești oameni. Ei nu o cunoșteau. O judecau doar prin prisma faptului că era o Armstrong. Clanul ei făcea de zece ori cât al lor, iar femeile din castelul ei nu erau așa de leneșe.

Cea care o criticase pe Eveline că trebuia să mănânce mai devreme veni la masă și trânti insolent porția de pâine și brânză. O privi nemulțumită și apoi se întoarse și plecă. Femeia nu adusese nimic de băut, dar Eveline nu avea de gând să riște o ceartă pentru asta. Se putea descurca și fără.

Ciuguli din pâine. Era chiar bună, iar cineva depusese efortul să o încălzească un pic sau poate că fusese ținută aproape de sursa de căldură din bucătărie. În orice caz, era moale și avea un gust minunat.

– Ai vrea un tur al castelului după ce mănânci? întrebă Rorie.

Eveline strânse buzele gânditoare, neliniștită dintr-odată de această abordare directă. Mare parte din curajul ei fusese consumat pentru a coborî în sală.

– Nu îți este frică, nu? întrebă Rorie cu acea sclipire în ochi.

Eveline se încruntă și strânse buzele, informând-o pe Rorie ce credea despre momeala ei. Dar avu efectul dorit, pentru că nu putea să refuze. Nu avea să se lase intimidată de o adunătură de Montgomery și nici forțată să se ascundă.

Era fiica unei căpetenii și acum devenise soția altei căpetenii. Asta însemna ceva, nu-i așa? Poate că nu era un războinic puternic, dar învățase ceva tot observând-o pe mama ei – dacă ceva putea dărâma un războinic, acel lucru era o femeie hotărâtă.

Rorie îi zâmbi satisfăcută și apoi se lăsă pe spate, așteptând ca Eveline să termine de mâncat.

Când termină, se uită cu subînțeles la Rorie și apoi se ridică, preluând inițiativa și ocolind masa, și merse în față, nu fricoasă în spatele cumnatei.

Cu bărbia ridicată, merse prin mijlocul sălii, înfruntând curajoasă privirile celorlalte femei. La capăt, o femeie cu părul întunecat îi ieși în față, iar Eveline fu nevoită să se oprească brusc pentru a nu se ciocni de ea.

Femeia era destul de tânără. Poate mai tânără decât celelalte care munceau în sală. Ochii ei verzi ar fi fost frumoși dacă nu erau plini de o răutate rece. Se uită la Eveline cu o ostilitate fățișă, cu nările fremătând de parcă o provoca.

– Târfă Armstrong!

Cuvintele se formaseră pe buzele femeii așa de clar, încât nu exista posibilitatea ca Eveline să le fi înțeles greșit. Îndrăzneala femeii o luă prin surprindere și rămase cu gura căscată.

Rorie trecu în fața Eveline înainte ca aceasta să apuce să reacționeze. Era întoarsă suficient ca Eveline să vadă ce spunea.

– Singura târfă de aici ești tu, Kierstan! șuieră Rorie, încordată de furie. Las-o în pace sau o să-i spun lui Graeme că-i defăimezi soția!

Kierstan se strâmbă dezgustată, dar se întoarse și plecă, lăsându-le acolo. Rorie se întoarse spre Eveline și zâmbi.

– Gata. S-a dat la o parte. Continuăm turul?

Capitolul 15

Graeme știa că Rorie îi făcea lui Eveline un tur al castelului pentru că îi spuseseră peste zece oameni ai clanului. Se purtau de parcă ar fi trebuit să o încuie pe Eveline în camera lui și să o țină acolo tot timpul.

Le înțelegea ura față de clanul Armstrong pentru că și el o simțea. Dar nu înțelegea dorința lor de a extinde acea ură asupra unei femei inocente. Nu putea să spună că-l surprindea, dar nu înțelegea.

Când fu informat de următoarea persoană că soția lui Armstrong umblă pe pământurile Montgomery de parcă acolo îi era locul, Graeme ajunsese la capătul răbdării.

– Dar acolo îi este locul! urlă el, speriindu-l pe bărbatul mai în vârstă.

Se întoarse pe jumătate ca toată lumea care se afla la o distanță mai mică să-i afle nemulțumirea.

– Ajunge! Regele a ordonat această căsătorie și nu se poate face nimic. Încetați să vă mai purtați ca niște copii îmbufnați și nu mai faceți o femeie nevinovată să sufere pentru ceva ce nu cunoaște. Ar trebui să vă fie rușine de acțiunile voastre!

Aflat la mică distanță unde instruia un grup de flăcăi să folosească arcurile și săgețile, Bowen se încruntă. Întinse pumnul de săgeți spre unul dintre băieți și apoi se întoarse spre Graeme.

– Nu poți să nu bagi în seamă ce efect are asta asupra lor, interveni Bowen apropiindu-se. Te aștepți să accepte și să uite tot ce s-a petrecut în trecut, cum ai făcut tu. Te aștepți la prea mult, Graeme.

Se uită în jos spre fratele său, simțind cum furia i se furișează pe gât.

– Îndrăznești să-mi spui că am uitat trecutul? Îndrăznești să-mi spui la ce să mă aștept?

Furia lui creștea cu fiecare cuvânt, până ce ajunse să fiarbă ca un cazan. Făcu un pas spre Bowen și întâlni fără să clipească privirea fratelui său.

– Dacă nu ești de acord cu modul în care mă ocup de situație, poate că ar trebui să mă provoci pentru titlul de căpetenie.

Bowen făcu ochii mari.

– Nu spun, nici nu fac asta!

– Ori îmi ești loial și mă susții, ori mă provoci. Este alegerea ta! urlă Graeme.

– Știi că te susțin, zise Bowen pe un ton mai jos.

– Nu, nu știu. Dacă m-ai susține, ai accepta dorințele mele legate de Eveline. Nu ai sta cu mâinile în sân în vreme ce oamenii noștri o discreditează. Ce ar crede tata, Bowen? Crezi că ar tolera ca o inocentă să fie tratată așa? A fost un om corect și just. Nu ar fi permis niciodată ca un Montgomery să fie respectuos cu Eveline, indiferent de originea ei.

Bowen avu bunul-simț să se arate rușinat.

– Da, ai dreptate, Graeme. Îmi pare rău. Tata ar fi luat-o sub aripa lui și ar fi scuipat pe oricine i-ar fi adresat un singur cuvânt urât. Se întoarse și apoi își duse mâna la ceafă. Când îl privi din nou pe Graeme, în ochii lui văzu limpede frustrarea. Eu doar sunt furios. Toți suntem. Nu aveam nici o intenție să cădem la pace cu clanul Armstrong. Ar fi așa de bine dacă am putea să-i ștergem de pe suprafața pământului! Regele ne-a transformat în femei, legându-ne de mâini, și ne-a împovărat cu o amintirea a tot ceea ce urâm și tot ce nu putem face.

Graeme se eliberă de iritarea pe care o simțea în piept.

– O știu prea bine, Bowen. Crezi că mie îmi place situația asta mai mult decât oricărui membru al clanului meu? Regele mi-a răpit răzbunarea pentru moartea tatălui. Nu este ceva la care am renunțat ușor. Dar nu pot să fac să sufere o biată fată când nimic din toate astea nu este din vina ei. Trebuie să fiu corect și just pentru că e datoria mea de căpetenie să fiu așa. Cum pot să fiu un conducător pentru clan dacă încurajez nedreptatea față de o inocentă?

– De asta ești tu căpetenia și nu eu, și nici nu vreau să contest vreodată dreptul tău de a fi căpetenie, zise Bowen pe un ton serios.

Tu semeni mult cu tata. Ar fi mândru. Eu nu am simțul ăsta al dreptății, pentru că prin venele mele nu curge decât ură față de cei care au provocat suferință clanului nostru. Și mie.

Bowen se întoarse și plecă înainte ca Graeme să-i răspundă. Trecu pe lângă un grup de băieți care îi așteptau instrucțiunile și se îndepărtă până ce nu îl mai văzu. Se duse să călărească, așa cum făcea deseori. Dintre toți copiii Montgomery, Bowen fusese cel mai apropiat de tatăl lor.

Relația lui Graeme cu Robert Montgomery fusese mereu diferită. Trebuia să fie. Era moștenitorul lui și trebuia să-și învețe de la o vârstă fragedă datoriile față de clan. Cu Bowen însă, tatăl lor fusese mai relaxat, mai răbdător, și amândoi iubeau caii. Graeme nu le purta pică pentru relația lor. O acceptase așa cum făcuse cu toate celelalte lucruri din viața sa. Pur și simplu așa era.

Bowen era mai pasional. În toate privințele. Trăia profund orice emoție. Se simțise copleșit de durere când tatăl lor murise și fusese nevoie de forța lui Graeme și de a lui Teague pentru a-l împiedica să-i atace singur pe cei din clanul Armstrong.

Jurase să se răzbune, iar acum că acest lucru îi fusese răpit, instinctul era să se dezlănțuie. Din păcate, Eveline era o țintă ușoară. Era o Armstrong. Reprezenta tot ceea ce Bowen ura mai mult.

Graeme oftă și își frecă fruntea. Ce situație complicată! Soluția regelui nu era deloc potrivită. Era un bandaj neînsemnat peste o rană care avea nevoie să fie arsă cu un cuțit fierbinte.

Își trecu mâna prin păr și, întorcându-se într-o parte. Spre surprinderea lui, Eveline se afla la mică distanță, privindu-l îngrijorată. Auzise schimbul de replici? Se uită după fratele său, blestemând faptul că se certaseră în văzul tuturor.

Rorie apăru o clipă mai târziu, ridicând o sprânceană spre Graeme.

– Tu și Bowen v-ați certat?

Graeme nu avea chef de remarcile ei.

– Cât ai auzit? Cât a auzit *ea*?

Rorie clătină din cap.

– Am venit doar ca să-l vedem pe Bowen cum pleacă îmbufnat.

– Destul cu insultele! izbucni Graeme.

Eveline se încruntă curajoasă spre el și apoi păși în fața lui Rorie. Își încrucișă brațele la piept și apoi îl săgetă cu privirea.

În spatele ei, Rorie râse.

– Cred că mă protejează, Graeme.

– De parcă tu ai nevoie de protecție, mormăi el. Eu am nevoie de protecție în fața intrigilor tale.

Rorie o ocoli pe Eveline și apoi o luă de mână, trăgând-o înapoi spre castel.

– Haide, Eveline! Să lăsăm căpetenia cu gândurile sale.

Graeme privi cum Eveline o urmă pe Rorie și din nou se miră cât de frumoasă era fata. Chiar și când îl săgeta cu privirea, avea la ce să se uite – tot părul acela blond strălucind în lumina soarelui, ochii ei așa de albaștri încât se putea îneca în ei.

Era așa de frumoasă când se uita la ea, încât îl durea. Îl făcu să-și încleștеze dinții. Așa de tânără și de frumoasă, iar o tragedie îi răpise așa de multe! Dacă după trei ani tot nu era normală, erau șanse mici să își mai revină vreodată.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Eveline era să se expună din nou în fața femeilor din castel. Trecuse deja de două ori printre ele de când Rorie începuse să-i arate castelul și de fiecare dată citise batjocuri pe buzele lor. Remarci crude și insensibile. Iar Kierstan era de fiecare dată acolo, săgetând-o, cu cuvântul *târfă* pe buze, de parcă era singurul pe care știa să-l rostească.

Era suficient ca Eveline să-și dorească să-i mânjească gura cu sânge.

În propria ei casă, fusese mulțumită să lase oamenii să creadă ce voiau. Era esențial pentru înșelăciunea ei. Dar aici? Nu avea nici un motiv să permită continuarea unui astfel de lucru. Nu ar fi schimbat circumstanțele. Cu siguranță, nu o protejase de căsătoria cu Graeme. Și nu era ca și cum ar mai fi fost forțată să se mărite cu Ian McHugh, pentru că acum era deja măritată.

Orice bărbat ar fi fost mai bun decât Ian. S-ar fi căsătorit cu diavolul decât să se dăruiască unui bărbat care îi spusese clar cum avea să fie tratată sub *protecția* lui.

Dar... Părea să existe mereu un *dar*. Problema venea din plasa de minciuni și de înșelătorii. Îi scăpase de sub control și prinsese viață, iar ea nu mai putea să îndrepte lucrurile. Era afundată prea mult. Fusese prinsă în propria soluție.

Dacă Graeme se înfuriase pentru că ea nu era nebună? Nu că ar fi fost furios – cu siguranță, ar fi fost ușurat –, căci fusese amabil și blând cu ea. Dacă nu o credea nebună, îi putea oferi același respect și înțelegere? Sau își permitea să o urască pentru cine era? Și avea să fie furios pe minciuna ei?

Se pregăti când intrară în hol. Nu mai erau așa de multe femei înăuntru. Nici urmă de Kierstan, spre ușurarea ei. Dar cele puține care erau prezente se opriră din activitățile lor pentru a se întoarce și a se holba.

De data asta, Eveline nu făcu nici un efort să vadă ce spuneau. Încercă să stea cu privirea ațintită spre spatele lui Rorie și o urmă pe coridorul îngust în partea cealaltă a încăperii. Intrară într-o cameră mică, pătrunsă de un miros de mucegai.

Pe un birou erau stivuite registre și doar o mică rază de soare pătrundea printre blănurile de la fereastră. Rorie le dădu la o parte, lăsând să intre razele soarelui să lumineze încăperea.

Apoi se lăsă pe scaun și ridică ochii spre Eveline, părând chiar mulțumită de ea însăși.

Eveline ridică o sprânceană în semn de întrebare și apoi își roti privirea prin cameră. Era mică, mai mult o cămăruță decât o încăpere adevărată. Abia era loc pentru birou, iar toate teancurile de pergamente și registre păreau să facă încăperea și mai mică.

Când se uită din nou la Rorie, vorbea continuu. Eveline se încruntă și încercă să se concentreze ca să urmărească ce spunea cealaltă fată.

–... camera tatei. Dar am de gând s-o fac să fie a mea. Graeme mi-a promis că-l trimite pe părintele Drummond să mă învețe să citesc și să scriu. Apoi o să pot ține registrele pentru Graeme și nu mai trebuie să-și facă griji cu asta.

Eveline își încruntă fruntea și mai mult. Părea ciudat că o femeie voia să facă asta, dar apoi se gândi ce ar fi însemnat pentru *ea* să poată scrie și citi. Ar fi fost o metodă de comunicare dacă persoana cu care voia să converseze putea la rândul ei să scrie și să citească. Ar fi posibil să învețe, ținând cont de incapacitatea ei de a auzi?

Mai făcu un pas către birou, într-o postură dornică în vreme ce se uita la Rorie. Apoi arătă spre ea însăși și spre registre și pergamente. Își înclină capul în semn de întrebare.

Rorie se încruntă o clipă, studiind-o. Eveline repetă mișcarea, de data asta incluzând-o și pe Rorie ca să înțeleagă ce o întreba.

– Vrei să înveți și tu să scrii și să citești?

Rorie părea uluită de acel gând. Eveline încuviință fermă din cap.

Rorie mîji ochii suspicioasă și se ridică, punându-și palmele pe lemnul îmbătrânit. Se aplecă în față, cu o încruntătură. Întâlni privirea lui Eveline.

– Cât de *nebună* ești, Eveline Armstrong?

Capitolul 16

Eveline își strânse buzele într-o linie fermă. Ar fi vrut să se uite în altă direcție, să pretindă că nu înțelesese, dar dacă făcea asta, exista riscul ca Rorie să vadă mai mult decât văzuse deja.

Și nu hotărâse ea că nu mai era nevoie de înșelătorie? Poate că reușea să-și croiască drum în noua ei viață. Pas cu pas.

Eveline înghiți în sec și apoi clătină lent din cap.

– Poftim? Nu, nu ești nebună? Nu, nu ești normală? Pentru care clatini din cap? întrebă Rorie.

Eveline își îndreptă umerii, ridică bărbia și apoi se uită curajoasă la Rorie. Își încrucișă brațele la piept și apoi clătină ferm o dată din cap.

– Nu ești nebună.

Eveline clătină din nou din cap.

– Tu înțelegi ce te întreb?

Eveline încuviință din cap.

Rorie expiră și apoi se lăsă pe scaun, uitându-se la Eveline și nevenindu-i să creadă.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce lași oamenii să te creadă nebună?

Eveline întinse mâinile și apoi le depărtă una de alta.

Rorie ridică din sprâncene.

– Poveste lungă?

Eveline încuviință din cap.

– Cu siguranță, este o poveste pe care vreau să o aud.

Eveline se încruntă nefericită și își încrucișă brațele la piept într-un gest protector.

– Ești speriată, rosti Rorie.

Eveline ezită o clipă și apoi încuviință o dată iute. Trebuia să recunoască o astfel de slăbiciune, dar cum să nu îi fie frică? Toată lumea de acolo o ura.

Rorie încă o studia cu atenție de parcă încerca să intre în mintea ei și să-i afle gândurile sau măcar să vadă cât de sănătoasă era.

– Nu doar aici. Și acasă la tine. Ți-a fost frică.

Eveline rămase acolo o clipă îndelungată, nedorind să recunoască faptul că îi fusese frică în singurul loc în care ar fi trebuit să se simtă cel mai în siguranță.

– Eveline? insistă Rorie.

Plecă privirea un moment, dar încuviință încă o dată din cap.

– Spune-mi un lucru, continuă Rorie aplecându-se în față. Te-ai prefăcut în tot acest timp? De la accident? Nu a fost cu câțiva ani în urmă?

Eveline ridică din umeri. Cine știe. În primele zile, poate chiar fusese nebună. Nu își amintea multe. Lumea ei ajunsese un haos în vreme ce încercase să accepte tot ce se petrecuse. Putea să înțeleagă de ce clanul ei ajunsese la concluzia aceea. Cu siguranță, se purtase ca o nebună.

Rorie făcu ochii mari, de parcă tocmai își dădea seama de ceva.

– Poți să vorbești?

Eveline clătină din cap. Nu era o minciună. Nu avea cum să știe dacă mai putea vorbi. Nu avea cum să analizeze sunetele. Nici o metodă să verifice cât de tare sau de încet vorbea. Buzele îi tresăriră la amintirea modului în care se formează cuvintele, dar nu se lăsă dusă de impuls.

– Deci te-ai prefăcut că ești nebună pentru că te-a speriat ceva și acesta a fost modul tău de a te ascunde. Rorie își frecă bărbia gânditoare și apoi își înclină capul într-o parte. Nu știu dacă asta te face la fel de nebună, așa cum se spune că ești, sau de-a dreptul genială. Orice ar fi fost, cred că te-a înspăimântat cu adevărat ca să depui asemenea eforturi.

Lui Eveline îi tremura gura și își strânse brațele cu degetele până ce deveniră albe.

– Nu am vrut să te supăr, zise Rorie. Văd că orice ar fi fost încă te sperie îngrozitor. Graeme ar trebui să știe asta, Eveline. El te-ar proteja. Este un bărbat onorabil.

Înghiți și apoi clătină din cap. Puse mâna pe piept și apoi se bătu. După aceea duse degetele la gură și înapoi la piept.

– Și cum, mă rog, o să-i spui tu? întrebă Rorie.

Eveline întinse mâna cu palma spre Rorie și o privi fix.

– Bine, ai dreptate. Ai reușit să-mi spui mie, deși dă-mi voie să-ți spun că a fost cea mai unilaterală conversație pe care am avut-o în viața mea. Sunt sleită.

Eveline zâmbi.

– Eram convinsă că nu o să-mi placi.

Eveline tresări. Nu era nimic nou în a nu fi plăcută și, cu toate astea, tot o făcea să se simtă inferioară.

– Dar nu știu din ce motiv nu reușesc asta. Bănuiesc că ai un anumit șarm. Și acum, din moment ce te plac, înseamnă că trebuie să te protejez de restul clanului, ceea ce înseamnă că nu o să fie fericiți văzând ce fac. Rorie ridică din umeri în timp ce spuse asta. Oricum nu prea mă plac, doar ca să știi. Femeile cred că sunt fără speranță, iar bărbații consideră că mă preocupă prea mult lucruri nepotrivite pentru o fată de vârsta mea. Majoritatea nu mă bagă în seamă, iar dacă fratele meu nu ar fi căpetenie, aș fi tratată cu mai mult dispreț.

Eveline se încruntă. Își strânse degetele în pumn și Rorie râse.

– Eu stau aici și spun că o să te protejez, dar cred că o să fie invers, nu-i așa?

Prinzându-i privirea, Eveline duse un deget la buze și îl ținu acolo ca Rorie să înțeleagă clar cererea ei.

Rorie oftă.

– Normal că nu o să-ți spun secretul, cu condiția să nu continue prea mult și să nu facă rău nimănui. Cu toate astea, nu o să te las să te ascunzi în camera aia. În seara asta, o să mănânci în sală. Poți să stai lângă mine. Știu că nu îți place să auzi ce vorbe aruncă membrii clanului meu spre tine, dar o să fie și mai rău dacă dai înapoi și te ascunzi.

Eveline știa că avea dreptate și, mai mult, nu dorea să mai trăiască în singurătate. Acasă cu familia ei, fusese înconjurată de oameni care o iubeau, dar se simțise complet singură. Aici, înconjurată

de străini și de dușmani, găsise pe cineva care o făcea să nu se mai simtă așa de izolată. Rorie îi știa secretul. Era un început. Cu timpul, avea să găsească o cale să-i povestească lui Graeme despre lucrurile pe care le ascunsese și spera că el avea să reacționeze bine.

Dintr-odată, Rorie rânji.

– Ah, strigă Graeme după noi. Pot doar să bănuiesc că ne-a căutat și nu a dat de noi. Se apropie ora cinei. Haide, să plecăm înainte să ne găsească!

Graeme tocmai coborâse scările de la etajul superior când le văzu pe Rorie și pe Eveline intrând în sala mare.

– Unde ați fost? întrebă Graeme venind spre cele două femei.

Rorie se încruntă.

– Știai că o duc prin castel. Este important să-și cunoască noua casă.

Graeme scoase un sunet de nerăbdare.

– Unde ați fost? Ați intrat în castel acum mult timp, dar nu v-am putut găsi și nimeni nu v-a văzut.

– Am dus-o în camera tatei.

Graeme își mută privirea de la una la alta și apoi se uită curios spre Rorie.

– De ce ai dus-o acolo?

Rorie ridică din umeri.

– Este unul dintre locurile mele preferate.

Graeme își mută privirea la Eveline.

– Îți este foame? Este momentul să ne așezăm la masa de seară. Sau ai prefera să mănânci sus, în camera ta?

Trăsăturile lui Eveline se încordară într-o încruntătură, dar înainte să apuce să răspundă, Rorie răspunse iute.

– Stă cu mine la masă în seara asta.

Chiar când Rorie vorbi, Eveline se apropie de ea până ce ajunseră una lângă alta. Rorie o luă de mână.

Deci făcuse cum îi ceruse el și o căutase pe Eveline. Părea chiar că făcuse mai mult. În cea mai mare parte a timpului, Rorie era o fată reținută și era fericită așa. Acum însă părea destul de fericită în compania lui Eveline. Era ceva ce ar fi trebuit să-l mulțumească pe Graeme și să ridice o piatră de pe umerii lui. Nu mai trebuia să-și facă griji dacă Eveline se împrietenea cu sora lui.

Dar de ce avea suspiciunea neliniștitoare că nu știa totul?

– Hai să mâncăm, o îndemnă Graeme.

Femeile care serveau erau deja la mese, iar mulți dintre oamenii clanului se așezaseră deja, așteptându-și porțiile.

Merse în fața lui Rorie și a lui Eveline, lăsându-le să-l urmeze pe podium. Urcă treapta și apoi se întoarse pentru a o ajuta curtenitor pe Eveline.

Ea făcu ochii mari, dar își strecură mâna într-a lui înainte de a urca la masă.

Atingerea ei fu un șoc pentru el. Fulgere și tunete, toate deodată. Degetele ei erau netede, catifelate, plăcute pe ale lui mult mai aspre. Nici măcar nu trebuia să-i țină mâna așa de mult. O asemenea asprime nu avea ce să caute lângă ceva așa de delicat.

Când o îndemnă să se așeze în dreapta lui, Rorie se încruntă și vru să protesteze.

– Stai lângă ea, îi ceru Graeme. Bowen poate să stea lângă tine în seara asta.

– Nu o să-i placă, mormăi Rorie. Ar fi mai bine dacă ai pune-o pe Eveline lângă mine ca să fie departe de Teague de și Bowen. Ei nu o plac.

Graeme oftă.

– Crezi că o să-i las să se ia de ea cât stau eu aici?

– Nu, dar ea o să știe. Vede cum se uită la ea.

– Apreciez că vrei să o protejezi, Rorie, dar să nu crezi că eu nu pot să o protejez de cei care îi vor răul. Este datoria mea de soț, pe care o iau în serios. Acum stați jos. Amândouă.

Eveline se așeză pe bancă, iar Rorie trecu să se așeze lângă ea. Graeme se puse în capul mesei. Intrară mai mulți membri ai clanului și apoi apărură frații lui.

Teague se enervă când o văzu pe Eveline ocupând locul lui Bowen, iar acesta observă abia când ajunse acolo și, spre meritul lui, reuși să-și controleze orice reacție ar fi avut.

– O să stai lângă Rorie în seara asta, Bowen.

Bowen se așeză tăcut. Teague luă loc vizavi de Eveline și se încruntă spre ea.

Spre surprinderea lui Graeme, ea întâmpină încruntătura lui Teague cu o încruntătură feroce. Și nu dădu înapoi. Percepând-o

ca pe o provocare, Teague o privi din nou și amândoi se angajară în tăcere într-o luptă a voinței.

Cu fiecare secundă care trecea, Eveline se încrunta tot mai mult, având gura strânsă într-o linie rebelă.

În mod surprinzător, Teague tresări primul. Își feri privirea și apoi se uită repede spre Graeme de parcă se aștepta la o mustrare. Iar mustrarea se citi în privirea pe care Graeme i-o aruncă fratelui său. Obrajii lui Teague se colorară un pic, dar nu se mai uită deloc spre Eveline.

– Acum, putem să mâncăm cu toții, zise Graeme calm.

Masa era neobișnuit de tăcută în timp ce începură să mănânce din tocana de miel. De obicei, se aducea în discuție un eveniment din timpul zilei, iar frații discutau despre strategiile de antrenament sau despre planurile pentru a doua zi.

Dar Bowen se întoarse spre oamenii lor cei mai în vârstă, bărbați care mâncau la masa lui Graeme în fiecare zi, și conversă cu ei despre sesiunile de antrenament din timpul zilei. După o vreme, începură să spună povești amuzante despre băieții pe care Bowen îi instruise să folosească arcurile și săgețile și să numere câți soldați Montgomery își scoteau săgețile din fund după antrenament.

Hotărât să nu lase cina să devină prea ciudată, Graeme se întoarse spre Eveline.

– Ce părere ai despre castel?

Ea îl ignoră, concentrată pe tocana ei. Mesteca o bucată de pâine pe care o rupsese din pâinea rotundă și apoi se întinse după pocalul de bere. Abia atunci privi spre el și clipi.

Chipul ei se înroși și pete roz îi apărură pe obraji. Își înclină capul într-o parte și se uită la el întrebătoare.

– Te-am întrebat ce părere ai despre castel.

Eveline încuviință din cap și apoi ridică brațele și le întinse până ce aproape o lovi pe Rorie peste nas.

– Nu este mai mare decât castelul familiei tale, replică el.

Ea clătină din cap în semn că nu era de acord și apoi își strânse buzele. După ce privi prin încăpere, arătă făcând o mișcare largă și apoi împunse cu degetul în masă. După care își depărtă încă o dată mâinile pentru a indica mărimea.

Graeme încuviință din cap.

– Da, sala noastră este mai mare decât a voastră, dar numai pentru că găzduim mai mulți oameni.

Eveline încuviință din cap în semn că era de acord.

Era pe cale să o mai întrebe ceva când Eveline se tensionă. Întregul ei corp trăda precauția și se opri, punând lingura înapoi în tocană.

Nu era altceva decât femeia care servea, Kierstan. Cu o stacană de bere în mână, se duse mai întâi la Teague pentru a-i umple pocalul. Apoi veni la Graeme, dar se așeză într-o parte, astfel încât se afla între el și Eveline.

– Mai vrei, Eveline? întrebă Graeme, având clar intenția ca femeia să o servească pe ea înaintea lui.

Dar Kierstan se întoarse și se împiedică, vărsând stacana în poala lui Eveline. Berea i se vărsă pe piept și pe brațe, udându-i rochia. Îi curgea de pe bărbie în bolul de tocană din care mâncase.

Graeme era așa de uimit încât la început pur și simplu se uită, îngrozit de greșeala femeii. În ochii lui Eveline se văzu suferința, dar apoi păru să se îmbărbătezе și se ridică în liniște.

– Îmi pare așa de rău, bolborosi Kierstan. A fost un accident, căpetenie.

– Ar trebui să-ți ceri scuze stăpânei tale! i-o tăie Graeme.

Dar Kierstan nu se întoarse spre Eveline. Începu să șteargă în grabă lichidul care se adunase pe masă în dreptul lui, vărsându-l pe Eveline.

Eveline încă era în picioare, umilită și cu ochii goi.

– Du-te și adu ceva să o ajuți să se curețe! izbucni Graeme la Kierstan. Nu de mine trebuie să te ocupi.

Apoi se ridică pentru o apuca pe Eveline de mână. Dar ea îl îndepărtă, cu berea încă curgându-i de pe haine. Nici măcar nu se uită spre el în vreme ce ieși încet din sală.

Rorie era în picioare, scuipând ca un pisoi furios.

– Târfă!

– Rorie! spuse Bowen șocat. Nu se vorbește așa, nici măcar cu o femeie care servește.

– A făcut-o intenționat, izbucni Rorie. A chinuit-o pe Eveline toată ziua și știe prea bine asta. Nu a pierdut nici o ocazie să-i spună lui Eveline că e târfă. Eu doar îi întorc favorul.

– Este adevărat? întrebă Graeme, întorcându-se spre Kierstan.

– Nu! A fost un accident. Jur!

– Și celelalte acuzații? I-ai spus stăpânei tale „târfă?" Ai jignit-o în vreun fel?

Expresia lui Kierstan deveni îmbufnată și în ochii ei sclipi sfidarea.

– Nu mi-am jignit stăpâna. Ea nu este stăpâna mea.

– Pleacă! tună Graeme. Să nu te văd! Nu o să mai servești în această sală vreodată!

Kierstan păli. Vru să spună ceva, dar Graeme o reduse la tăcere cu o singură privire.

– Dispari! ordonă el.

Ea se întoarse și fugi.

Rorie încă era furioasă, cu fața roșie și pumnii strânși.

– Pedeapsa ei este prea ușoară, Graeme.

– Am terminat, Rorie. Nu o să continui. Clanul are nevoie de timp ca să accepte prezența lui Eveline.

– Și o să permiți o asemenea lipsă de respect până când acceptă ei? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

El mijii ochii.

– Te îndoiești de mine? Kierstan nu o să scape nepedepsită. Dar nici nu o să stârnesc furia clanului când deja situația e încordată. Ai luat dorința mea de a media ca pe un semn că aș permite ca Eveline să fie maltratată. Ar trebui să mă cunoști mai bine de atât.

Se întoarse și plecă de la masă. Rorie strigă după el.

– Unde te duci?

Se opri la ușă și se întoarse.

– Mă duc să-mi văd soția.

Rorie păru ciudat de mulțumită când se așeză la locul ei.

Capitolul 17

La jumătatea scărilor, Graeme își dădu seama că nu era deloc sigur pe el. Chiar se opri la câțiva metri de camera lui, pentru că nu știa ce putea face cu Eveline când avea să dea de ea.

Dacă Rorie avea dreptate, și Kierstan vărsase în mod intenționat bere pe Eveline, atunci femeia trebuia izgonită din castel și trimisă să muncească pe câmpurile de grâu.

Se afla într-o poziție dificilă pentru că nu voia să pară în fața clanului că lua partea unei Armstrong împotriva lor, dar nici nu dorea să-și expună soția – indiferent cine era ea – în fața comportamentului celorlalți.

Când în sfârșit ajunse la ușa camerei, o deschise și intră, dând de Eveline goală, cu spatele la el.

Pentru o clipă, fu vrăjit. Părul ei era despletit și cădea în valuri pe spatele gol, ajungând până la fundul rotund. Atârna ademenitor, atingându-i fesele.

Era o fată cu forme bine definite. Senzuală, cu fund rotund, talie subțire, șolduri atrăgătoare.

Apoi simți o vinovăție subită pentru că stătea acolo poftind la ea – o femeie care probabil habar nu avea de asemenea lucruri sau nu le înțelegea.

Se întoarse, hotărât să-i ofere intimitate, ca ea să termine cu îmbrăcatul, indiferent cât de tentat era nu doar să se uite, ci să o aștepte să se întoarcă pentru a o vedea în întregime.

Auzi apa de la lavoar clipocind în jur și aproape gemu la ideea că ea se spăla la câțiva pași de el. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă. Ar fi fost o priveliște care i-ar fi plăcut. Să-și vadă soția cum se spăla. Își putea imaginea drumul cârpei cu care se spăla alunecând pe corpul ei.

Ar fi trebuit să stea întins în pat, bucurându-se de priveliște, nu să stea acolo rigid, cu spatele la ea, temându-se să nu o sperie. Atracția pe care o simțea era nepotrivită, dar corpului său nu părea să-i pese de obiecțiile minții. Trupul o plăcea și chiar nu avea ce să facă în privința asta.

Apoi auzi o exclamație și își dădu seama că probabil în sfârșit îl văzuse stând acolo. Se întoarse încet, ferindu-și privirea. Când îndrăzni să ridice ochii, o văzu că strângea peste corpul gol cearșaful de pe pat și se uita la el cu ochii mari.

Dar nu văzu teamă în ochii aceia, și asta îl ușură enorm. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie isterică în camera lui.

– Voiam să văd cum te simți, zise Graeme.

Eveline încuviință din cap, încă strângând cearșaful peste sâni.

– Poate că ar trebui să mă întorc când ești complet îmbrăcată.

Ea ezită un moment, apoi încuviință din cap. El se întrebă de ce ezitase și la ce se gândise când îl privise cu ochii aceia curioși și gânditori.

– Bine atunci, mormăi Graeme.

Se întoarse și ieși în grabă din cameră, închizând ușa în urma lui.

Se simți ca un prost stând în fața ușii dormitorul în timp ce soția se îmbrăca înăuntru. Era a lui. Îi aparținea. Nici o parte din ea nu ar fi trebuit să-i fie negată. Dar indiferent de câte ori își spunea asta sau gândea rațional, dorința care ardea și fierbea în venele lui nu-i putea convinge mintea că nu era cea mai mizerabilă mâzgă din lac pentru că se gândea la ea în acest fel.

Încă stătea acolo în hol, sperând că nimeni nu avea să urce pe scări să-l vadă, când ușa de la camera lui se deschise, iar Eveline scoase capul afară. Îi zâmbi larg când îl văzu și îi făcu semn să intre înapoi.

Acum era complet îmbrăcată într-o rochie curată, cu un decolteu frumos brodat.

El intră în cameră și o găsi cocoțată pe pat – pe patul lui – și zâmbindu-i când îi întâlni privirea.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat jos, rosti el pe o voce joasă. Kierstan nu o să mai servească în sală.

Expresia lui Eveline deveni serioasă, iar ochii ei frumoși se întunecară de tristețe.

Graeme se așeză pe bancheta din fața focului, neavând încredere în el însuși să stea pe pat lângă ea.

– Simți că a fost cu intenție, Eveline? Până acum Kierstan te-a făcut să te simți că nu ești bine-venită?

Expresia ei deveni indescifrabilă. Păru a se gândi puțin, apoi mijii ochii. Ridică din umeri, dar Graeme nu crezu nici o clipă că ea nu avea nici o părere despre asta, dar respecta faptul că nu făcea acuzații, chiar dacă erau meritate.

Își făcuse griji despre abilitatea lui Eveline de a înțelege situația, despre cum avea să se adapteze, ce fel de probleme putea cauza prezența ei. Dar până acum comportamentul ei fusese ireproșabil, iar

el se simțea rușinat de faptul că propriul clan se purta copilărește, chiar dacă înțelegea de ce.

– Vreau să te simți bine-venită aici, Eveline. Este important să fii fericită.

Ea zâmbi din nou, cu ochii sclipind în lumina lumânărilor din cameră. Apoi își înclină capul și arătă spre pat, apoi spre el.

Graeme își încreți fruntea pentru o clipă și își dădu seama că ea îl întreba dacă avea de gând să se culce.

Adevărul era că nu se retrăgea niciodată așa de devreme, dar acum că era aici, ar fi fost ciudat să-i spună că se întorcea jos.

Așa că încuviință din cap.

Eveline zâmbi, părând încântată că nu pleca din nou din cameră. Apoi se ridică și se duse la stiva de lemne pentru foc. El privi peste umăr și îi văzu silueta slabă trecând pe lângă el pentru a mai pune lemne pe foc. Se întoarse iute și o prinse de încheietură.

Ea ridică ochii alarmată, și el slăbi strânsoarea cu intenție, dar clătină din cap.

– Nu trebuie să te porți ca o servitoare cu mine, Eveline. Pun eu lemne pe foc. Îți este frig?

Eveline roși, clătină din cap și arătă spre el. Ceva în el se înmuie când își dădu seama că ea se ocupa de nevoile lui. Se gândise că, dacă tot se retrăgea, i-ar fi plăcut să fie cald în cameră.

– Frumos din partea ta, zise el, zâmbindu-i. Dar nu este nevoie.

Îi luă lemnul din brațe și îl aruncă în foc, flăcările ridicându-se din nou.

Când se îndepărtă de vatră, văzu că ea se așezase pe marginea patului și se uita atentă la el. Părea că voia să-l întrebe ceva. Nu era sigur cum își dădea seama de asta, dar exista ceva ezitant în aerul ei, de parcă voia să comunice cu el, dar se temea să o facă.

Se așeză pe banchetă pentru a fi cu fața spre ea. Era hotărât să nu o înghesuie, să-i ofere destul spațiu și să pară cât mai puțin intimidant.

– Eveline, vrei să discutăm despre ceva anume?

Ea își frânse mâinile în poală și apoi privi spre pernele de pe pat. Apoi reveni cu privirea spre Graeme și arătă spre perna pe care dormise cu o noapte în urmă.

Arătă spre ea, apoi făcu semn spre perna lui și din nou spre el.

Graeme se încruntă, neînțelegând clar ce întreba. Se încruntă și ea, devenind gânditoare. Apoi trase blănurile de pe pat și se băgă sub ele, așezându-se pe partea mai îndepărtată, cu capul pe perna ei. Privi spre el și apoi bătu lângă ea.

El făcu ochii mari când înțelese în sfârșit ce voia. Dorea ca el să vină în pat alături de ea.

Se ridică oftând, neștiind ce să spună sau să facă. Nu știa ce așteptări avea ea și cu siguranță nu voia să o înspăimânte.

Eveline se dădu spre perete, trăgând blănurile până la umeri, oferindu-i aceeași intimitate pe care el i-o oferise mai devreme când se întorsese cu spatele. El zâmbi, amuzat de ideea că ea îl credea suficient de pudic încât să-și facă griji că se dezbrăca în fața ei.

Cu toate astea, era drăguț din partea ei să se gândească la dorințele lui din acest punct de vedere.

Deși nu era sigur că proceda corect, hotărî că nu avea să fie rău să mai doarmă o dată cu ea. Cumva, credea că, dacă refuza, ea nu ar fi primit bine gestul de respingere. Era o fată dulce, și el voia să-i cruțe sentimentele.

Hotărând că ar fi fost mai bine să rămână cu hainele pe el, trase cu grijă de blănuri și se strecură în pat lângă ea.

Îi simțea căldura chiar și prin spațiul gol dintre ei, iar mirosul ei amețitor ajungea la nările lui. Săpunul lui Eveline avea un parfum delicat. O floare de primăvară.

Se întinse după lumânarea de pe partea lui de pat și stinse flacăra, cufundând camera în semiîntuneric. Doar lumina focului din vatră mai lumina încăperea.

Eveline se întoarse și, înainte ca el să se întrebe ce intenții avea, se cuibări lângă el, punându-și capul pe umărul lui.

Rămase complet nemișcat în vreme ce ea se topea în el, rămânând fără vlagă când se relaxă tot mai mult. Ea scoase un oftat somnoros și își îngropă capul și mai mult în scobitura brațului său. Respirația ei constantă îi ajunse la urechi într-o clipă și își dădu seama că deja dormea.

Mulțumită ca o pisicuță pe o blană, se înghesui bine, cu picioarele pe lângă el.

Somnul era departe.

Capitolul 18

A doua zi dimineață, când Eveline se trezi, se duse la fereastră, răsuci colțul uneia dintre blănuri și îl legă cu o curelușă de piele. Apoi testă cât de răcoros era aerul, lăsând vântul să-i sufle peste chip. Soarele era suficient de sus ca să scalde pământul într-o strălucire caldă și să alunge răcoarea dimineții.

În depărtare, râul sclipea. Era un loc la cotitură, unde apa își croia drum ocolind o parte a castelului. Câțiva copaci și bariera naturală a aflorimentelor de roci ofereau intimitate. I-ar fi greu cuiva care stătea puțin deasupra nivelului terenului să o vadă dacă se spăla.

Spălatul superficial din seara trecută nu fusese de ajuns. Încă simțea resturi lipicioase de la bere. O parte îi ajunsese în păr și ar fi avut nevoie să-l spele bine. Dar nu voia să viziteze băile, unde ar fi fost obligată să stea în compania femeilor Montgomery.

Dacă dădea de Rorie, poate o convingea să o însoțească și măcar să stea de pază ca să nu se mai aventureze cineva în acel loc de pe râu.

Mulțumită de planul ei și abia așteptând o baie bună, își luă un schimb de haine, alese una dintre păturile calde pentru a se usca și apoi scoase săpunul parfumat pe care îl folosise ca să se spele seara trecută.

Ieși din cameră cu brațele pline. Trecu de ușa deschisă a lui Rorie și apoi își dădu seama că, din moment ce fata ieșise deja din camera ei, habar nu avea unde să o găsească. Stomacul i se umplu de groază și se opri în capul scărilor. Apoi furia îi strânse buzele. Nu avea să permită ca femeile Montgomery să aibă satisfacția de o face să-i fie așa de teamă încât să nu iasă din camera ei.

Coborî scările și intră în sala mare cu capul sus, de parcă totul era al ei. Nu se opri deloc, deși multe femei, așa cum făcuseră în ziua precedentă, se opriseră din treburile lor pentru a se holba la ea.

Afișă cea mai trufașă expresie, cu nasul pe sus, și intră pe ușa care dădea spre micul birou unde o dusese Rorie.

Când deschise ușa, spre ușurarea ei, fata stătea la birou cu pana în mână, studiind unul dintre pergamente.

Rorie ridică privirea și clipi surprinsă când o văzu pe Eveline stând acolo cu brațele pline de haine și o pătură.

– Iar te muți din cameră, Eveline?

Eveline rânji și clătină din cap. Puse lucrurile pe birou și apoi arătă spre Rorie și făcu un gest spre fereastră.

– Vrei să sar pe fereastră?

Zâmbetul lui Eveline se lărgi, iar umerii i se mișcară într-un râs silențios. Arătă spre ea însăși, apoi spre fereastră, își uni mâinile și le întinse, făcând o mișcare de înot.

După aceea își încreți nasul în semn de dezgust și arătă spre pielea și părul ei, strângându-și nasul cu degetele ca să se facă înțeleasă.

– Vrei să mergi la râu... ca să te poți spăla? întrebă Rorie. Știi să înoți?

Eveline încuviință ferm din cap.

– Este un pic cam frig, Eveline. Nu la soare, dar apa o să fie rece.

Eveline ridică din umeri. Nu era ca și cum nu era obișnuită cu lucrurile de felul ăsta. Apa de la castelul Armstrong era la fel de rece ca acolo.

– Lui Graeme nu o să-i placă asta.

Eveline se încruntă la Rorie și clătină din cap. Apoi arătă spre Rorie și spre ea.

Fata râse.

– Oh, vrei ca eu să vin cu tine ca să nu afle Graeme!

Eveline clătină din cap. Apoi puse mâinile pe birou. Arătă spre ea însăși și apoi puse degetul pe masă și făcu mișcări circulare de parcă înota. Apoi arătă spre Rorie și duse mâna pe birou la o distanță destul de mare. Când fu sigură că Rorie înțelese unde avea să stea, ridică mâinile, arătă spre Rorie, după care își încrucișă brațele la piept și afișă o expresie amenințătoare, pufăind ca un războinic.

Rorie dădu capul pe spate și râse tare.

– Oh, vai! spuse ea când se opri. Vrei să stau de pază. Asta-i amuzant. Tu și eu suntem probabil cele mai mici fete din clanul ăsta, cu excepția celor mult mai mici decât noi, iar tu vrei ca eu să sperii pe oricine s-ar apropia de locul unde te îmbăiezi.

Eveline încuviință din cap.

– Prea bine atunci. S-ar putea să fie cel mai amuzant lucru pe toată ziua.

Cele două femei merseră prin sală și Eveline nu băgă în seama privirile suspicioase. Nu se uită la nimeni ca să nu știe ce spunea despre ea și se asigură că ocoli orice femeie care îi stătea în cale.

Odată ajunse afară, Eveline inspiră adânc aerul proaspăt și își întoarse chipul spre soare ca să-i încălzească pielea. Rorie i-o luă înainte și se îndreptă spre poarta cu turnurile de veghe.

Eveline nu se gândise că toți ceilalți ar fi trebuit să știe unde plecau și fu rușinată de ceea ce le-ar fi spus Rorie.

Fu și mai rușinată când doi bărbați călare își făcură apariția, cu intenția clară de a le însoți dincolo de poartă, la râu. Se uită îngrozită la Rorie când fata se întoarse după ce vorbi cu paznicii.

Rorie ridică mâinile în semn de scuze.

– Nu se poate face nimic, Eveline. Graeme a dat instrucțiuni clare pentru asemenea lucruri. Nu o să lase niciodată două femei să iasă neînsoțite. Le-am spus oamenilor că trebuie să rămână la o distanță respectabilă. Nu o să te vadă. Dar noi nu putem merge la râu singure.

Eveline ridică precaută privirea spre cei doi războinici, dar ei nu se încruntară la ea. În ochii lor nu era nici o sentință. Nici nu păreau să fie deranjați de datoria de a le însoți la râu pe soția și pe sora căpeteniei.

– Vor să știe dacă o să călărim cu ei în loc să mergem, zise Rorie.

Eveline clătină iute din cap și făcu repede un pas în spate. I se puse un nod de panică în gât în vreme ce se uita la animalele uriașe pe care călăreau bărbații.

Rorie ridică mâna.

– E în regulă. O să le spun să vină în urmă. Hai să mergem! O să deschidă poarta pentru noi.

– Toată treaba asta *mă înnebunește,* mormăi Graeme.

Bowen mângâie gâtul calului și apoi îl bătu ușor cu afecțiune în timp ce încetineau.

Graeme ieșise să călărească împreună cu Bowen în urmă cu o oră. Avusese nevoie să iasă din castel și să-și facă ordine în minte. Problema cu Eveline îl ținea treaz noaptea. *Ea* îl ținea treaz noaptea.

Se purta de parcă era cel mai natural lucru din lume să doarmă în patul lui, cuibărită în el, să-l atingă așa cum o soție și-ar fi atins soțul.

Nu că ar fi devenit *prea* intimă, dar era clar că devenea curioasă și, mai mult, nu părea să se teamă deloc de el. Nu știa dacă ea își dădea seama ce reacții trezea în el. Nu credea că știa ce se întâmpla între o soție și un soț. Oare știa?

Oricum, să o aibă așa de aproape noaptea, să-i simtă mirosul, să o atingă... Era mai mult decât puteai cere unui bărbat să îndure. Dacă ar fi fost un altfel de bărbat, deja s-ar fi dus cu altă femeie ca să găsească alinare. Și-ar fi făcut o iubită. Dar, înainte de căsătoria cu Eveline, fusese mai mult celibatar, pentru că se simțea păcălit dacă ridica fustele unei femei din când în când pentru o tăvăleală rapidă.

Frații lui râdeau de el și îi strigau părintele Montgomery. Îl tachinau și probabil majoritatea călugărilor aveau mai multă experiență cu femeile decât avea el. Și poate chiar așa era.

Deși Graeme nu era un ignorant când venea vorba de femei, cu greu putea fi considerat un expert cum păreau frații săi. Știa prea bine ce să facă cu o femeie. Problema era că avea cele mai perverse fantezii cu o femeie la care nu ar fi trebuit să viseze.

– De ce lași fata să te ademenească? întrebă Bowen. Dacă nu o vrei în dormitorul tău, este destul de simplu să o trimiți în camera ei.

Graeme oftă.

– Nu vreau să fac asta. Pare mulțumită să fie în camera mea... noastră. Cred că i-aș răni sentimentele dacă i-aș cere să plece. Se așteaptă să fim... împreună.

– Atunci poate că ar trebui să-ți consumi căsătoria, zise Bowen direct.

Graeme oftă. Nu voia să poarte discuția asta cu fratele său. Nu voia să o poarte cu nimeni. Dar avea nevoie de ceva. De un sfat. Cuvinte înțelepte, ceva care să-i spună ce trebuia să facă fără să se simtă ca un nenorocit.

– Ai văzut-o, Bowen. Tu te-ai putea culca cu ea dacă tu ai fi cel căsătorit?

Bowen se încruntă.

– Este o întrebare la care îmi e greu să răspund din moment ce nu sunt eu cel căsătorit cu ea. Tu ești.

– Tu nu ești libertin cu inocentele. Măcar atât știu despre tine. Ai un chip frumos, ești un bărbat la care femeile se uită cu plăcere și sunt destule dispuse să se culce cu tine, dar nu te văd făcând-o

cu o femeie de care nu ești complet sigur că știe ce urmează să se întâmple.

– Mulți bărbați nu s-ar gândi de două ori, Graeme. Este soția ta. Proprietatea ta. Este posibil să-ți nască moștenitori fără vreo problemă. Pare o fată destul de sănătoasă și rezistentă. Orice este în neregulă cu ea nu e din naștere, ci din cauza unui accident survenit mult mai târziu, deci nu ar trebui să-ți faci griji legate de vreun defect moștenit de copii tăi. Cred că îți faci prea multe griji.

– Să nu crezi că nu am fost tentat, recunoscu Graeme cu o voce sumbră. Și cred că asta mă deranjează cel mai mult. Nu ar trebui să am asemenea gânduri. Nici măcar nu ar trebui să discut cu tine sau să-mi cântăresc opțiunile ori vinovăția pentru că nu s-ar cuveni să am asemenea gânduri în ultima vreme.

Bowen își opri calul și chicoti.

– Păi, nu pot să zic că te învinovățesc pentru gândurile pe care le ai. Chiar văd bine de ce le ai.

Graeme se încruntă și se uită în direcția în care privea Bowen și aproape că își înghiți limba. Rămase cu gura căscată și clătină din cap, nevenindu-i că creadă ce vedea.

În râu, pe partea cu castelul, Eveline stătea cufundată în apă până la talie și își săpunea părul.

– Mie mi se pare complet normală, frate. Și foarte atrăgătoare. Arată ca o femeie în toată firea și, pentru Dumnezeu, n-am văzut o femeie cu un corp așa de frumos de mulți ani! Cred că vinovăția ta este deplasată și că te gândești prea mult la ceva ce nu ar trebui.

Amuzamentul din vocea lui Bowen îl scoase pe Graeme din reverie.

– Du-te! ceru Graeme. Nu te mai uita la ea!

Bowen râse, dar întoarse calul și porni în direcția opusă.

– Gândește-te la ce am zis, Graeme. Cu siguranță nu este un copil, nici măcar o fată prea tânără. Este o femeie în toată firea, iar dovada este chiar în fața ta.

Graeme îi auzi chicotelile în vreme ce se îndepărta. Apoi își îndreptă atenția spre Eveline exact când își clătea mâinile în apă. Se aplecă în față în șa și o strigă peste râu, având de gând să-i spună să iasă din apă și să-și pună hainele pe ea. Ce fusese în capul ei să facă baie în mijlocul zilei unde oricine ar fi putut să dea peste ea?

Dar ea fie nu-l auzi, fie îl ignoră. Nici măcar nu ridică ochii și continuă să se bălăcească.

Graeme deveni neliniștit. Râul era adânc, iar acolo curentul se mișca rapid. Mai jos apa era mai puțin adâncă, dar putea duce repede un corp, iar pietrele ieșeau din albie, făcând ca apa să curgă mai iute. Dacă își pierdea echilibrul sau se ducea unde era apa prea adâncă, putea fi luată cu ușurință și azvârlită în pietre.

Ea închise ochii pentru o clipă și își dădu capul pe spate de parcă era în căutarea căldurii soarelui. Mișcarea îi ridică sânii, și Graeme gemu. Chiar era foarte frumoasă. Iar faptul că nu își dădea seama sau nu dădea importanță felului în care arăta o făcea și mai frumoasă. Nu își dădea seama de ce se simțea atât de atras de ea. De asta se simțea vinovat că poftea la ea. Știa, fără urmă de îndoială, că i-ar fi fost doar milă de ea dacă în locul ei ar fi fost altă femeie care ar fi trecut prin suferința ei și ar fi avut capacitatea mintală sub semnul întrebării. Cu siguranță, nu s-ar fi gândit să se culce cu ea.

Merita compasiune. De asta avea ea nevoie, dar nu o găsea nici la membrii clanului lui, nici la el.

La fel de subit cum își înclinase capul pe spate, se aplecă în față și se băgă sub apă. El își îndemnă calul înainte, în vreme ce aștepta ca ea să iasă la suprafață.

Galopa în viteză, cu inima bătând, căci ea era sub apă. Se dădu jos din șa în timp ce calul era încă în mișcare și se împiedică în timp ce se grăbea spre mal.

Ea încă nu ieșise.

Nici măcar nu încercă să-și scoată cizmele sau vreo haină. Alunecă pe mal și se aruncă în apă.

Apa rece aproape că îl făcu să deschidă gura, dar reuși să nu ia multă apă în timp ce înainta, agitându-și brațele în efortul de a o găsi. Dar, dacă fusese luată de curent, ar fi putut deja să fie în jos pe râu.

Era pe cale să iasă pentru a trage aer în piept și să strige după ajutor, când simți o mână în păr care îl trăgea în sus. Când capul îi ieși la suprafață, se trezi față în față cu Eveline, care părea îngrijorată. Pentru el.

Ea își înclină capul, își puse palma pe obrazul lui și se încruntă, în ochii ei citind clar că se întreba cum se simțea. Dintr-odată, avu impulsul să o strângă de gât.

– Ce naiba faci, femeie? strigă el. Ai idee ce am crezut că s-a întâmplat? Am crezut că te înecai sau că nu știi să înoți ori că te-a luat curentul și o să mori între pietre!

Eveline clipi de parcă nici unul dintre aceste gânduri nu-i trecuse prin cap. El înjură și se încruntă și mai tare. Îi înghețа fundul, iar ea stătea în apă lângă el, privindu-l de parcă *el* își pierduse mințile.

Ea ridică un braț, își trecu degetele peste el și apoi își încreți nasul în semn de dezgust. Apoi duse degetele la nas și își strânse nările.

– O baie, mormăi el. Ai vrut o baie. Pentru Dumnezeu, și tu crezi că puți?

Ea încuviință solemn din cap. Apoi ridică vârfurile ude ale părului de parcă voia să-i spună că doar îl clătea. El clătină din cap.

Dar rămase complet nemișcat când ea îi atinse bărbia. Era o simplă atingere, dar simți ca și cum ar fi fost atins cu fierul încins. Căldura îi cuprinse întregul corp, atenuând amorțeala rece care începuse să se instaleze.

Buzele ei urcau și coborau ca și cum încerca să spună ceva, dar apoi închise gura și se uită tristă la el, ceea ce putea fi interpretat doar ca o părere de rău.

Apoi, spre marea lui surprindere, ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui pentru a se sprijini de el și ieși din apă suficient ca să-și lipească buzele de ale lui.

Se întâmplară mai multe lucruri în același timp.

Sânii ei plin se apăsau de pieptul lui. Sfârcurile ei erau tari și încrețite de la frig, iar el le simți atingându-i pielea. Buzele ei se topiră peste ale lui, calde și moi, și dintr-odată fu la fel de încins ca un bărbat care stătuse la soare în cea mai fierbinte zi de vară.

Ah, dar fata era dulce! Cea mai dulce gură pe care o gustase vreodată.

Cedă impulsului păcătos de a poseda acea gură delicioasă și îi răspunse la sărut pe deplin. Limba lui îi mângâie buzele, convingând-o și fermecând-o să-l lase înăuntru.

Ea oftă și deschise gura, lăsându-i limba să intre.

Îi plăcea să sărute. Majoritatea bărbaților nu aveau prea multă răbdare pentru asta. Oamenii lui glumeau că sărutul era o pierdere de timp și că era folositor doar pentru a curta fetele nedoritoare. Dar, dacă o fată voia, preferau să treacă direct la următorul pas.

Dar pentru Graeme sărutul era aproape la fel de intim ca actul intim. Nu era ceva ce trebuia grăbit sau făcut pentru a curta o fată mai reticentă. Era o exprimare a respectului.

Eveline îi atinse timid limba cu a ei. O atingere rapidă a vârfului limbii lui și apoi se retrase, dar pe măsură ce el aprofunda sărutul, ea revenea și curând ajunse să îi exploreze gura în același fel în care el o devora pe a ei.

Când în sfârșit ea se desprinse, gâfâia. Obrajii îi erau colorați și ochii îi sclipeau. Arăta ca o femeie care băuse un pic prea multă bere. Și se uita în sus la el cu o expresie care îi făcu întregul corp să urle de excitare și de pasiune. Așa de mult, încât își dorea să o ducă pe malul râului și să o posede sub soarele care putea să-i încălzească pe amândoi.

Eveline îi atinse buza și apoi o atinse pe a ei, zăbovind cu degetul pe buza ei de jos, umflată de pasiunea sărutului. Apoi zâmbi și ceva se topi în el.

– O să îngheți, mormăi, observându-i pielea de găină de pe umeri și brațe.

O luă în brațe și o duse pe malul opus, departe de cal. Se întoarse, fluieră, iar calul înaintă ascultător prin apă.

Văzu că hainele lui Eveline erau împachetate frumos și se aflau pe o piatră în apropiere, dar avea și o pătură, ceea ce era bine, pentru că odată ieșită din apă, tremura.

O puse jos suficient cât să se întindă după pătură și apoi o înfășură în ea, acoperind-o din cap până în picioare. Se asigură că până și capul îi era acoperit.

Ea ridică privirea – ochii îi sclipeau amuzați în timp ce încerca să se miște. O înfășurase în pătură așa de tare încât nu își putea mișca nici măcar brațele, darămite să meargă înapoi la castel.

Graeme privi spre cal, știind că era cea mai ușoară cale pentru a se întoarce, dar văzu cum ea îi urmări privirea și apoi observă panica din ochii ei. Tatăl ei nu minți se. Ideea de a se urca pe un cal o îngrozea.

El îi cuprinse obrazul și ea îl privi.

– Nu o să te oblig să faci ceva ce te sperie, Eveline.

Ea se relaxă și apoi își sprijini obrazul de palma lui. Spre surprinderea lui, se întoarse suficient ca să-i sărute podul palmei. Era un lucru așa de simplu, dar el îl simți până în adâncul sufletului.

Se aplecă și o ridică în brațe. Distanța până la castel nu era mare și oricum avea nevoie să se schimbe și el în haine uscate. Și îi plăcea să o aibă în brațe. I se părea ceva natural să o țină așa.

De parcă fu de acord, ea se cuibări în îmbrățișarea aceea, întorcându-și chipul spre gâtul lui.

Fluierând după cal, porni spre castel. În vreme ce îndepărta de rândul de copaci care protejau acel loc ales de Eveline pentru a se îmbăia, o văzu la mică distanță pe Rorie stând pe pământ, cu capul plecat. Când se apropie, își dădu seama că dormea. În spatele ei, la distanță, erau cei doi războinici călare conversând.

Aproape îl bufni râsul. Era limpede că Rorie trebuia să o păzească pe Eveline și adormise la datorie. Măcar bărbații rămăseseră de pază, deși Eveline s-ar fi putut îneca, iar ei nu ar fi știut niciodată. Dar nici nu voia ca ei să se uite câtă vreme ea înota goală.

– Rorie! strigă el.

Fata tresări, făcu ochii mari și se uită în jur. Când îl văzu pe fratele ei cu Eveline în brațe, se ridică în picioare.

– Ce s-a întâmplat? Ce este? întrebă ea.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise Graeme calm. Ia-o repede înainte și pregătește focul în camera mea. Scoate ceva pentru ea să se îmbrace și pune una dintre blănurile de pe pat lângă vatră ca să o încălzească flăcările. Apoi trimite un om după hainele lui Eveline.

Rorie își încreți fruntea și părea gata să se certe, dar Graeme îi aruncă o privire întunecată, care sugera că nu i-ar fi plăcut consecințele.

– Du-te, îi ceru el din nou, iar ea o luă la goană peste câmp spre turnul gărzilor.

Capitolul 19

Eveline oftă mulțumită în timp ce Graeme o ducea prin curte și în castel. Își ținea ochii închiși pentru că voia ca nimic să nu-i strice acel moment. Nici o privire dinspre oamenii clanului. Nici o remarcă tăioasă. Nici o insultă.

O duse în castel, urcă scările și abia atunci deschise ochii în timp ce el o lăsa jos pe holul dinspre camera lui.

Rorie punea lemne pe foc când Graeme intră în cameră. Fata se ridică și făcu un gest către pat.

– I-am scos o rochie să o poarte, și acolo e blana, se încălzește lângă foc, cum ai cerut.

Eveline nu se întoarse pentru a vedea răspunsul lui Graeme, dar îl simți vuind din pieptul lui. Simțea vibrația, nu doar în urechi, ci și pe piele.

Adora sunetul și cum îi simțea vocea. O făcea să tânjească să audă, dar nu putea face nimic, doar să-l asculte vorbind. Probabil avea cea mai frumoasă voce din lume. Altfel de ce o simțea așa de delicios în urechile ei?

Rorie flutură din mână spre Eveline și o privi ca și cum i-ar fi spus: „Ești pe cont propriu", apoi plecă din cameră. Nu că pe Eveline ar fi deranjat-o. Adora să-l aibă pe soțul ei doar pentru ea când îi vorbea și nu mai erau alții care să intervină ori să facă diverse lucruri, cum ar fi fost să-i toarne bere în poală.

Chiar îi plăcea ideea de a-l avea pe Graeme ca soț, dacă putea să depășească problema creată de propriile înșelătorii din trecut. Știa că la un moment dat trebuia să-i dezvăluie totul, dar când? Ar fi alungat tandrețea lui. Sau el o făcea doar din milă?

Simți un nod în stomac pentru că totul putea fi minunat, dar și foarte prost, iar orice protecție de care se bucura acum pentru că era privită ca având o deficiență se putea evapora dacă se afla adevărul.

Graeme o așeză în fața focului și apoi ridică blana pe care Rorie o pusese la încălzit. Ea înălță iute privirea, pentru că nu voia să piardă nici un lucru din ce spunea el.

– O să țin blana ridicată ca să desfaci pătura de pe tine și apoi să te înfășori în asta până când ești uscată și îți este suficient de cald să te îmbraci.

Putea să vadă disconfortul de pe chipul lui, iar asta o făcu curioasă. Nu o vedea ca pe o femeie? Nu era asta problema. O sărutase. Răspunsese cum un bărbat îi răspundea unei femei. Își văzuse părinții sărutându-se. Îi văzuse pe alții din clanul ei în sărutări pasionale. Ceea ce fusese între ea și Graeme cu siguranță o zguduise până la oase.

Poate că *nu voia* să o vadă ca pe o femeie. Poate că nu o voia nici ca soție. Nu exista nici un *poate* aici. Era clar că el nu își dorise o soție și cel mai probabil nu își schimbase părerea în această privință.

Dar nici unul dintre ei nu avusese de ales, iar ea se gândi că era mai bine să ia partea pozitivă dintr-o situație negativă. Îi plăcea de Graeme. Cu cât petrecea mai mult timp în prezența lui, cu atât îl plăcea mai mult și chiar îl respecta ca bărbat.

Fusese amabil cu ea și îi arătase înțelegere. Orice bărbat care putea să facă asta cu fiica celui mai detestat dușman al său nu era un om rău.

Ea lăsă pătura să alunece lent, și Graeme lipi iute blana de ea. Ea zâmbi și o trase sub brațe, apoi o ținu în jurul ei în timp ce se așeza pe banchetă. Lovi ușor pe locul de lângă ea, sperând ca el să se așeze și să se usuce în fața focului.

– Trebuie să dau jos hainele astea ude, zise el.

Ea încuviință din cap și se întoarse – era limpede că nu se simțea bine dezbrăcându-se în prezența ei. Dar nu se putu abține să nu se uite cu coada ochiului.

Era foarte curioasă să vadă corpul soțului ei. Nu văzuse niciodată un bărbat complet dezbrăcat.

Își ținu respirația când el se dezbrăcă iute de tunică și de jambiere. Se întoarse într-o parte după hainele uscate din cufărul de la picioarele patului.

Era... Nu era sigură că avea cuvintele pentru a exprima deopotrivă uimirea și admirația. Avea corpul unui războinic, dar era... frumos.

Picioare groase, cu mușchi definiți, la fel brațele și umerii lați. În locul unde picioarele lui se uneau erau un fuior de păr negru și bărbăția lui... Înghiți în sec nervoasă – nu voia să fie prinsă uitându-se, dar era fascinată de acea parte din trupul lui.

Aflase destule despre procesul de împerechere ca să știe ce se întâmpla, dar nu își dădea seama *cum*. Părea mult prea mare pentru a încăpea vreodată în ea și oricât își dorea să fie o soție adevărată și să se consume căsătoria lor, nu își putea imagina că era posibil fără destulă durere și efort din partea ei.

Cu toate astea, un asemenea pas era important dacă voia să fie o soție adevărată pentru Graeme. Își dorea asta. Voia să fie acceptată de el și eventual de clanul lui, dacă ajungeau vreodată în acel punct. Nu voia să fie pentru totdeauna soția cu care fusese împovărat Graeme Montgomery, doar o penitență pe care era forțat să o facă pentru a avea pace cu clanul tatălui ei.

Își îndreptă repede privirea în față când Graeme termină cu îmbrăcatul. O clipă mai târziu, se așeză pe locul de lângă ea, în fața focului.

Ea ridică ochii la el pentru că nu voia să piardă nimic din ce avea de zis, dar el rămase tăcut, cu privirea concentrată pe flăcări.

Poate că trebuia să-l sărute din nou. Cu siguranță își dorea asta, dar se întreba cât de receptiv putea fi acum, când nu ar mai fi fost surprins.

Își linse buzele de nerăbdare și continuă să îl privească.

De parcă îi simțea forța privirii, el se întoarse spre ea. Ochii lui căprui sclipeau în lumina focului. Părea că o studia, ca și cum își cântărea gândurile și cuvintele.

– Nu știu ce să fac cu tine, Eveline Armstrong.

Ea simți resemnarea în felul în care el stătea și după expresia lui. Se încruntă, pentru că nu-i plăcea implicația unei asemenea declarații.

– Nu știu dacă ceea ce simt este corect și nu-mi place vinovăția care mă chinuie pentru că mi-a plăcut sărutul nostru.

Ea îi zâmbi, cu inima dintr-odată mai ușoară. Se rușină și și-ar fi ferit privirea, dar știa că era prea important să poată vedea ce urma să zică el.

Apoi se întinse spre bărbia lui, atingându-i ușor buzele cu degetele. El închise ochii, părând să-i placă atingerea ei. Înainte să-i deschisă, ea se ridică și își lipi gura de a lui.

Blana îi alunecă ușor de pe trup, dar ea nu băgă de seamă în timp ce buzele ei acopereau linia fermă a gurii lui. Voia să-l guste din nou, să-i primească limba înăuntru și să o simtă peste a ei.

Respirația lui vibra pe buzele ei. Graeme oftă. Resemnare? Capitulare? Nu știa. Știa doar că gura lui se deschise și limba lui caldă o atinse pe a ei, răspunzându-i la sărut.

Nu părea să existe reticență, nici un semn că se lupta cu emoția tot mai puternică dintre ei.

Era cea mai dulce plăcere pe care Eveline o trăise. Își dorea ca momentul să dureze pentru totdeauna, dar Graeme fu primul care se retrase, cu ochii pe jumătate închiși, dar uitându-se la ea.

O îndepărtă cu blândețe. Era un gest mai mult simbolic decât o simplă despărțire, ca și cum ridica o barieră invizibilă între ei sau poate că avea nevoie de distanță.

– Am chestiuni de care trebuie să mă ocup, spuse el.

Fără să se mai uite la ea, se ridică și se îndreptă spre ușa camerei lor. Ea nu privi peste umăr, oricât de tentată era. Se simțea euforică, dar și descurajată de acel sărut și de reacțiile trezite.

Își privi lung mâinile, adunându-și emoțiile risipite nebunește. Nu avea experiență cu problemele de dragoste. Singura ei legătură cu un potențial soț fusese dezastruoasă și jurase să nu mai ajungă niciodată într-o situație precum cea în care se trezise cu Ian McHugh. Și adevărul era că cu Graeme nu avusese de ales și ar fi putut să iasă la fel de rău sau mai rău decât căsătoria cu Ian. Avusese noroc că Graeme nu părea să aibă intenția de a o maltrata și că era amabil, nu răzbunător.

Inspirând adânc, se ridică, lăsând blana să cadă, și apoi se îndreptă spre pat, unde Rorie îi pusese o rochie în care să se schimbe. Nu avea să lase nimic să-i strice ziua. Nici un membru răutăcios al clanului. Nici propriile îndoieli sau temeri de a-i dezvălui adevărul lui Graeme.

Îi plăcuseră primul sărut, primul gust al pasiunii și frământările dorinței pe care voia să le continue.

Știind că probabil Rorie era curioasă să afle ce îl determinase pe Graeme să o aducă așa înapoi la castel și că putea chiar să fie îngrijorată, Eveline coborî scările, hotărâtă să înfrunte provocările.

Era soția lui Graeme, fie că voia sau nu să o accepte clanul lui. Ea acceptase acest lucru, și dacă lucrurile ieșeau cum voia ea, și Graeme avea să accepte în curând. Cu timpul, clanul lui urma să facă la fel. Trebuia să creadă asta.

Când ajunse jos, inspiră profund și ocoli ușa care dădea în sală. Se grăbi spre capătul îndepărtat, unde se afla ieșirea spre coridorul scurt care dădea spre cămăruța în care lui Rorie îi plăcea așa de mult să petreacă timpul.

Dar încăperea era întunecată, cu blănurile trase peste ferestre și Rorie nu era nicăieri. Încruntată, Eveline se întoarse în sală, hotărâtă să iasă din castel, sperând să afle pe unde umbla fata.

Deși înainte sala fusese aproape goală, cu excepția câtorva femei care se duceau și veneau dinspre bucătărie, acum Eveline se trezi față în față cu o adevărată mulțime sau cel puțin așa părea, pentru că erau prea multe care îi blocau drumul spre curte.

În fața grupului de femei – cinci la număr – era Kierstan, a cărei expresie arțăgoasă putea doar să însemne că acea întâlnire nu avea să fie prietenoasă.

Buza lui Kierstan se curbă.

– Târfă!

Eveline clipi surprinsă. Nu îi stătea în obicei să insulte, dar chiar crezuse că fata avea în vocabular o singură insultă.

Celelalte femeie încuviințară din cap, având expresii la fel de fioroase a ca lui Kierstan.

– Nu o să ne iei căpetenia cu șiretlicurile tale seducătoare, continuă femeia. Este bărbat, iar bărbații pot fi influențați de o față frumoasă și de un corp doritor. Dar pe noi nu ne păcălești. Nu o să-l lăsăm să uite cine și ce ești. Nu o să fii niciodată bine-venită aici, târfă Armstrong!

Pe Eveline aproape că o orbi furia. Fără îndoială, celelalte femei pronunțau insulte. Toate fiind de acord cu Kierstan și susținându-i afirmațiile. Dar Eveline nu mai reușea să le citească buzele. Adunarea de femei îi încețoșă privirea și fu cuprinsă de furie.

Eveline se întoarse spre vatra uriașă din centrul sălii. O vatră unde atârnau două săbii deasupra. Putea să ajungă la ele și se îndoia că erau săbii de luptă. Păreau a fi mai mult ornamentale. Dar în acel moment nu-i păsa. Una cu siguranță i-ar fi fost de ajutor.

Dacă voiau nebunie, avea să le ofere nebunie.

Se grăbi spre vatră, se ridică pe vârfuri și trase de sabie, rugându-se să se desprindă și apoi să nu fie așa de grea încât să nu o poată ridica.

Mânerul era vechi și uzat, iar lama nu era la fel de groasă sau de lată precum cele purtate de ai ei sau chiar ca acelea pe care le văzuse la războinicii Montgomery.

Sabia se desprinse ușor, iar furia îi hrăni forța când se clătină sub greutatea ei. Se întoarse spre femeile care acum se holbau la ea neliniștite.

Atacă direct, cu sabia sus și urlând, fără să-și facă griji cât de tare se auzeau cuvintele ei. Nu-i păsa nici dacă răsunau grinzile. Cuvântul – singurul cuvânt – pe care îl putu articula ieși urlând din pieptul ei și se strecură afară pe gât cu toată forța pe care o putea aduna.

– A-a-afară!

Capitolul 20

– Căpetenie! Veniți repede! A înnebunit complet! Trebuie să o opriți înainte să omoare pe cineva!

Antrenamentul se întrerupse în toată curtea când femeia veni urlând spre Graeme. Bowen se opri, iar Graeme își coborî sabia. Ridică mâna pentru a o opri pe femeia panicată ca să poată înțelege despre ce vorbea.

Războinicii începură să murmure când dinspre castel se auzi un sunet neomenesc: „Aafaaarăăă!" Se auziră și mai multe urlet, iar femeia din fața lui Graeme continuă să exclame gălăgios.

– Tăcere! urlă Grame. Nu aud despre ce este vorba!

Înaintă spre femeia din fața lui – Mary? – și încercă să-și păstreze vocea calmă și măsurată.

– Ce se întâmplă? Despre cine zici că a înnebunit și că omoară pe cineva?

– Soția dumneavoastră, căpetenie! A luat o sabie și a sărit împotriva celorlalte femei din sală. Trebuie să vii repede!

Graeme lăsă sabia și o luă la fugă.

Când dădu colțul, scena din fața lui îl opri din drum.

– Iisuse! rosti Bowen. Este adevărat. A înnebunit!

Graeme se întoarse repede și văzu că frații lui și mare parte din bărbații adunați în curte îl urmaseră. Apoi se uită la Eveline, care stătea în ușa castelului, cu sabia întinsă spre femeile pe care le ținea la distanță și cu o încruntătură gravată pe chipul ei frumos.

În fața ei, un grup de femei se retrăgea încet din ușă. Doar una părea să o provoace pe Eveline. Kierstan, aceeași fată care vărsase berea pe ea cu o seară în urmă.

Graeme auzea cum o insulta pe Eveline, iar soția lui urla destul de tare încât să se audă în tot castelul.

– Afară!

Pentru Dumnezeu, pe *ea* o auzise. Vorbise!

Alergă și se opri între Kierstan și Eveline. Kierstan izbucni imediat în lacrimi și se aruncă spre Graeme.

– Oh, slavă Domnului că sunteți aici, căpetenie! Este îngrozitor. A amenințat că ne omoară pe toate. Este nebună, îți zic. Ne-a alungat

pe toate din sală. Nu știu ce s-a întâmplat. A smuls sabia de deasupra vetrei și a venit după noi.

Graeme se uită spre Eveline și la început nu văzu decât furia de pe fața ei și încruntătura adâncă de pe chip. Dar apoi se uită în ochii ei și văzu frică și o primejdie clară. Pe măsură ce o studia, observă că mâinile îi tremurau și ținea cu greu sabia.

– Eveline, pune sabia jos, îi ceru el pe un ton calm.

Ea clătină din cap, ridicând bărbia. Apoi arătă spre grupul de femei și strigă din nou.

– Afară!

Rorie veni în fața mulțimii tot mai mari. Se uită dezgustată la Kierstan și apoi se întoarse spre Graeme.

– Nu este vina ei, Graeme. S-au purtat oribil cu ea. Au aruncat insultă după insultă și nu au ratat nici o ocazie să își bată joc de ea și să o umilească.

– Nu cred că eu am susținut așa ceva, zise Graeme blajin. Dar aș vrea să pună sabia jos pentru a nu se răni pe *ea însăși*.

Graeme făcu un pas în față, cu privirea concentrată doar asupra soției lui.

– Eveline, rosti el cu blândețe. Te rog, dă-mi sabia. Nu o să te rănească nimeni. Îți jur!

Ea întoarse privirea spre femeile care încă stăteau la câțiva pași distanță și buzele i se strânseră într-o linie de revoltă.

– Afară! țipă ea din nou.

Apoi buzele începură să-i tremure și linia fermă dispăru. În ochii ei se văzu o tristețe profundă și se umplură de lacrimi. Când se uită din nou la Graeme, în privirea ei se citi clar înfrângerea.

Asta îi frânse inima.

Se înfurie. În acel moment, nu-i păsa ce sentimente avea clanul său ori dacă aveau dreptul de a fi furioși din cauza căsătoriei lui cu o Armstrong. Tot ce știa era că o inocentă era rănită de cuvintele și acțiunile lor și nu avea să mai tolereze asta.

Se întoarse și se uită la Kierstan și apoi la femeile care se adunaseră în jurul ei.

– Plecați! șuieră el. Toate! Nu o să vă mai întoarceți la castel. O să vă ocupați de câmpuri sau o să ajutați la case, dar nu o să mai serviți în castelul meu!

Kierstan păli. Femeile din jurul ei exclamară uimite. Una își frământa mâinile. Alta izbucni în plâns. Dar el nu se putea gândi decât la soția lui, care era pe cale de a izbucni în plâns pentru că fusese abuzată de clanul său.

– Îmi cer iertare, căpetenie, dar castelul are nevoie de fete pentru a servi și pentru a face curat, zise Nora, femeia mai în vârstă care supraveghea îndatoririle femeilor din clan.

– Găsește alte femei, mârâi Graeme. Astea nu o să mai calce în castel, nici nu o să i se mai adreseze direct soției mele. Dacă nu se supun, o să fie izgonite din clan.

Exclamații și sunete de neîncredere se auziră prin mulțime. Murmure se ridicară. Acuzații zburară. Căpetenia lor lua partea fetei Armstrong.

În timp ce auzea acel freamăt, se întoarse spre frații săi pentru a le observa reacțiile.

– Știi că eu te sprijin, Graeme, zise Teague încet. Este clar că i-au făcut viața grea. Nu o să mă împotrivesc deciziei tale; mai mult, o susțin.

Lui Bowen îi luă mai mult să răspundă. Studie grupul de femei și apoi se întoarse spre Eveline și se uită intens la ea.

– Poate să vorbească, rosti Bowen.

Nu era răspunsul la care se așteptase Graeme, iar pentru o clipă, afirmația lui Bowen îl luă prin surprindere.

Bowen își întoarse privirea spre Graeme.

– Se spunea că fata nu a mai vorbit de la accident, și totuși astăzi a urlat așa de tare încât s-a auzit în tot castelul. Orice a forțat-o să rupă această tăcere trebuie să fi fost destul de important, nu crezi?

– Da, răspunse Graeme pe o voce serioasă. Ceva a supărat-o atât de tare, încât a rupt tăcerea.

Bowen se uită din nou gânditor la Eveline.

– Atunci poate că și nebunia ei a fost exagerată.

Graeme simți o ușurare în piept. Ambii săi frați erau de partea lui Eveline și împotriva clanului. Știa că, dacă ar fi vrut, le-ar fi fost ușor să-i întoarcă pe toți împotriva lui. Unul dintre ei chiar ar fi putut încerca să ia puterea, să câștige aprobarea și sprijinul clanului și să devină căpetenie.

Dar amândoi erau cu el. Cu Eveline.

Graeme se duse la Eveline, suficient de aproape să se întindă și să-i cuprindă obrazul. Brațul lui era la doar câțiva centimetri deasupra sabiei. Dacă ea ar fi făcut o mișcare bruscă, i-ar fi putut tăia brațul. Se uită în jos și, chiar când el o atinse, coborî sabia, lăsând-o să alunece la pământ.

– Dă-mi sabia, zise el cu blândețe. Nu vreau să fii rănită, Eveline. Nu o să le mai primesc în castel. Nu o să te mai rănească. Nu o să mai fie în slujba mea.

Ea făcu ochii mari surprinsă, iar el fu stânjenit că era șocată și uimită de faptul că fusese de partea ei, nu a membrilor clanului. Dar ce altă concluzie logică ar fi putut să tragă?

Cu mâinile tremurând, îi întinse sabia. El o luă și, fără să se uite în jos, o întinse spre fratele lui.

– Haide înăuntru, o îndemnă el, luând-o de mână.

Ea privi îndurerată spre mulțimea adunată, apoi se uită spre Graeme cu o tristețe așa de mare, încât el fu copleșit.

– Îmi pare rău.

Cuvintele ieșiră răgușit și se auziră aspre, dar faptul că ea comunica îl făcu să simtă un fior pe șira spinării.

– Nu contează, zise el, atingându-i obrazul. Hai să mergem sus în camera noastră. O să discutăm acolo, singuri.

Ea încuviință din cap și ochii i se luminară de ușurare. Se întoarse și o luă grăbită în fața lui, de parcă abia aștepta să plece de lângă ceilalți.

Când ajunseră la camera lui, ea deschise ușa, intră grăbită și apoi ținu ușa ca el să intre. Imediat ce fu înăuntru, închise ușa și trase zăvorul de lemn ca să nu intre nimeni. De parcă ar fi intrat cineva! El nu-i spuse că nimeni nu ar fi îndrăznit să intre fără permisiune. Dar, pentru că părea să se simtă mai în siguranță după ce blocase ușa, o lăsă în pace.

Ea se așeză lângă vatră, deși rămăseseră câțiva tăciuni care sclipeau. Se vedea clar că era supărată din cauza celor întâmplate în timpul zilei, dar o simți nervoasă și nesigură. Își dorea să-i alunge grijile și temerile.

Avea multe întrebări, iar acum era limpede că ea putea vorbi. Adevărata întrebare era de ce alesese să nu o facă?

– Eveline, poți să-mi spui ce s-a întâmplat în castel și te-a supărat așa de tare?

Se lăsă tăcerea. Ea nu-i răspunse. Nu se întoarse. Se purta de parcă el nu ar fi vorbit deloc.

Graeme se încruntă.

– Eveline?

Nici un răspuns.

– Eveline, întoarce-te ca să putem vorbi!

Ordinul era imperios, rostit intenționat pe un ton tăios pentru că bănuia... Nu era sigur ce bănuia, dar vorbise într-un fel care cu siguranță o supărase. Nu ar fi stat acolo nemișcată, ignorându-i cerința.

În mintea lui era un vârtej de confuzie și începea încet-încet să înțeleagă. Dacă avea dreptate... Iisuse, avea dreptate? Putea să fie așa de simplu?

Înaintă și încălecă bancheta pe care stătea ea. Imediat ce îi simți prezența, ea se întoarse cu privirea ațintită spre chipul lui sau mai degrabă spre *gura* lui. Mintea lui se lupta să găsească răspunsuri la întrebările care îl chinuiau. Era ceva foarte important. Și era pe cale să afle.

Suspiciunea sâcâitoare deveni și mai puternică. Era absurd. Cu toate astea, dădu glas cuvintelor.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat, Eveline?

Ea încuviință lent din cap, dar apoi clătină și ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună că nu știa ce să-i spună.

Pulsul lui se acceleră. I se părea dificil să-și păstreze calmul. Tot nu-i venea să creadă că dovada era în fața ochilor lui.

– Mă poți înțelege, Eveline? Înțelegi ce-ți spun?

Ea se încruntă și apoi încuviință din cap, de parcă i se părea ridicolă întrebarea.

Descoperirea îl lăsă siderat. Tot ce putea să facă era să se uite la ea complet uluit.

– Sfinte Dumnezeule, șopti el. Nu auzi, așa-i?

Capitolul 21

Ochii lui Eveline se făcură aproape negri când pupilele i se dilatară. Doar un cerc subțire albastru înconjura pupila – teama ei era ceva ce el nu doar că putea să vadă, ci să și simtă.

Se ridică repede, dându-se din fața lui, panicată. Se lovi de unul dintre cufere, căzu și apoi încercă să se ridice în timp ce încerca să meargă spre ușă.

Graeme se ridică și se îndreptă spre ea, dorindu-și ca ei să nu-i fie teamă de el. Nu suporta gândul că o putea speria.

– Eveline, Eveline! Îi întoarse fața ca ea să se uite la el. Eveline, te rog! Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să înțeleg. Te rog, crede-mă!

Îi atinse obrazul, mângâind-o cu blândețe în timp ce încerca să-i alunge teama.

Respirația ei încetini treptat, iar groaza începu să-i dispară din privire.

– Așa, zise el. Respiră adânc. Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să vorbesc cu tine. Vreau să te înțeleg, Eveline. Cred că nu ai fost înțeleasă de foarte mult timp.

O ajută să se ridice și apoi îi luă mâinile, conducând-o spre pat, ca să stea mai confortabil. Bancheta tare din fața unui foc care nu mai ardea nu era bună, iar el nu voia să piardă timpul aprinzând focul. Erau prea multe de aflat despre femeia cu care se însurase.

Se așeză în fața ei, îndoind un picior pe saltea ca să stea față în față. Îi luă mâinile într-ale lui, ținându-le ferm.

– Am dreptate, nu-i așa? Nu poți să auzi.

Ea închise ochii pentru câteva clipe și încuviință scurt din cap. El așteptă până ce îi deschise și continuă:

– Cu toate astea, reușești cumva să îți dai seama ce spun oamenii uitându-te la gurile lor?

Chiar când o spunea, își dădea seama cât de incredibil suna. Dar trebuia să fie așa. Explica așa de multe! De ce uneori părea să fie conștientă și de ce alteori plutea și nu își dădea seama ce se întâmpla în jurul ei.

Ea încuviință din nou din cap.

Era uluit. Nu ar fi crezut că un astfel de lucru era posibil. Așa de multe întrebări i se adunaseră în minte încât fu nevoit să-și controleze impulsul de a le spune pe toate la rând. Nu voia să o copleșească.

Se aplecă mai aproape, privind-o în ochi.

– Eveline, acolo afară ai vorbit. Ai spus două cuvinte. Tu nu ai putut să vorbești sau pur și simplu *nu ai vrut* să vorbești în tot acest timp?

Ea înghiți în sec de două ori. Deschise gura, dar se opri, de parcă i-ar fi fost teamă să încerce.

– Încearcă, o îndemnă el blând. Nu o să te judec. Încercă să rostești cuvintele.

Își ținu respirația de nerăbdare, abia acum dându-și seama cât de important era faptul că ea putea comunica verbal cu el. Niciodată nu simțise o asemenea nerăbdare. Pulsul îi bătea nebunește.

Ea duse mâna la gât și apoi deschise gura din nou. Cuvintele rostite erau un pic trunchiate și abia șoptite.

– Mi-a... f-fost... fr-frică.

I se strânse pieptul la niște cuvinte așa de simple, dar transmiteau o mulțime de emoții.

El îi ridică bărbia ca ea să-i vadă gura. Era important să înțeleagă ce urma să-i spună.

– Nu trebuie să-ți fie frică aici, Eveline. Nu trebuie să-ți fie niciodată frică de mine.

În ochii ei se văzură lacrimi.

– Ei... ei mă urăsc.

De data asta, cuvintele erau oarecum cântate și se auziră în diferite grade de intensitate. Începură încet, se auziră mai tare, apoi se pierdură aproape complet. Era ca și cum testa, încercând să-și dea seama cum era normal să vorbească.

Și cum și-ar fi dat seama?

Graeme începea să înțeleagă așa de multe! Piesele se așezau repede la locul lor, prea repede ca el să țină pasul. Fu nevoit să facă un efort pentru a rămâne calm și să nu o ia înainte în goana lui de a-i descoperi toate secretele.

– Hai să o luăm cu începutul, Eveline. Trebuie să știu ce s-a întâmplat. Accidentul a provocat pierderea auzului?

Ea încuviință din cap.

– Ai fost bolnavă destul de mult timp.

Ea încuviință din nou din cap.

– De ce nu ai spus familiei tale? Crezi că ei nu ar fi înțeles? Pentru Dumnezeu, te-au crezut nebună! Eu te-am crezut nebună. Probabil ești mai inteligentă decât noi toți.

– Mi-a f-fost frică, răspunse ea din nou cu o voce subțire.

– De ce ți-a fost frică, Eveline?

Obrajii ei se colorară. Se foi, apoi coborî privirea în timp ce își frământa degetele.

Nerăbdător să găsească o întrebare la care ea să poată răspunde mai ușor, el o făcu să fie din nou atentă la el.

– Toată lumea te crede nebună. Dar tu ești doar surdă și nu ai mai vorbit de la accident.

Ea roși vinovată, dar încuviință din cap.

Graeme era euforic. Pentru Dumnezeu, se simțise precum cel mai îngrozitor abuzator poftind la o femeie care în jumătate din timp nu înțelegea complet lumea în care trăia! Era normală. Sau cel puțin era în toate mințile.

– De ce nu ai vorbit? întrebă el, atingându-i din nou obrazul, urmând o linie pe netezimea mătăsoasă.

– Nu șștiam câât de taaare vorbeam. La îîînceput mi-a fost tteamă. Nu înțelegeam...

Vocea ei coborî tot mai mult până când el nu o mai putu auzi. Îi atinse buzele.

– Mai tare, Eveline. Un pic mai tare.

Ea tuși, înghiți în sec și apoi continuă, roșind din nou.

– Nu înțelegeaaam ce s-a întâmplaaat cu mine sau d-de ce. Mi-a luat ceva să înțeleg. Când am înțeles, am hotărât să păstrez ssecretul și să-i las pe cei din jurul meu să mă creadă nebună. Febra creierului. Atinsă. Oricce voiau să ccreaddă.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât părea să câștige încredere. Începutul era mai dificil. Unele cuvinte erau ciripite, iar alte sunete nu erau chiar corecte, dar Graeme nu auzise niciodată un sunet mai frumos în viața lui.

Soția lui putea să comunice cu el. Nu doar că putea să vorbească, dar era foarte inteligentă și citea vorbele de pe buzele celorlalți. Nebună? Poate că familia ei era nebună că în trei ani nu își dăduse seama că Eveline era surdă. Poate că ea era singura persoană inteligentă din clanul Armstrong.

Ea ezită și apoi ridică ochii spre el, cu nesiguranță zugrăvită pe tot chipul.

– Nu ești... nu ești supărat?

Lui i se tăie respirația.

– Supărat?

Ea încuviință solemn din cap și în acel moment Graeme își dădu seama că nu aflase încă toată povestea. Mai era ceva ce nu-i spunea. Indiferent ce era, acel lucru o făcuse să-i fie teamă cât timp trăise în sânul familiei ei.

El îi cuprinse chipul în mâini ca ea să nu piardă nici un cuvânt care îi ieșea din gură.

– Nu sunt supărat, Eveline. Departe de asta. Este un moment *fericit*.

Ea zâmbi timid și cu căldură în ochi.

El îi mângâie pomeții și o privi, sperând ca ea să-i vadă sinceritatea.

– Ce te-a speriat, Eveline? Ce te-a speriat așa de tare încât să nu spui familiei ce este în neregulă cu tine?

Chipul ei se întunecă și încă o dată închise ochii strâns, de parcă alunga suferința din trecut. El nu insistă și continuă să o țină în brațe cu blândețe, mângâindu-i fața cu degetele mari.

Când ea reveni cu privirea la el, ochii îi erau în lacrimi, transformându-i în lacuri adânci și albastre.

– Trebuia să mă mărit cu Ian McHugh.

– Un pic mai tare, o încurajă el.

– Trebuia să mă mărit cu Ian McHugh, zise ea din nou.

El încuviință din cap.

– Da, știu. Logodna a fost ruptă după accidentul tău. Bănuiesc că el s-a plâns de... starea ta.

Ea încuviință.

– A fost la câteva săptămâni după ce a avut loc accidentul, iar eu încă eram confuză și îmi era teamă. Dar când mi-am dat seama că nu trebuia să mă mărit cu Ian pentru că propria familie mă credea nebună, am știut că, dacă le spun altceva, cel mai probabil trebuia să onorez înțelegerea.

Graeme se uită la ea surprins.

– Ți-ai lăsat familia să creadă că erai nebună timp de trei ani pentru că nu ai vrut să te căsătorești cu Ian McHugh?

– Era malefic, șopti ea răgușit. Îmi era așa de teamă de el! Am încercat să-i spun tatei, dar mi-a demontat grijile, spunând că sunt temeri de copilă. A refuzat să mă creadă și m-a durut, pentru că îmi iubesc tatăl foarte mult. Am crezut că o să fie de partea mea, nu a lui Ian.

Graeme se încruntă. Începea să înțeleagă întreaga poveste și avea un sentiment neplăcut. Nu credea că avea să-i placă răspunsul la următoarea întrebare.

– De ce spui că este malefic? Ce ți-a făcut, Eveline?

Respirația ei se înteți. În timp ce mâna lui îi aluneca în jos pe gât, pulsul ei se acceleră rapid. Îi simțea panica. Îi simțea frica.

O lacrimă îi alunecă pe chip și se lovi de mâna lui care se odihnea pe gâtul ei.

– Îi plăcea să mă încolțească. Mă căuta când nu era nimeni prin jur. Mă urmărea necontenit. Într-o noapte, chiar a venit în dormitorul meu. Îi plăcea să... mă atingă. Îmi șoptea amenințări la ureche în timp ce mă atingea. Îmi spunea cum o să fie viața mea cu el. Cum o să fie când o să devin soția lui și la ce să mă aștept când o să fim căsătoriți. Îmi spunea lucruri îngrozitoare, oribile. Sugera lucruri pe care nici nu le pot repeta. Nu știam că *există* atâta răutate și nu înțelegeam *de ce*. Nu l-am insultat niciodată. Nu am făcut niciodată ceva să-l supăr, dar, cu toate astea, părea să mă urască și era hotărât să mă pedepsească din momentul în care deveneam soția lui.

Graeme tremura de furie. Fu nevoit să-i dea drumul de teamă să nu o rănească. Lăsă să-i cadă mâinile în jos. Nările îi fremătau la imaginea lui Eveline la mila altui bărbat. Tânără, îngrozită și vulnerabilă.

– Te-a rănit fizic? A făcut vreodată mai mult decât să te atingă?

– N-nu. Părea să-i facă plăcere să mă chinuie.

– O să-l omor! șuieră Graeme.

Eveline păli.

– N-nuuuu. Nu pooți. Te rog! Și nu vreau să știe nimeni.

– Știu, zise el tăios. Nimeni nu trebuie să știe. Dar eu știu și nu o să-i las păcatele nepedepsite.

În ochii ei se citiră tristețe și rușine, iar el nu mai rezistă. O trase în brațe și o cuibări la pieptul lui.

Brațele îi erau pline cu o fată dulce, blândă. A lui. Soția lui. Una pentru care nu mai trebuia să se simtă vinovat că o dorea. Era la fel de capabilă ca el să înțeleagă căsătoria. Puteau avea o căsnicie normală dacă ea voia. Știa că el își dorea asta.

O sărută pe creștetul capului și rămase tăcut, pentru că ea nu l-ar fi auzit.

Ea se adânci cu încredere în îmbrățișarea lui, și el îi inspiră parfumul, lăsându-l să zăbovească în nările lui în timp ce Eveline

se ghemuia în brațele lui. Mai aveau multe de discutat, dar nu voia să pună capăt dulcei îmbrățișării.

Rămase așa câteva momente îndelungate, ținând-o strâns. Voia ca ea să aibă încredere în el, iar faptul că ea îi mărturisise totul era un pas mare. Îi spusese ceva ce nu dezvăluise familiei.

Când în sfârșit el se îndepărtă, își aminti de prima lor întâlnire și fruntea i se încruntă de confuzie.

– Eveline, prima dată când ne-am întâlnit, te-ai uitat la mine și îmi amintesc că aveam sentimentul că erai foarte concentrată asupra mea. Chiar și în partea cealaltă a încăperii, când nu puteai să vezi ce spuneam pentru că stăteam într-o parte. Dar te-am văzut cu coada ochiului și am avut sentimentul că mă puteai auzi sau cel puțin înțelegeai ce spuneam.

Ea își linse buzele nervoasă.

– Este greu de explicat. Aud anumite... sunete. Nu cum auzi tu sau cum auzeam eu pe vremuri. Sunt nuanțe pe care le simt în urechi, un fel de vibrație, mai mult o senzație. Simt asta când vorbești tu. Este ca un zumzet cald în urechile mele. E plăcut. Am fost șocată și apoi fericită că puteam să aud anumite tonuri din vocea ta. De asta am venit mai târziu în camera ta. Voiam să mai aud.

– E interesant, spuse el. Se pare că nu ți-ai pierdut complet auzul.

Ea ridică din umeri.

– În mare parte. De fapt, nu aud cuvintele. Am uitat așa de multe sunete! Înainte mi le aminteam. Puteam să închid ochii și să aud sunetele în capul meu. Acum nu mai este așa de ușor. Sunetele au dispărut.

Părea așa de tristă, încât lui Graeme i se strânse pieptul. Nu își putea imagina să trăiască fără auz. Cu toate astea, Eveline luase partea bună dintr-o situație teribilă. Învățase singură o metodă de a supraviețui. Dacă putea citi cuvinte de pe buzele oamenilor, putea observa conversațiile unor oameni aflați destul de departe de ea. Posibilitățile erau uluitoare. Nu era de mirare că se simțise mizerabil în clanul lui. Chiar dacă oamenii fuseseră destul de discreți cu remarcile făcute destul de departe de Eveline, dacă erau la o distanță de la care îi putea vedea sau chiar dacă șopteau, ea știa ce spuneau.

Ea își frânse nervoasă mâinile în poală și apoi se uită din nou la el.

– Voiam să-ți spun. Voiam un început... nou. Am crezut că aici pot să am un început. Departe de teama că aș putea fi forțată să mă căsătoresc cu Ian. Nu știam nimic despre tine, dar am hotărât că nu puteai să fii mai rău decât el.

– Nu sunt sigur dacă trebuie să iau asta ca pe un compliment, zise Graeme sec.

Ea roși.

– Spun adevărul. Intenționam să-ți mărturisesc, dar când am ajuns, nu m-au făcut să mă simt bine-venită. M-am temut că, dacă oamenii știu adevărul, s-ar putea să fie și mai îndrăzneți și...

Își mușcă buza și se întoarse, dar el o trase înapoi, cu o expresie aprigă.

– De ce te-ai temut?

– Că, dacă știai că nu sunt nebună, orice sentiment ai fi avut față de mine ar fi dispărut și m-ai fi tratat ca fiica dușmanului. Urâtă. Detestată. Era o poziție îngrozitoare. Să-ți fie teamă să spui adevărul. Să vrei să ai o căsnicie... normală. Îmi era teamă că, dacă știi, o să te supere minciuna mea.

Graeme oftă.

– Ți-ai făcut foarte multe griji, Eveline. Nu este o poziție prea confortabilă, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu este.

– Mai avem multe de discutat, dar trebuie să știi ceva. Locul tău în clanul meu este asigurat. O să fac orice este nevoie pentru a te proteja și pentru a-ți asigura respectul datorat poziției tale ca soție a mea. Nu o să permit nimănui să te insulte ori să te rănească în orice fel, fizic sau emoțional.

Umerii ei se relaxară de ușurare. Apoi îl privi cu ochi mari și plini de speranță.

– Și căsătoria noastră o să fie reală, Graeme? O să fiu o soție adevărată pentru tine sau doar o să jucăm rolurile decretate de rege?

În gâtul lui răsună un sunet jos, un zgomot pe care știa că ea nu-l putea auzi, dar spera că putea simți huruitul vibrant din pieptul lui.

El îi ridică bărbia și apoi gura lui alunecă peste gura ei într-un sărut lung și lent.

Când se îndepărtă, ea rămase fără suflare și buzele îi erau umflate.

– O să fii soția mea, Eveline. Să nu te îndoiești de asta! Căsătoria noastră o să fie mai mult ca sigur consumată.

Capitolul 22

Inima lui Eveline era pe cale să-i iasă din piept. Era nervoasă, excitată, *entuziasmată*. Atâtea lucruri, toate adunate într-un nod uriaș. Era gata să explodeze. Voia să întrebe când? Și unde? Și cum? Sau cum ar fi să se întâmple *acum*? Dar nici una dintre acele întrebări nu era cuviincioasă sau demnă de o doamnă. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-și îngrozească soțul.

Dorind să păstreze acea uniune cu el, să-l poată atinge, alunecă cu mâinile peste palmele lui, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Nu regret că a trebuit să mă căsătoresc cu tine, zise ea serioasă.

Era foarte ciudat să vorbească din nou, să știe că vorbea, dar că nu putea să audă cuvintele care îi ieșeau din gură. Vibrațiile îi gâdilau gâtul și o durea deja de la explozia subită de cuvinte.

Simțindu-și limba uscată, își trase o mână pentru a-și freca gâtul.

– Ai vrea apă? întrebă Graeme. Probabil te doare gâtul. Nu ești obișnuită să-ți folosești vocea.

Ea încuviință din cap, iar el se ridică și se duse la masa mică de lângă fereastră, unde se afla o carafă cu apă.

Turnă o cupă plină și reveni la pat, reluându-și poziția chiar în fața ei și îi întinse cupa.

Ea o luă și sorbi, recunoscătoare pentru apa rece care îi alungă asprimea simțită în gât. Când țipase mai devreme, o duruse. Acum plătea pentru ieșirea ei.

El îi atinse brațul pentru a-i atrage atenția, și ea ridică privirea, văzând că se uita insistent.

– Nici eu nu regret căsătoria noastră, Eveline.

Ea făcu ochii mari. Nu se așteptase la o asemenea mărturisire. Ea îi spusese asta doar pentru că voia ca el să știe. Nu o făcuse ca să fie reciprocă. Dar nu își putea reprima ușurarea intensă sau strălucirea caldă care se trezea în ea la afirmația lui. Poate că *reușeau să aibă* o căsătorie ca a părinților ei.

– Nu mă aștept ca mariajul nostru să fie ușor. Este clar că familiile noastre sunt adversare. Părerea mea despre ai tăi este neschimbată și nu o spun ca să te rănesc. O spun pentru că nu vreau să te mint.

Ea înghiți în sec, dar îi susținu privirea ca să prindă fiece cuvânt, chiar dacă o rănea.

– Dar nu regret uniunea în care am fost forțați.

Îi atinse obrazul cu o mângâiere blândă.

– O să te protejez, Eveline. Nu o să-i las pe ai mei să te rănească, nici nu o să le permit să te bârfească în vreun fel. Trebuie să hotărâm ce o să le spunem. Nu mai există nici un motiv ca tu să trăiești în secret, ascunzându-te în umbre. Ian McHugh nu te poate răni aici.

Mâna cu care ținea cupa îi tremura. El i-o luă cu grijă, punând-o pe podea, lângă pat. Apoi îi luă ambele mâini și le strânse cu blândețe pentru a-i oferi sprijin.

– Probabil o să mă creadă tot nebună, izbucni ea. Este adevărat că am un defect.

Graeme se încruntă.

– Dar nu ți l-ai provocat. Ai avut un accident și ai suferit. Poți să vorbești și să îți exprimi gândurile, nevoile. Poți să înțelegi ce-ți zic ceilalți. Poți să faci orice lucru pe care îl poate face o fată normală. Asta nu înseamnă că ești nebună sau mai puțin inteligentă, iar oricine spune altceva trebuie să răspundă în fața mea.

Simți cum inima îi devine mai ușoară și cum căldura i se împrăștie în piept până ce ajunse să zâmbească. Ușurarea era copleșitoare. După ce trăise așa de mult cu teama de a fi descoperită, cu vinovăția înșelătoriei ei, vedea un final.

El îi oferea cea mai dulce libertate. Eliberarea din stigmatul de a fi mai puțin decât o persoană, deși ea singură provocase asta. Libertatea de a avea o viață normală, fără frică. Nu trebuia să mai fie niciodată nevoită să-și facă griji în privința lui Ian McHugh.

– Dacă vrei să spui adevărul clanului tău, nu o să mă împotrivesc, rosti ea. Poate că atunci o să știe că, dacă nu răspund, nu înseamnă că îi desconsider. Ci pentru că nu aud ce-mi spun.

Cadența vorbirii lui Eveline era în mod ciudat fermecătoare. Cu siguranță, era diferită. Dar era plăcută pentru Graeme. Alții probabil aveau să o desconsidere în continuare când vorbea doar pentru că se auzea diferit. Încă se chinuia cu unele cuvinte și nu învățase

cum să-și controleze intensitatea tonului – cum ar fi putut dacă nu exersase?

Era o sarcină pe care avea să i-o dea imediat lui Rorie. Sora lui dezvoltase o afinitate pentru Eveline din prima zi. Rorie era un aliat solid pentru ea, iar el nu trebuia să-și facă griji că sora lui nu avea să îi fie loială. Rorie putea să o ajute să găsească volumul corect astfel încât să-și dea seama cât de tare vorbea după felul cum simțea că îi ieșeau vorbele din gât.

– Cel mai bine este să știe adevărul, spuse Graeme. Nu vreau să le dau nici un motiv să continue cu insultele și lipsa de respect. Nu că nu ai merita respect dacă ai fi nebună. Nu există nici un motiv ca alții să își manifeste ura față de ceea ce nu înțeleg. Dar așa o să știe ce fată capabilă și inteligentă ești, cu atât mai mult cu cât nu auzi și ai reușit să înveți singură dificila sarcină de a citi cuvintele de pe buzele oamenilor.

Uitându-se la el uimită, lui Eveline îi sclipeau ochii.

– Nu este un lucru mărunt. Mulți nu ar fi amabili cu cei mai slabi sau mai puțin inteligenți decât ei. Chiar și în propriul meu clan mulți credeau că tata, fiind căpetenie, ar fi trebuit să scape de fata lui nebună. Mulți nu doar că ar aproba o asemenea batjocură, ci chiar ar participa.

Graeme se încruntă – nu-i plăcea ideea că anumite persoane din propriul ei clan s-ar fi purtat așa de dur cu ea.

– Nu mă face mai bărbat să-i umilesc pe cei aflați sub mine.

Ea zâmbi.

– Chiar îmi place de tine, soțule!

El clipi surprins la afirmația ei. Apoi râse.

– Și mie îmi place de tine, Eveline.

Apoi își dădu seama că ea nu rostise un cuvânt și dintr-odată se simți nerăbdător, dorind să-l audă de pe buzele ei.

– Spune-mi numele! șopti el răgușit. Graeme. Vreau să te aud spunându-mi numele.

– Graaame, rosti ea încet și cu mare grijă.

– Un pic mai tare, o încurajă el. L-ai spus așa de încet încât abia l-am auzit.

– Graeme, spuse ea mai tare și cu mai multă încredere.

Sunetul îl încântă. Simți un fior incontrolabil pe șira spinării. Durerea din măruntaie se intensifică. Se uită la ea – era așa de aproape, și totuși părea așa de mult spațiu între ei!

Nu mai conta că nu mai simțea teama că profita de o femeie care nu știa ce fel de relație intimă exista între un bărbat și o femeie. Încă era o inocentă, și el trebuia să aibă mare grijă de ea. Să avanseze lent ca să nu o copleșească ori să o sperie.

Dar nevoia lui era sălbatică. Sfâșiindu-l constant, crescând tot mai mult cu fiecare moment petrecut în prezența ei. Mai trăise pofta. Știa prea bine ce era pasiunea. Dar acum era... diferit.

Trecea dincolo de simpla atracție, de nevoia de a avea o femeie – orice femeie – pentru a-i potoli dorințele. Îl chema în cu totul alt fel. Vorbea direct inimii lui. Îi inspira sentimente de protecție și posesivitate aprigă, sentimente pe care nu era sigur că le plăcea.

Era periculos să aibă sentimente așa de puternice pentru o femeie. Întunecau judecata unui bărbat. Îl făceau să-și uite datoria. Să uite de orice altceva în afară de... ea.

– Îmi place numele meu pe buzele tale, murmură el, revenindu-i vocea.

Dintr-odată, era recunoscător că ea nu-l putea auzi, fiindcă nu își dădea seama de diferența din tonul lui. Spunea prea multe. Îi trăda slăbiciunea față de ea.

Ea zâmbi frumos, cu ochii luminoși, sclipind de plăcere.

– Și mie îmi place numele meu pe buzele tale, zise ea timid. Chiar dacă nu pot să-l aud. Îmi imaginezi cum s-ar auzi. Simt vibrația în ureche și este... reconfortant.

Expresia lui deveni serioasă.

– Cred că ți-a fost foarte greu să te obișnuiești să nu auzi nimic, să te trezești într-o lume tăcută.

– A fost, șopti ea. Am crezut așa de multe lucruri! Că era pedeapsa mea pentru că am îndrăznit să-mi sfidez tatăl și chiar pe Ian într-un anumit fel. Dar nu-mi puteam închipui că Dumnezeu voia să mă mărit cu un monstru. Nu ar fi așa de nemilos, nu-i așa?

– Nu, răspunse Graeme, atingându-i obrazul. Poate că Dumnezeu mi te-a dat mie ca să te protejez, ca să nu-ți mai faci niciodată griji legate de Ian McHugh.

Ea făcu ochii mari.

– La asta nu m-am gândit.

El zâmbi.

– Atunci gândește-te acum. Poate că decretul regelui nu a fost un lucru așa de teribil până la urmă. Nu mai găsesc căsnicia noastră așa de neplăcută cum mi se părea la început.

Obrajii i se colorară, dar el văzu încântarea caldă din ochii ei. Chiar era o fată frumoasă, iar el cădea sub vraja ei cu fiecare minut.

– O să vorbesc cu frații mei și o să-i rog să spună membrilor clanului care e situația ta. Nu o să fac un anunț public. Nu vreau să te simți stânjenită în vreun fel.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Își puse degetul sub bărbia ei și apoi se aplecă pentru a o mai săruta o dată. Fu un sărut scurt – trebuia să fie, pentru că altfel ar fi lăsat lucrurile să meargă prea departe chiar în acel moment –, dar nu fu mai puțin dulce.

– Am vorbit serios mai devreme, zise el retrăgându-se. Kierstan și cele care te-au supărat nu o să mai lucreze la castel. Mai mult, dacă mai ai vreo problemă cu ele sau cu altcineva, îmi spui în clipa în care se întâmplă. O să-i pun la punct.

Eveline înghiți în sec, dar încuviință din cap că era de acord.

Se ridică din pat, mărind distanța dintre ei. Apoi se întoarse ca ea să-i vadă gura în timp ce vorbea.

– Mă duc să vorbesc cu frații mei. În curând, o să fie ora cinei. Poate că ar trebui să te odihnești puțin și apoi să mi te alături în sală.

Capitolul 23

– Vreau să vorbesc cu voi, spuse Graeme către Bowen și Teague, apropiindu-se de ei în curte.

Bowen își coborî sabia și se îndepărtă de Teague înainte de a o băga în teaca de piele care îi atârna în lateral. Teague își flutură mâna pentru a îndepărta grupul de bărbați pe care îi antrenau și apoi cei doi frați se apropiară de Graeme.

– Clanul este nemulțumit de hotărârea ta, murmură Teague. Puțini o compătimesc pe *târfa Armstrong*.

Nările lui Graeme fremătară. S-ar fi luat de fratele său, dar Bowen interveni, punându-și mâinile pe pieptul lui Graeme.

– Nu i-a spus el așa, Graeme. Doar repetă ce au zis mulți după ce ai dat femeile afară din castel.

– Nimeni nu o să-i vorbească așa, indiferent dacă repeți sau nu vorbele altora, izbucni Graeme.

Teague ridică mâinile.

– Eu doar îți spun că există multă nemulțumire. Oamenii simt că nu ești loial propriului neam pentru că ești de partea fetei Armstrong.

– Are un nume, mârâi Graeme. Și nu mai este o Armstrong. Este o Montgomery.

Bowen oftă.

– Da, noi știm. Suntem de partea ta. Dar nu poți ignora ce se spune în jurul tău pentru că te ofensează. Nu poți obliga clanul să o accepte pe Eveline, indiferent cât de mult dorești asta. Poți să le spui cum să se comporte. Dar nu-i poți obliga să-ți accepte soția, pentru că ai cum să schimbi ce este în inimile lor. Și în inimile lor este ură.

Graeme oftă. Știa că era adevărat ce spunea fratele său și asta îl frustra.

– Dacă eu o pot accepta, ei de ce nu pot? Neamul ei este responsabil de moartea tatălui meu. Sunt responsabili de pierderile vieților oamenilor din clanul nostru și, cu toate astea, eu știu că nu o pot face responsabilă pentru păcatele tatălui ei, așa cum cei din clanul Armstrong nu ar putea să o facă responsabilă pe Rorie pentru viețile din clanul Armstrong pe care noi le-am luat.

– Da, dar tu presupui că ei ar fi la fel de amabili cu Rorie, zise Teague pe o voce sumbră. Nu toți sunt ca tine, Graeme. Nu toată lumea are logica ta. Poți să analizezi situația și să zici că fata nu este de vină și că nu ar trebui să plătească pentru păcatele alor ei. Dar toți ceilalți văd doar inamicul și gândurile lor se îndreaptă spre răzbunare.

– Nu este nebună, zise Graeme, enervat de cursul conversației.

Bowen ridică o sprânceană.

– Nu? Eu am îndoieli. Atunci de ce toți din clanul ei au crezut-o așa, iar ea de ce nu le-a contrazis niciodată opiniile?

– Este surdă.

Privirea lui Teague deveni tăioasă.

– Surdă? Nu poate să audă? Atunci cum știe ce spunem? A înțeles destule din insultele femeilor ca de furie să ia o sabie.

Bowen rânji.

– O pisicuță fioroasă agitând o sabie. Asta da, privelițe!

– Citește cuvintele pe buzele noastre, le explică Graeme. Este extraordinar dacă te gândești la asta. Și-a pierdut auzul în urma accidentului, dar nu mințile.

– Tot nu explică de ce a perpetuat o asemenea minciună, zise Teague.

Graeme le povesti ce îi spusese Eveline, cum căutase protecție pentru a nu se căsători cu Ian McHugh, ca apoi să se trezească obligată să se mărite cu Graeme.

Bowen și Teague erau încruntați când Graeme termină. Apoi Teague clătină din cap.

– A fost foarte inteligent din partea fetei, chiar dacă un pic cam exagerat.

– Nu chiar așa de exagerat dacă astfel a evitat să cadă în mâinile unui bărbat care doar ar fi abuzat-o, murmură Bowen. Gândește-te! Fata și-a mărturisit temerile tatălui ei, dar el le-a ignorat. Poate că își dorea prea mult alianța ca să creadă ceva din ce a zis ea. Sau poate doar a crezut că era prea temătoare și că, odată obișnuită cu ideea, o să se dea pe brazdă. Dar este clar că nu a avut de ales.

Graeme încuviință din cap.

– Nu a vrut să continue înșelătoria, dar i-a fost teamă de reacția mea. A crezut că eram amabil pentru că o credeam nebună și, dacă nu o să mă mai uit la ea ca la cineva demn de milă, o s-o disprețuiesc din cauza moștenirii ei.

– Și *ai fost* amabil cu ea pentru că ai crezut-o demnă de milă? întrebă Bowen.

Graeme ezită.

– La început, da. Am simțit compasiune, chiar dacă eram frustrat pentru că fusesem obligată să mă însor cu o femeie care nu-mi putea fi niciodată soție. Eram furios, dar știam că nu puteam să fiu furios pe ea.

– Dar acum nu mai crezi asta, comentă Teague.

– Nu, acum nu. Este... specială. Nu pot să explic, dar nu regret căsătoria noastră.

Bowen oftă.

– Ai un drum greu în față, frate! Nu o să-i fie ușor să câștige favorul clanului nostru.

– Da, știu. Dar tu și Teague o să mă ajutați, nu-i așa?

Teague și Bowen schimbară câte o privire.

– Da, o să te ajutăm, răspunse Teague. Dacă fata este ceea ce vrei tu și ești mulțumit cu ea, atunci avem încredere în judecata ta și o să facem tot ce putem ca să o ajutăm.

Graeme încuviință din cap.

– Vă mulțumesc. Rorie a acceptat – de fapt, s-a împrietenit deja cu ea. Este bine să fie prietenă cu alte fete. Lui Rorie nu-i prea sunt utile femeile din clanul nostru.

Bowen chicoti.

– Asta pentru că fata crede mai degrabă că este băiat.

– O să vină ziua în care o să se mărite. O s-o pregătesc pentru asta, zise Graeme.

Bowen se încruntă.

– Nu o să facem precum clanul Armstrong. Nu o să ne sacrificăm pentru alianțe sau în favoarea Coroanei. Nu avem nevoie de nici una și nu o să fiu de acord să se mărite cu cineva care ar trata-o așa cum Ian McHugh a tratat-o pe Eveline a ta.

Eveline a lui. Lui Graeme îi plăcea cum suna. Ea *era* a lui. Nu întru totul, dar avea să remedieze asta în curând.

– Rorie este fericită aici, spuse Teague încruntat. Nu există nici un motiv ca ea să plece.

Graeme zâmbi.

– Eu nu am sugerat așa ceva. Rorie încă este mică și s-ar putea să se răzgândească. E posibil să-și caute un soț și să se așeze la casa ei, să aibă propriii copii.

Bowen chicoti.

– Eu n-aș paria pe asta.

– Vă mulțumesc din nou pentru sprijinul față de Eveline, zise Graeme pe un ton mai serios. Înseamnă mult pentru ea. Rorie a fost singurul chip prietenos pe care l-a văzut de când a sosit pe pământurile noastre. Sunt hotărât să schimb asta.

– Dacă tu ești mulțumit, atunci e suficient pentru mine, zise Teague.

– Vrei să spunem tot ce ne-ai zis? întrebă Bowen.

– Mare parte, da, răspunse Graeme. Vreau să duceți vorba că Eveline nu este nebună, ci e surdă și că a mințit pentru a scăpa de căsătoria cu Ian McHugh. Noi nu-i iubim pe Armstrong și nu am de gând să folosesc antipatia clanului față de ei pentru a o sprijini pe Eveline. Dacă o să creadă că a fost o victima celor din familiile Armstrong și McHugh, atunci este posibil să găsească compasiune printre ai noștri.

– Faci un joc periculos, cugetă Teague. Cel mai probabil, Eveline nu o să aprecieze asemenea lucruri spuse despre familia ei.

– Este destul de adevărat, zise Graeme serios. Tavis Armstrong și-ar fi folosit fiica pentru propriile scopuri în ciuda dorințelor ei. Faptul că ei o iubesc și o prețuiesc nu este suficient ca să nu mai fiu dezgustat.

Bowen încuviință din cap.

– Este un plan bun. Stimulează compasiunea pentru Eveline lăsând să se afle că este mai fericită în clanul nostru decât a fost în al ei.

– Eu și Bowen o să vorbim cu oamenii, adăugă Teague.

– Vă mulțumesc. Ne vedem cu toții în sală pentru masa de seară.

Graeme se întoarse și se îndreptă spre castel, nerăbdător dintr-odată să-și vadă soția.

Capitolul 24

Eveline se îmbrăcă cu grijă pentru masa de seară. De când sosise, purtase doar rochii simple. Modeste, potrivite mai mult pentru munca în castel sau chiar în afara lui decât pentru altceva care putea fi considerat drăguț sau frivol.

În seara aceea, scosese una dintre rochiile de mătase pe care mama ei i le împachetase cu grijă înainte ca ea să plece de pe pământurile tatălui ei.

Era minunată, iar Eveline adora acel verde bogat. O făcea să se simtă mai vie. Era potrivită pentru a ieși din autoizolare.

Pe deasupra purta o tunică albă simplă, care contrasta frumos cu verdele vibrant. Mânecile erau lungi, aproape acoperindu-i mâinile.

Hotărând că, dacă purta ceva așa de grandios, putea la fel de bine să se încalțe cu altceva, scoase pantofii cu pietre și cu vârfuri ascuțite.

Acasă avea o servitoare care îi aranja părul, dar aici nu primise o astfel de persoană și nici ea nu ceruse. Cu femeile din castel reticente în privința ei, nu își dorise una care să o servească.

Avea ace de păr, din nou datorită grijii cu care mama ei împachetase lucrurile. Eveline ar fi lăsat probabil totul și ar fi plecat cu noul ei soț în picioarele goale și cu o rochie de pânză uzată.

După ce își perie și își aranjă părul, renunță să-l mai ridice cu acele de păr și alese în schimb să strângă la ceafă șuvițele din față.

Rezultatul fu mai bun decât se așteptase. Chiar i se părea că arată drăguț. Acasă nu avusese multe ocazii care să-i permită să arate cât mai bine. Și în acele ocazii mama ei intervenise și se asigurase că Eveline era îmbrăcată cum se cuvenea.

Poate că era prea mult pentru o simplă masă de seară fără oaspeți, dar pentru Eveline era o seară importantă. Graeme urma să-i dezvăluie secretul – dacă nu o făcuse deja. Toți ochii aveau să fie ațintiți asupra ei. Voia să nu-i găsească nimeni vreun defect, cel puțin la înfățișare.

Se așeză pe marginea patului și stătu acolo destul de mult, analizând umbrele care se iviseră în cameră. Erau doar două lumânări aprinse, și focul din vatră se stinsese de mult.

O atingere pe umăr o făcu să ridice capul surprinsă. Rorie stătea lângă ea, cu o expresie de îngrijorare pe chip. Eveline nu o observase intrând în cameră.

Rorie se întoarse, ridică unul dintre sfeșnice și se așeză pe pat lângă Eveline, ca ea să-i poată vedea chipul.

– Nu am vrut să te sperii, zise Rorie. Graeme m-a trimis sus să văd dacă ești gata să cobori în sală pentru masa de seară.

Eveline zâmbi.

– Mulțumesc. Sunt gata.

Rorie făcu ochii mari.

– Poți să vorbești.

Eveline încuviință din cap.

– Nu ți-a povestit Graeme?

– Am auzi. Nimeni nu mi-a zis nimic direct, dar sunt multe zvonuri. Că nu poți să auzi și nu ești deloc nebună. Normal, eu știam că nu ești nebună, dar nu știam restul. De ce nu mi-ai spus?

Eveline oftă.

– O să-ți povestesc totul mai târziu. Nu vreau ca Graeme să aștepte. Se ridică și apoi făcu câțiva pași în spate ca Rorie să-i vadă rochia. Arăt bine? Ca soția unei căpetenii?

Rorie se ridică, luând lumânarea.

– Ești frumoasă, Eveline. Serios. Cred că Graeme o să fie mai mult decât mulțumit.

Rorie puse lumânarea jos și se întoarse pentru a ieși din cameră, dar Eveline întinse mâna pentru a o prinde de mână. Rorie se întoarse spre ea, cu ochii întrebători.

– Mulțumesc, rosti ea.

Rorie își înclină capul într-o parte.

– Pentru ce?

– Pentru că te-ai împrietenit cu mine când se credea că sunt nebună și când nimeni din clanul tău nu a fost amabil.

Rorie zâmbi și apoi, spre surprinderea lui Eveline, se aplecă în față și o strânse puternic în brațe. Eveline îi răspunse la îmbrățișare, cu inima bucuroasă că fusese acceptată de fata mai tânără.

Când Rorie se îndepărtă, ea încă zâmbea. Ținând-o de mână, îi spuse:

– Haide acum. Să coborâm, ca toți cei din clanul meu să-și vadă noua stăpână în toată splendoarea ei.

Graeme aștepta nerăbdător să sosească Eveline. O trimisese pe Rorie sus de câteva minute, dar încă nu apăruseră.

Frații lui se așezaseră deja, și ceilalți oameni ai clanului intrau și se așezau la celelalte mese. În orice clipă puteau intra femeile care serveau mâncarea sau măcar spera că Nora găsise înlocuitoare potrivite pentru femeile pe care le dăduse afară mai devreme.

Era gata să urce pentru a vedea dacă era vreo problemă când Eveline apăru la capătul sălii.

Lui Graeme i se tăie respirația. Într-adevăr, se lăsă tăcerea în toată sala. Nu se auzea nici un singur murmur și toată atenția era îndreptată spre Eveline.

Era frumoasă. Sigură pe ea. Încrezătoare. Până când privirea lui ajunse la ochii ei și el văzu teama și neliniștea din ei.

Se ridică, nedându-și nici măcar seama de intenția de a face asta. Coborî de pe podium și merse printre mesele aliniate la perete. Când ajunse la ea, văzu că Rorie era chiar în spate, privind și cântărind dacă trebuia să intervină în numele lui Eveline.

El îi zâmbi surorii sale, mândru că Eveline avea un asemenea apărător. Rorie îi zâmbi la rândul ei.

Apoi întinse mâna spre soția lui și îi zâmbi.

– Arăți minunat, milady.

Teama și neliniștea din ochii ei dispărură și un zâmbet îi apăru pe chip. Era așa de strălucitor, încât Graeme simți că i se tăie respirația.

Ea își petrecu mâna peste brațul lui, cu degetele abia ieșindu-i de sub mânecă. Manșetele erau brodate cu fire delicate argintii într-un model feminin, care i se potrivea lui Eveline.

Întorcându-se, se opri pentru o clipă în timp ce erau cu fața spre sală. Toți ochii erau ațintiți asupra lor în timp ce el o conducea înapoi în mijloc, unde se afla masa la care așteptau frații lui.

Observă că oamenii din clan nu încercau să spună nimic, stând tăcuți la mesele lor. Fu nevoită să-și reprime zâmbetul. De când aflaseră că Eveline putea să vadă ce spunea cineva fără a fi aproape ca să audă, probabil erau toți mai circumspecți în a spune ceva despre ea.

Când o ajută să urce, frații lui se ridicară și rămaseră în picioare până ce ea se așeză lângă el. Rorie îi urmă și se strecură pe locul de lângă Bowen.

Eveline le zâmbi călduros lui Bowen și lui Teague și apoi se așeză grațios pe banchetă. Graeme se puse în capul mesei și îi oferi lui Eveline cupa sa.

Ea o luă și murmură un mulțumesc pe un ton prea jos ca să audă toată lumea. Abia îl auzi el, dar nu voia să atragă atenția asupra ei spunându-i că vorbea încet. Nu voia să o neliniștească mai mult decât era deja.

Peste masă, Teague făcu un semn pentru a-i atrage atenția lui Eveline, iar când ea își întoarse privirea spre el, zise:

– Arăți minunat, Eveline!

Ea roși până la rădăcina firului de păr, cu obrajii colorați într-o nuanță delicioasă de roz. De data asta, când mulțumi, o spuse suficient de tare ca toți cei aflați mai aproape de ea să o audă.

Graeme băgă mâna pe sub masă și o strânse de mână.

Chiar atunci, Nora dădu buzna în sală, urmată de o procesiune de femeie pe care Graeme le observase înainte fie muncind pe câmpuri, fie spălând hainele. Câteva păreau nervoase, pentru că nu mai serviseră căpetenia, dar celelalte își luaseră noua îndatorire cu încredere și începură să aducă mâncare și băutură.

Serviră prima dată la masa lui Graeme, iar el se asigură ca Eveline să fie prima. Era deja clar că nu avea să tolereze lipsa de respect, așa că femeile se dădeau peste cap să o servească pe Eveline.

Satisfăcut că măcar în acea seară Eveline nu era supărată, Graeme începu să mănânce.

– Ai trimis după părintele Drummond? întrebă Rorie.

Graeme oftă.

– Nu, piticanie, nu am trimis.

Ea se încruntă, lăsându-l să vadă că era nemulțumită de răspunsul lui.

– Ai promis.

Eveline își muta privirea repede înainte și înapoi pentru a urmări conversația, așa că Graeme vorbi mai rar ca ea să poată participa.

– Da, așa este. Nu am avut timp și, ca să fiu sincer, nu a fost o prioritate cu toate câte s-au întâmplat în ultima vreme.

– Dar ai promis, Graeme! Ai zis că, dacă sunt drăguță cu Eveline, o să trimiți după preot ca să pot învăța să citesc și să scriu.

Imediat ce îi ieșiră cuvintele pe gură, Rorie duse mâinile la buze, cu o expresie de groază pe chip.

Eveline lăsă privirea în jos, uitându-se la mâncare. Dar el apucase să-i vadă devastarea din ochi. Își dori instinctiv să o protejeze. Îl mânie că Rorie fusese așa de neglijentă.

– La dracu', Rorie! mormăi Graeme. De data asta ai mers prea departe.

– Îmi pare rău! strigă fata. Oh, Graeme, nu am vrut să zic asta. Știi că nu-i așa. Îmi place de Eveline.

Bowen oftă.

– Temperamentul tău mereu te bagă în belele, Rorie. Trebuie să înveți să-ți controlezi limba.

Rorie era aproape în lacrimi și cu privirea fixată ferm asupra lui Eveline, care încă se uita la mâncarea din farfurie.

Graeme căută mâna lui Eveline, dar ea o ținea în poală, cu degetele strânse în pumn. El îi atinse brațul, și ea ridică ochii întrebătoare, de parcă în tot acest timp se concentrase pe mâncare și nu fusese atentă la ieșirea lui Rorie.

– Nu a zis-o cu rea intenție, Eveline, rosti Graeme.

Eveline făcu ochii mari, prefăcându-se confuză, și apoi coborî iar privirea, dar nu se uită deloc spre Rorie. Buzele îi tremurau, trădând supărarea, iar Graeme abia se stăpâni să nu o ia de acolo. Să o ducă sus în camera loc, departe de lume, unde nimeni nu o putea răni din nou.

Rorie vru să se ridice, dar Graeme îi făcu semn să stea jos.

– Nu acum, Rorie. Ai făcut destul.

– Dar *nu am vrut*, insistă fata cu o durere evidentă în voce. Nu o pot lăsa să creadă asta. Ce am spus... Ce am spus nu mă face diferită de femeile care au defăimat-o. Este și mai rău, pentru că a avut *încredere* în mine.

– Are dreptate, zise Bowen încet. Dă-i voie să vorbească cu Eveline. Dacă nu o face, asta o să le rănească pe amândouă, iar soția ta a avut deja o zi suficient de grea.

Graeme se întinse după mâna lui Eveline, luându-i-o din poală, de data asta și deschizându-i cu blândețe degetele. O duse la gură și îi sărută palma. Ea părea șocată de demonstrația publică de afecțiune. Avea ochii mari și gura deschisă în timp ce se uita la el.

– Dă-i voie lui Rorie să explice, Eveline. Nu a vrut să te rănească. Uită-te la ea! Vezi cât e de supărată.

Eveline se întoarse încet, uitându-se reticentă spre cumnata ei, care deja era în lacrimi, cu nasul roșu și ochii umflați. Buzele lui Eveline se curbară în jos nefericite, de parcă nu putea să o vadă supărată, deși Rorie o rănise cu vorbele ei nepăsătoare.

Rorie sări de pe locul ei și ocoli grăbită masa, îngenunchind între Graeme și Eveline. O luă pe Eveline de mână și se întoarse spre ea.

– Nu am vrut să spun lucrurile cum le-ai auzit tu – cum le-ai văzut. Când ai sosit, Graeme a venit la mine...

Rorie vorbea așa de repede, încât Eveline se uita la ea complet nedumerită.

Graeme puse mâna pe umărul surorii sale.

– Rorie, mai ușor. Ia-o de la capăt. Nu te poate înțelege pentru că vorbești prea repede.

Fata inspiră adânc și apoi o luă de la capăt, vorbind mai rar.

– Graeme a venit la mine pentru că voia ca eu să petrec timp cu tine, să te fac să te simți confortabil, și eu am negociat cu el pentru că voiam să trimită după părintele Drummond ca să mă învețe să citesc și să scriu. Eram convinsă că o să te urăsc sau că abia o să te pot tolera, în cel mai bun caz. Indiferent care a fost târgul meu cu Graeme, nu a avut nici o influență asupra prieteniei noastre, îți jur! Trebuie să mă crezi, Eveline. Nu vreau să pierd respectul tău.

Eveline se uită atentă la ea pentru un moment îndelungat și apoi, în sfârșit, schiță un zâmbet. Apoi se aplecă și o sărută pe Rorie pe obraz.

– Te iert dacă pot să particip și eu la lecțiile cu părintele Drummond.

Rorie râse și apoi se aruncă spre Eveline așa de iute, încât aproape căzură amândouă de pe banchetă. Bowen reacționă repede și o prinse pe Eveline înainte ca ea să cadă pe spate.

Rorie o îmbrățișă puternic și apoi se desprinse din îmbrățișare, ca ea să-i vadă buzele.

– Normal că o să stai cu mine la lecții. M-aș plictisi îngrozitor fără tine.

Eveline o strânse de mână și apoi îi dădu drumul, ca să se poată întoarce la locul ei.

Graeme îi atinse brațul în semn de sprijin tăcut. Apoi rosti încet, ca nimeni altcineva să audă:

– Ești foarte generoasă, Eveline. Îți mulțumesc pentru asta. Rorie ar fi fost foarte supărată la gândul că te-a rănit. Este tânără, iar până acum a fost mai mult singură, lipsită de compania altor femei, chiar dacă este înconjurată de femeile din clanul nostru. S-a atașat de tine. O să-i prindă bine să petreacă timp cu altă femeie.

Eveline zâmbi ușor și apoi privi din nou spre Rorie, care mânca în tăcere. Când reveni cu privirea la soțul ei, spuse încet:

– Și mie îmi place de ea și să fiu în compania ei.

– Acordă-le timp celorlalți din clan, îi ceru el. Nu mă îndoiesc că o să-i câștigi și pe ei.

Eveline ridică din umeri. Poate că nu-l credea. Se îndoia că nu-i păsa. Văzuse cât de mult suferise îndurând atacurile femeilor. Avea

o inimă tandră și un spirit delicat. Dacă cineva merita bunătate, ea era aceea.

Și el avea să facă tot ce se putea pentru a se asigura că ea avea să o primească. De la el. De la întregul clan.

Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că avea să apere așa de aprig pe cineva cu numele Armstrong, i-ar fi râs în față. Cu toate astea, iată-l acum cu fiica lui Tavis Armstrong, știind că avea să facă orice pentru a o vedea fericită.

Capitolul 25

După masă, mulți dintre oamenii din clan se adunară în zona de stat în fața focului. Eveline privea de la locul ei de la masă pentru a vedea despre ce discutau. Dar tot ce putea vedea erau discuții obișnuite despre ziua ce trecuse, despre antrenamentul pe care oamenii îl făceau. Doi dintre bărbați se angajaseră într-o discuție despre oi și încă unul li se alătură când începură să vorbească despre cai.

Din ce înțelegea ea, primii doi aveau grijă de oile clanului, în vreme ce celălalt se ocupa de grajduri.

Acasă la ea, nu fusese prea atentă la treburile zilnice dintr-un castel. Nu era complet neștiutoare în ce privea treburile, dar nu avea cunoștințele practice. Ca să-și întrețină șiretlicul, nu putuse să se arate interesată de muncile din clanul ei.

Dar acum considera că viața ei acolo ar fi fost nu doar îngrozitor de plictisitoare, dar și extrem de neproductivă dacă nu făcea nimic altceva în afară de a umbla prin preajmă cu Rorie sau de a înota din când în când în râu. Era o problemă pe care trebuia să o discute cu Graeme.

Avea nevoie de un scop. Dacă voia să câștige acceptarea noului ei clan, atunci era logic că avea nevoie să facă ceva pentru asta.

Tatăl ei mereu spusese că respectul se câștiga, nu se acorda. Cei din clanul Montgomery nu-i dădeau nimic. Dar nu spunea nimeni că nu putea să-l obțină.

Da, avea să discute cu Graeme. Chiar voia s-o abordeze ea însăși pe Nora. Ea nu o defăimase, cel puțin nu în față. Părea suficient de amabilă, chiar dacă era un pic precaută în preajma ei.

Clipi când își dădu seama că toată lumea din jurul ei se ridicase. Frații lui Graeme se ridicaseră și stăteau lângă masă, făcând-o să se simtă foarte mică și nesemnificativă.

Graeme era la fel de mare și înspăimântător ca frații săi, dar el nu o speria și nici nu o intimida. Bowen și Teague fuseseră destul de drăguți și chiar respectuoși, dar ea tot nu știa în ce relație era cu ei.

După ce îi privi precaută, se ridică și se îndreptă instinctiv spre Graeme. El o trase aproape, punându-și brațul în jurul ei. Mâna lui se odihnea posesivă pe șoldul ei, iar ea era șocată că o ținea așa în fața întregului clan.

Când ridică ochii, îl văzu vorbind cu frații săi.

– Vă urez noapte bună. Eu și Eveline ne retragem.

Pentru o clipă, i se tăie respirația când văzu vorbele acelea pe buzele lui. Inima îi tresări și simți un gol în stomac în timp ce el o îndemna înainte, încă ținând-o aproape.

Îi zâmbi lui Rorie și îi privi în treacăt pe Bowen și pe Teague. Era prea rușinată să se uite mai mult pentru că bănuia de ce o ducea Graeme sus.

Deși nu era sigură, el fusese foarte clar mai devreme. Nu lăsase nici o urmă de îndoială asupra intențiilor lui și nu părea genul de bărbat răbdător.

În seara aceea, avea să se culce cu ea și să o facă a lui. Căsătoria lor avea să fie consumată, pecetluindu-le uniunea.

Pentru partea cu sărutatul era mai mult decât pregătită. Pentru restul, nu părea prea sigură.

Imediat ce ieșiră din sală, Graeme o luă în brațe și o duse sus. Surprinsă de gestul neașteptat, ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se agăță de el. Expresia lui era intensă. Concentrată.

Intră în cameră deschizând ușa cu umărul și apoi se îndreptă spre pat și o așeză cu blândețe în mijloc. Rochia ei se împrăștie, verdele și albul ieșind în evidență peste blănurile puse peste saltea.

El rămase în picioare, deasupra ei, doar privind-o, parcurgând cu privirea fiecare centimetru din ea.

Ea își înclină capul într-o parte.

– De ce te uiți așa la mine?

– Pentru că ești cea mai frumoasă femeie pe care am avut plăcerea s-o văd vreodată.

– Oh!

I se tăie respirația. Nu era un început pentru o conversație sclipitoare, dar ce ar fi putut să-i răspundă la asemenea cuvinte?

– Nici măcar nu știu ce să fac mai întâi, așa de tentat sunt de tine.

– Sărută-mă!

– Oh, da, pot să fac asta! zise el aplecându-se peste ea.

Corpul lui îl apăsa pe al ei, împingând-o mai mult în saltea. Căldura și mirosul lui o învăluiră. Inspiră în timp ce el o sărută. Profund. Căutând. Limba lui alunecă peste a ei, lingând, avansând și apoi retrăgându-se cu mișcări lente, măsurate.

El își înălță capul, îndepărtându-se, și se uită în jos, cu ochii sclipind în lumina slabă. Sprijinindu-și greutatea pe un braț, cu mâna liberă îi mângâie părul, dându-l la o parte de pe chipul ei, atingându-i obrajii și apoi mângâindu-i maxilarul.

Crezuse că nu era un bărbat răbdător, dar acum părea mai mult decât dispus să aibă răbdare, dar ea nu era sigură că îi plăcea asta.

O îmboldea nerăbdarea. Undeva în adâncul ei, pe sub piele, era ceva ce se trezea la viață și prelua controlul. Era nerăbdătoare, îmbujorată de căldură. Sângele din vene părea gata să fiarbă.

Sânii îi erau grei, sfârcurile dureros de tari. Și mai jos, în cele mai intime zone, se aduna nevoia, făcând să-i fie imposibil să rămână nemișcată.

Așa se simțea dorința? Așa doreai pe cineva atât de mult încât durea?

Absorbea cu lăcomie fiecare atingere, fiece mișcare, dorind și având nevoie de mai mult. Tânjea după mâinile lui pe ea. Dorea tandrețea și atenția lui. Avea nevoie de el să o privească așa cum nu se uitase niciodată la altă femeie.

Și apoi el se ridică și se retrase până ce se dădu jos din pat, lăsând-o fără căldura lui. Ea își înălță capul, pregătită să protesteze, dar o opri ceva din ochii lui.

Privirea lui se întunecă, făcând-o să simtă fiori pe piele. Era ceva de prădător în ochii aceia, care trezi în ea un sentiment de nerăbdare și de vulnerabilitate.

El pur și simplu ridică mâna, iar Eveline nu ezită nici o clipă să se întindă după ea. Degetele lui se strânseră în jurul palmei ei și el o trase în sus până când ajunse pe marginea patului.

Aplecându-se, îngenunche în fața ei, cuprinzându-i chipul ca ea să vadă tot ce spunea el.

– O să aprind mai multe lumânări. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-ți pot vedea frumusețea și nu vreau să pierd ceva din cauza întunericului. Și apoi, când camera o să fie luminată suficient, o să fiu servitorul tău și o să te dezbrac, până când o să stai în fața mea fără bariera hainelor.

Ea trase aer în piept și înghiți greu. Pulsul îi crescu până când se simți amețită.

El zâmbi și o sărută, mișcându-și buzele ferme, calde peste ale ei. Când se îndepărtă, spuse:

– Nu-ți face griji, Eveline! Nu o să fac nimic care să te rănească ori să te sperie. Avem o noapte la dispoziție și am de gând să mă bucur de toată. Nu ne grăbește nimeni prima dată ca soț și soție. Vreau să-ți aduci aminte de această noapte, așa cum o s-o fac și eu.

Și cu asta se ridică din nou și porni să aprindă alte lumânări, punându-le strategic în jurul camerei, până când întreaga încăpere fu luminată de lumina caldă a lumânărilor. Se ocupă apoi de foc, adăugând lemne până când flăcările crescură din nou.

Apoi reveni pe pat și îi oferi din nou mâna. O ridică și se așeză pe marginea patului, ea rămânând în picioare în fața lui.

El începu să-i desfacă tunica cu mâini blânde, lăsând-o în rochia verde. Tremura, dar își dădu seama că nu era de frică. Nu, nerăbdarea o copleșise și o făcuse să tremure ca o frunză în fața soțului ei.

Nu-i smulgea hainele de pe ea. Părea chiar mulțumit să o dezbrace lent de rochia pe care o îmbrăcase cu atâta migală cu câteva ore înainte.

Inspiră adânc când el începu să i-o dea jos și apoi el o lăsă să alunece la picioarele ei. În câteva momente, o dezbrăcă și de lenjerie, lăsând-o complet goală în timp ce îi privea corpul, lăsat pe spate.

– Frumos.

Acel singur cuvânt spunea așa de multe! Privirea lui, felul cum se uita la ea, aprecierea din ochii lui și felul cum i se încordau mușchii brațului. Dintr-odată, era nerăbdătoare să-l privească și ea, cum o făcuse el.

– Vino la mine!

Ea făcu un pas nervos în față și apoi brațele lui o cuprinseră, trăgând-o între picioarele lui. Își lipi buzele pe valea dintre sânii ei și o sărută chiar în dreptul inimii.

Mâinile lui îi mângâiau spatele gol, coborând spre fund și apoi urcând din nou. El își înălță capul pentru a se uita în ochii ei și își prinse mâinile în părul lung, trăgând-o în jos ca să o sărute din nou pe buze.

De data asta, sărutările fură mai puțin răbdătoare. Fără aer. Era mai puternic, cu corpul tensionat lipit de al ei. Putea să simtă puterea care emana din el, știind că putea să o strivească fără nici cel mai mic efort.

Dar era delicios de blând cu ea. O trata de parcă era un obiect prețios pe care îi era teamă să nu-l spargă. Ea gemu blând în gura lui și se relaxă, alungând o parte din tensiunea pe care o simțea.

După o clipă, el se desprinse de gura ei, dar buzele îi rămaseră pe carnea ei în timp ce o sărută pe gât și apoi pe sâni. Când gura lui se strânse pe un sfârc, lui Eveline îi tremurară genunchii, dar el o prinse pentru a nu o lăsa să cadă.

Nu simțise niciodată așa ceva. Era înspăimântător doar prin simpla intensitate. Fiori de plăcere îi străbăteau corpul. Sânii îi zvâcneau și o dureau. Pântecul o durea.

Între picioare se strânse un puls incomod pentru că nu știa cum să-l liniștească. Se foia fără încetare, devenind tot mai agitată.

El îi oferi aceeași plăcere celuilalt sân, lingând sfârcul cu limba lui aspră și apoi sugându-l. În tot acest timp, mâinile îi umblau pe corp, mângâind, atingând, devenind tot mai intimi.

Cu palma în jos, o apăsă pe pântec și alunecă mai jos. Șocată de îndrăzneala lui, dar așteptând cu nerăbdare atingerile lui curajoase, își ținu respirația când degetele lui se afundară cu grijă în cuibul de păr.

Când atinseră acea parte din ea care pulsa, tresări, dar nu pentru că el îi oferise plăcere, ci pentru că reacția ei era incontrolabilă.

Graeme îi supse cu putere sfârcul în timp ce degetele lui deveneau mai curajoase, alunecând mai adânc în carnea sensibilă. Ea gemu când sentimentul deveni tot mai presant. Corpul i se încordă insuportabil. Plăcerea tot creștea până când fu derutată, neștiind ce să facă.

Degetele i se curbară pe podeaua tare. Mâinile ajunseră pe umerii lui, căutând sprijin, ceva de care să se țină înainte să-și piardă toată forța din picioare.

Și apoi degetul lui alunecă în corpul ei, explorând cu grijă în vreme ce degetul lui mare mângâia carnea dureroasă de deasupra intrării. Era prea mult pentru ea.

Închise ochii când camera începu să se învârtă. I se încețoșă vederea și din gât îi vibră un țipăt. I se păru că fusese puternic din cauza senzației pe care i-o provocase.

Următorul lucru de care își amintea era că stătea ghemuită în poala lui Graeme, iar el îi mângâia corpul și o săruta pe frunte. Încă era complet îmbrăcat, ceea ce ei i se păru foarte nedrept, însă se simțea moleșită, fără vreo urmă de forță în membrele care îi tremurau.

Eveline se mișcă, înclinându-și capul ca să-i vadă fața.

– Ce s-a întâmplat?

El zâmbi și o sărută pe vârful nasului.

– Ai găsit femeia din tine.

I se păru un termen prea puțin expresiv pentru ceea ce experimentase.

– Eu m-am simțit mai mult în rai, rosti ea.

Zâmbetul lui se lărgi. Apoi ea ridică privirea și se încruntă, încrețindu-și nasul.

– Tu încă ai hainele pe tine.

El ridică din sprâncene.

– Obiectezi?

– Da, obiectez. Aș vrea să stau pe pat cum ai stat tu și să te privesc cum te dezbraci.

Ochii lui ardeau. Dintr-odată, se trezi dată la o parte ca el să se ridice. Ridică ochii cu gura deschisă în vreme ce el se contura deasupra patului.

– Atunci, milady, cu siguranță o să-ți satisfac dorința.

Capitolul 26

Graeme abia își putea controla nerăbdarea în vreme ce stătea în fața lui Eveline, pregătindu-se să se dezbrace. Pentru Dumnezeu,

nu voia să sperie fata! avea nevoie de toată cumpătarea pentru a nu smulge hainele de pe el și apoi să alunece între picioarele ei.

Mădularul aproape că îi exploda. Fiecare gram de sânge se afla acolo, umflându-i bărbăția, până când ajunse să scrâșnească din dinți din cauza disconfortului.

În vreme ce se dezbrăca de tunică și de izmene, era foarte conștient de privirea ei curioasă ațintită asupra corpului lui. Îl făcea să fie și mai dornic s-o posede îndelung și în forță. Ochii aceia inocenți, așa de mari se uitau pentru prima dată la soțul ei fără haine.

Dar apoi privirea ei căzu asupra mădularului lui umflat și se mări. Ridică privirea spre el, apoi o coborî iarăși și o ridică din nou, de parcă îi punea o mie de întrebări.

– Îți place ceea ce vezi, nevastă? o întrebă el când privirea ei reveni la chipul lui.

Ea își linse buzele, mișcarea fiind așa de senzuală și de erotică încât el gemu.

– Da, șopti ea într-un final. Corpul tău este o priveliște frumoasă.

Frumoasă? Nu i se părea potrivit să-l descrie în același limbaj folosit de el. El nu semăna cu ea. El era tare acolo unde ea era moale. Aspru unde ea era fină. Cu cicatrici acolo unde ea nu avea nici un semn care să-i marcheze carnea frumoasă.

Păși în față și o împinse pe spate, venind deasupra ei. Se furișă între coapsele ei desfăcute și își frecă trupul de al ei până când buzele lui fură deasupra gurii ei.

Își mișca trupul ca și cum ar fi fost în ea, frecându-se de carnea feminină și moale. Îi plăcea cum o simțea lipită de mădularul lui. Știa că încă nu era pregătită pentru el, nu așa de repede după ce avusese un orgasm. Avea nevoie de timp, dar el voia să se bucure de fiecare moment.

Se freca înainte și înapoi de corpul ei, cu gura lipită de a ei. Limbile lor erau încleștate și încurcate. Sărutări fierbinți, fără aer. Îi înghițea gemetele blânde, știind că ea probabil nici nu își dădea seama ce sunete joase scotea.

Trecuse mult timp de când cedase nevoilor primare. Cu toate astea, nu le simțise lipsa. Ce îi lipsise fusese ceea ce nu avusese niciodată. Intimitatea. Sentimentul de apropiere. Să știe că îi plăcea femeia cu care se culca.

Era foarte conștient de diferențele dintre el și ceilalți bărbați, chiar și față de frații săi. Nu fusese niciodată genul să se culce cu cine nimerea. Chiar și când fusese tânăr, nu își pierduse prea repede virginitatea. Graeme cedase mult după ce frații săi se bucuraseră de primele lor femei, iar cea dintâi experiență nu fusese extraordinară pentru el. De fapt, trecuse ceva timp până când hotărâse să se răsfețe din nou.

Dar asta? Era raiul. Știa că nu existase altă femeie care avusese un asemenea efect asupra lui, care îl putea face să simtă dorința cu o simplă privire.

Ea făcea să i se răsucească măruntaiele în noduri de care nu mai spera să scape.

Coborî cu sărutări pe gâtul ei și pe claviculă și apoi linse adâncitura de la gâtul ei, bucurându-se de felul cum ei îi crescu pulsul.

Continuă să coboare și își odihni gura pe valea dintre sânii ei senzuali. Voia să se oprească și să guste vârfurile roz încântătoare, dar avea altă destinație în minte, una care îi făcea inima să palpite de nerăbdare.

Buzele lui îi atinseră pântecul moale, pe drumul în jos, și limba plonjă în buricul ei. Ea tremură și se foi sub el în vreme ce limba lui se învârtea, gustând fiecare centimetru pe care putea să-l acopere.

Când el alunecă la marginea patului și gura îi ajunse deasupra cârlionților blonzi de păr dintre picioarele ei, Eveline înălță capul și, șocată, făcu ochii mari. El citi în privirea ei că își dăduse seama, știa ce plănuise.

Îi zâmbi și apoi trecu cu grijă cu degetele peste buzele mătăsoase, fine ale feminității. Nu gustase niciodată o femeie acolo, nu avusese niciodată curajul să facă așa ceva, deși auzise bărbații vorbind despre asta.

I se spusese că era ceva care mulțumea o femeie și că reacțiile erau diferite. Anumiți bărbați se bucurau de asta și le plăcea, alții o făceau doar ca femeia să le ofere ceea ce voiau ei. Dar toți erau de acord că femeilor le plăcea, iar el voia să-i ofere lui Eveline o astfel de plăcere.

Atinse cu limba bobocul de carne de deasupra deschiderii ei. Ea își ridică șoldurile. Exclamația ei răgușită răsună, iar degetele i se curbară în blănurile pe care stătea.

El deveni mai curajos, lingând cu blândețe, inspirându-i mirosul și gustul. Era o senzație amețitoare, ca atunci când bei prea multă bere. În urechile lui se auzea un țipăt, iar camera părea să se micșoreze în timp ce își continua explorarea erotică a pielii ei mătăsoase.

– Graeme, zise ea fără vlagă. Se întâmplă din nou.

Picioarele începură să-i tremure. Coapsele i se cutremurară și se arcui în sus spre gura lui. Știa că era pregătită și că acum era cel mai bun moment, dar detesta ce urma.

Indiferent cât de pregătită era și cât de mult își dorea împlinirea, avea să o doară.

Se retrase și făcu un cerc cu degetul în jurul intrării ei, testând cât de mică era deschiderea. Era strâmtă chiar și în jurul degetului lui și știa că avea să se rupă odată ce o pătrundea.

Cu un oftat resemnat, el se ridică și se târî între picioarele ei. O sărută din nou și apoi se retrase ca ea să-i poată vedea gura.

– La început o să fie dureros, Eveline. Îmi pare rău pentru asta. O să am grijă, îți jur!

În frumoșii ei ochi albaștri strălucea încrederea. Se întinse spre el, atingându-i chipul cu mâinile. Le simți mici și delicate pe maxilarul lui, cum era și ea.

– Eu cred că o să fie minunat, șopti.

Nu-i spuse că el nu era de acord, dar era fericit că nu părea speriată. Se așeză cu grijă și împinse un pic, testând rezistența.

Ochii ei se măriră și mâinile îi căzură pe umerii lui Graeme, înfigându-i unghiile în carne.

El împinse mai tare și fu cuprins în confortul ei până când pe fruntea îi apărură broboane de sudoare. Era instinctual să se cufunde cât de adânc și de puternic putea. Fu nevoie de toată rezistența lui pentru a se abține și a nu se lăsa subjugat de pornirile copleșitoare.

Chipul ei se încordă și în ochii i se strecură îndoiala când el insistă, iar ea se întinse în jurul lui. Apoi Eveline tresări, și în acel moment el împinse printr-o mișcare puternică, pătrunzând-o.

Strigătul ei de durere fu ca un cuțit în inima lui.

Rămase complet nemișcat, lăsând-o să se obișnuiască cu invazia lui. O sărută pe frunte, pe ochi și pe nas – orice parte din ea pe care o putea atinge.

– Șștt, o liniști el, chiar dacă știa că probabil nu vedea ce-i spunea el. Îmi pare rău, așa de rău! O să se termine în curând.

Își sprijini fruntea peste a ei și inspiră adânc, în vreme ce corpul lui urla să o posede, să o facă în mod irevocabil a lui în cea mai primitivă metodă posibilă.

După o clipă, ea se întinse sub el, mișcându-se fără oprire, de parcă încerca să aline presiunea dintre picioare.

El se îndepărtă pentru a-i vedea expresia.

Fruntea încă îi era încordată din pricina tensiunii. El îi atinse blând fruntea.

– Este în ordine dacă mă mișc acum? întrebă el. Nu o să mă mișc până când nu îmi zici tu să o fac.

– Poate doar un pic, zise ea ezitant.

El zâmbi și apoi se retrase foarte puțin. Era cea mai delicioasă tortură imaginabilă. Îngropat în ea și totuși neputând să facă mai mult decât să se miște foarte puțin.

– A durut?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Își dădu seama că nu spunea adevărul, dar încerca să își ascundă senzația de disconfort.

– Mișcă-te cu mine, zise el în vreme ce aluneca din nou în față. Petreceți picioarele în jurul meu. Ține-mă aproape, Eveline!

Cuvintele răsunară ca o pledoarie răgușită, pe care el știa că ea nu avea să o audă. Părea disperat, nu semăna deloc cu războinicul solitar care fusese așa de mult timp. În acel moment, era bucuros că ea nu putea să audă, pentru că nu-i plăcea vulnerabilitatea din propria voce.

Ea își petrecu timid picioarele peste șoldurile lui. Graeme închise ochii și mâinile ei alunecară cald peste pieptul și umerii lui. Nimic nu era mai plăcut decât atingerea ei. Avea nevoie de ea. O dorea mai mult decât orice.

Începu să împingă, încleștându-și maxilarul pentru a-și păstra controlul. După doar o clipă, era deja în pericolul de a termina ce abia începuse.

Hotărât să fie cât mai plăcut posibil pentru amândoi, făcu un efort să mențină un ritm constant, dar când ea se întinse să-i atingă chipul, văzu dorința din ochii ei și se pierdu.

Pătrunse din nou și din nou în căldura ei catifelată. Mușchii lui se întindeau, întregul lui corp era așa de încordat încât fu sigur că avea să se rupă ceva.

– Eveline, Eveline, șopti el în timp ce se pierdea în dulceața îmbrățișării ei.

Se topea încet în corpul ei, carnea lui mulându-se peste a ei în timp ce amândoi se luptau să-și regleze respirația. Avusese orgasm a doua oară, dar nici măcar nu putea să spună că acesta fusese scopul lui. Nu fusese în stare să își dea seama de nimic decât de explozia care îi amorți mintea și îi cutremură corpul.

O strânse în brațe și se rostogoli, ținând-o aproape. Corpurile lor încă erau unite, însă el era mulțumit să rămână parte din ea cât de mult se putea.

În vreme ce Eveline stătea întinsă lângă el în tăcere, cuibărită în îmbrățișarea lui, Grame îi atingea spatele, mângâindu-i și liniștindu-i corpul care tremura.

Deci asta însemna să fii complet împăcat, cu corpul și cu sufletul. Să găsești alinare cu o femeie care însemna mai mult decât un corp cald și dornic să stea întins.

Nu se așteptase la așa ceva. Nu și-ar fi imaginat niciodată să simtă asta pentru soția cu care fusese obligat să se însoare.

Privind părul ei auriu, nu își putea imagina lucrurile altfel. Nu *voia* să-și imagineze să fie fără ea.

Capitolul 27

În dimineața următoare, când Eveline se trezi, lumina soarelui pătrundea prin fereastră direct pe chipul ei. Deschise ochii, apoi clipi iute și îi închise din nou, întorcându-și fața.

Cine dăduse blănurile la o parte?

Primi răspunsul în curând, când patul se mișcă. Eveline deschise din nou ochii și o văzu pe Rorie stând la capătul patului, cu ochii sclipind de nerăbdare.

– Iată-te, zise ea. Dormi de ore întregi. Nu credeam că o să te mai trezești vreodată.

Eveline roși și se asigură că blănurile rămân peste corpul ei gol. Adevărul era că nu mai dormea de mult. Graeme o ținuse trează mare parte din noapte cu mâinile și cu gura lui... Tremură, amintindu-și încântată.

Primele raze ale soarelui își făcuseră apariția la orizont când ea adormise. Graeme o sărutase și apoi se ridicase pentru a se îmbrăca. Nu se mai culcase din moment ce trebuia să fie în curte la răsărit.

După ce făcuse prima dată dragoste cu ea, insistase că ar fi fost prea dureros pentru ea să o facă din nou, dar asta nu-l oprise să-i ofere plăcere întreaga noapte.

Ajunsese la orgasm de atâtea ori încât, când în sfârșit el se ridicase din pat, ea adormise înainte ca el să iasă din cameră.

Căscând, strânse mai bine blănurile în jurul ei și se chinui să se ridice.

– De ce ești aici? o întrebă Eveline pe Rorie.

Rorie sări nerăbdătoare.

– Graeme a trimis după părintele Drummond în dimineața asta!

Eveline zâmbi.

– Este minunat, Rorie! Știu cât de mult vrei să înveți să citești și să scrii.

– O să studiezi cu mine, nu-i așa?

Eveline încuviință din cap.

– Din moment ce ești aici, aș avea nevoie de ajutorul tău cu ceva în dimineața asta.

Rorie își înclină capul într-o parte.

– Ai nevoie de ajutorul meu? Nu ești supărată pentru ce am spus aseară? De asta am intrat în camera ta. Voiam să-mi cer iarăși scuze.

– Am uitat, răspunse Eveline. Și, da, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să vorbesc cu Nora. M-am gândit că Graeme se așteaptă ca toți cei din clanul lui să mă accepte chiar dacă sunt dintr-un clan dușman. Dar adevărul este că *nu* am făcut încă nimic să le câștig acceptarea.

Rorie se încruntă.

– Asta nu le dă dreptul să abuzeze de tine așa cum au făcut-o.

– Da, așa este. Dar nu pot să umblu prin castel cum mergeam prin al meu, purtându-mă ca o prostănacă, pentru ca nimeni să nu se aștepte vreodată la ceva de la mine. Sunt soția căpeteniei și este datoria mea să supraveghez bunul mers al castelului.

Pe chipul lui Rorie apăru o expresie de disconfort.

– Păi, da, este adevărat că soția unei căpetenii are de obicei grijă de castel, dar frații mei împart responsabilitățile pentru a se asigura de asta. Poate că ar fi mai bine să o lași în seama lor.

– Un motiv în plus ca eu să intervin, insistă Eveline. Graeme nu ar trebui să fie deranjat de munca femeilor. Nici Bowen, și nici Teague. Au lucruri mai importante de care să se ocupe. Mă ajuți?

Rorie ezită și apoi spuse:

– Da, normal că te ajut. Nu sunt sigură ce vrei să faci, dar o să te ajut cu ce pot.

Eveline zâmbi bucuroasă spre cumnata ei.

– Minunat! Tot ce am nevoie este sprijinul tău. Este rușinos din partea mea, dar recunosc că sunt o lașă. Mi-ar fi mai ușor să te am de partea mea când vorbesc cu Nora în bucătării.

Rorie se dădu jos de pe pat.

– Păi, atunci ar fi bine să te speli și să te îmbraci. Nu poți să umbli prin castel cum ești acum.

Eveline roși până în vârful degetelor și oftă rușinată. Rorie îi zâmbi obraznic și se duse la unul dintre cuferele lui Eveline pentru a scoate niște haine potrivite. O clipă mai târziu, reveni la pat și ridică ce luase.

– Haide! Astăzi fac eu pe servitoarea. Graeme chiar trebuie să dea sarcina asta uneia dintre femeile din castel. Nu putem permite ca doamna Montgomery să nu aibă o servitoare.

Goliciunea ei clar nu o deranjă pe Rorie nici măcar un pic, așa că Eveline ieși din confortul și căldura blănurilor și trase în grabă pe ea hainele oferite de Rorie. După aceea, Rorie o ajută să-și aranjeze părul și coborâră amândouă în grabă până în sală.

Sala era aproape goală, iar Eveline aproape că își pierdu curajul și alese să iasă afară cu Rorie. Poate că avea să se ducă să stea pe marginea râului și să se bucure de ziua aceea. Dar știa că era lașă și sosise momentul să nu se mai ascundă.

Nimeni nu avea să-i ofere un loc în acest clan. Trebuia să-și creeze ea unul.

Dar tocmai un drum la râu ajunseră să facă ea și Rorie. Nora supraveghea spălatul hainelor în vreme ce câteva femei își spălau părul.

Când o văzură pe Eveline apropiindu-se, munca încetă și toți ochii fură îndreptați spre ea. Rămase nemișcată o vreme, apoi Rorie o împinse înainte. Se împiedică, își reveni și continuă spre mal, cu un zâmbet mare pe chip.

– Nora, nu-i așa? o întrebă ea pe femeia mai în vârstă care o studia cu o încruntătură.

Încruntarea Norei se adânci când încuviință din cap.

– Deci este adevărat. Poți vorbi. Este adevărat și că nu ești nebună deloc?

Obrajii lui Eveline se înfierbântară, dar ea clătină încet din cap.

– Atunci ce este în neregulă cu tine? întrebă Nora.

Eveline duse automat mâna la ureche și se jucă cu lobul urechii, atingându-l absentă.

– Nu pot să aud.

– Ce anume? Vorbește mai tare, copilă! Nu te pot auzi.

Rorie trecu de ea și se înclină ca Eveline să o poată vedea.

– Nu poate să audă, Nora. Nu știe mereu cât de tare vorbește. Uneori este greu să o înțelegi, dar tot ce trebuie să faci este să-i ceri să vorbească mai tare.

Nora mijii ochii. În spatele ei, câteva femei lăsară jos hainele pe care le spălau și așteptau, privind și ascultând ce se întâmpla.

– Ce vrei să spui, nu poate auzi? întrebă Nora. Înțelege ce spunem, asta este clar.

– Pot să citesc cuvintele care se formează pe buzele voastre, interveni Eveline.

De data asta, se asigură că vorbi suficient de tare. Poate prea tare, pentru că Nora făcu un pas în spate, cu ochii mari.

– Cum este posibil? întrebă suspicioasă femeia.

Eveline ridică din umeri.

– Nu știu să explic. Pot doar să spun că înțeleg ce vorbești atât timp cât mă uit direct la tine.

– Și de ce nu ai vorbit înainte? Se zvonește că nu ai vorbit trei ani.

Urmă o pauză lungă în vreme ce Eveline cântări cât de onestă să fie. Nu avea sens să continue cu păcăleala.

– Pentru că nu m-am simțit în siguranță, zise ea.

Nora păru surprinsă.

– Nu ai fost în siguranță? Cu propriul clan?

În spatele ei, câteva femei murmurau. Declarația lui Eveline le surprinse pe toate. Unele chiar se uitau la ea cu compasiune. Iar compasiunea mereu o făcea să se înfioare. Fusese ceva cu care trebuise să trăiască mult timp. Dar venind dinspre aceste femei, nu o mai resimțea așa de sufocantă. Erau îngrozite de ideea că ea nu se simțise în siguranță între ai ei, dar nu avea timp să le explice întreaga poveste, nici să clarifice adevăratul motiv al fricii.

O altă femeie trecu de Nora, cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare.

– Dar vorbești cu noi. Aici, printre Montgomery.

Eveline zâmbi și încuviință din cap.

– De ce? insistă Nora, de-a dreptul surprinsă.

– Pentru că mă simt în siguranță.

Toți ochii se măriră când auziră asta.

Rorie, care mereu era nerăbdătoare, interveni:

– Nora, Eveline voia să-ți ceară ajutorul.

Femeia o privi din nou.

– Desigur. Ce doreai să îmi ceri?

Eveline inspiră adânc.

– Toată lumea are ceva de făcut aici, cu excepția mea. Rorie mi-a spus că Graeme și frații lui se ocupă de bunul mers al castelului. Este datoria mea ca soție a căpeteniei, pe care o tratez cu seriozitate. Dar am nevoie de ajutorul cuiva care cunoaște îndatoririle și știe să mă instruiască.

Nora se umflă în pene, ridicând bărbia câțiva centimetri.

– Păi, ai venit la cine trebuie, fato! Da, chiar ai venit. Petrece ziua alături de mine, și o să conduci totul cât ai zice pește!

Eveline se lumină, entuziasmul învolburându-i-se în stomac.

– Mulțumesc!

Rorie dădu ochii peste cap.

– Vă las cu treburile voastre femeiești. Mă duc să strâng prin camera de corespondență până când sosește părintele Drummond.

Eveline își luă la revedere de la Rorie, prea entuziasmată că Nora acceptase s-o ajute pentru a-și face griji că pierdea compania lui Rorie.

Nu era o acceptare totală. Eveline mai avea mult de lucru. Dar era un pas în direcția corectă. Dacă femeile vedeau că era dispusă să îmbrățișeze stilul de viață Montgomery, atunci poate că aveau

să se înmoaie, uitând că era din clanul Armstrong și privind-o într-un final ca pe Eveline Montgomery.

Capitolul 28

Eveline nu își amintea ca frecatul podelelor să intre în îndatoririle ei de soție a căpeteniei, dar era adevărat că petrecuse puțin timp în interiorul castelului. Iar când era înăuntru, stătea departe de zonele principale cu activitate.

În timpul lungilor luni de iarnă și al interminabilelor nopți, rămăsese în camera ei, în fața focului. Brodie și Aiden veneau deseori să o viziteze, și ea se bucura de compania lor, chiar și când nu spuneau nimic sau doar conversau între ei și nu o includeau în discuțiile lor.

Nora insistase că adevărații lideri conduc prin exemplu și, dacă voia să fie acceptată de oamenii clanului, trebuia să le arate că nu îi era frică să se murdărească un pic pe mâini.

Totul avea sens când îi explica Nora, dar acum, când Eveline era în genunchi, cu apă și săpun până la coate, ideea nu i se mai părea așa de sănătoasă.

Dar era prea încăpățânată să renunțe la sarcina de care se apucase. Știa că o priveau și nu avea să le lase să o vadă într-un moment de slăbiciune. Voia să frece podeaua până când strălucea. Chiar dacă asta o omora.

Când termină întreaga sală, abia se mai putea ține pe picioare. Spatele protestă zgomotos când se îndreptă, fiind sigură că gemuse tare.

Dându-și la o parte părul de pe chip, luă găleata cu apa care acum era murdară, o duse la intrare și aruncă apa pe pământ. Văzu în depărtare un grup de femei jucându-se cu copiii și rămase cu gura căscată. Ar fi fost frumos să stea afară într-o zi așa de frumoasă.

Se târî înapoi înăuntru și se duse în cămăruța de lângă bucătărie, unde erau depozitate multe lucruri utile. Nora o întâmpină, ieșind de acolo cu un zâmbet aprobator.

–Ai făcut o treabă minunată cu podelele, fato! Jur că așa o să creadă toate femeile.

Însă Eveline nu fu deloc entuziasmată că ele aveau să aprobe ce făcuse ea.

Gândindu-se că i-ar fi plăcut o scurtă pauză pentru a afla ce făceau femeile și copiii pe dealul din spatele castelului, îi zise Norei, doar că femeia se încruntă.

– Oh, nu, fato! Sunt prea multe de făcut ca să te gândești la distracție. Ce ar crede ceilalți dacă soția căpeteniei s-ar aștepta ca femeile să muncească în vreme ce ea s-ar duce să se distreze? Nu, nu este deloc o idee bună. Vino să-ți arăt unde este de spălat. Mary tocmai a terminat de pregătit prăjiturile cu ovăz și pâinea proaspătă pentru masa din seara asta. O să mai fie niște tocană rămasă de la ultima masă, dar sunt sigură că o să aibă mormane de vase de gătit care așteaptă să fie spălate.

Lui Eveline îi căzură umerii, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să pară că desconsideră o astfel de muncă. Dacă celelalte femei puteau să facă astfel de sarcini zilnic, cu siguranță putea și avea să le facă și ea.

O urmă pe Nora în bucătării, unde Mary și altă femeie, care doar îi aruncă o privire iute, nefiind prea impresionată de ea, se prezentară mormăind, astfel că Eveline nu le putu citi numele pe buze.

Nedorind să recunoască acest lucru, zâmbi larg și apoi privi atentă cum o instruia Nora. În mod ciudat însă, imediat ce începu să frece oalele mari folosite la gătit, celelalte femei dispărură din bucătărie.

Fu o sarcină lungă și anevoioasă, una pe care era sigură că nu o făcea bine. Oalele erau mari și era greu să le golească de apă după ce le freca interiorul.

Deși ziua era destul de răcoroasă și vântul îi sufla prin fereastră în spate, fruntea și ceafa lui Eveline se umplură de transpirație, umezindu-i părul.

Când termină, nu-i mai păsa dacă celelalte femei din castel se gândeau la ea și plecă din bucătării, îndreptându-se direct spre camera ei, unde putea măcar să se șteargă de transpirație. S-ar fi dus să înoate în râu, dar îi era teamă să nu se întâlnească cu Nora sau cu una dintre celelalte femei și să o pună imediat să facă altceva.

Se târî pe scări și în camera ei, cu spatele dureros și oasele obosite. Se strâmbă când se uită în jos la rochia ei. Era murdară și mirosul

îi încreți nasul. Se îndoia că putea fi salvată cu o spălare sănătoasă la râu.

Dând-o jos, se dezbrăcă, rămase complet goală și apoi se spălă din cap până în picioare. Nu era o baie completă – ar fi dat orice pentru o baie bună și lungă –, dar pentru a face asta cineva trebuia să încălzească apa și să umple cada, iar ea nu mai voia să iște comentariile celorlalte femei, care cu siguranță nu aveau timp în zilele ocupate pentru a face o baie după-amiază, cu ore bune înainte de somn.

Se mulțumi cu un spălat sănătos cu niște săpun parfumat de la clanul ei. Apoi se schimbă într-o cămașă curată și se puse în pat. Voia să se odinească doar câteva clipe. Nu avea să afle nimeni.

Se aplecă, îngropându-și capul într-una din perne în vreme ce se cuibări în blănurile care acopereau patul. Doar un moment. Nimic mai mult. Avea ochii închiși înainte să se așeze într-o poziție confortabilă.

Graeme intră în castel în timp ce toți ceilalți începeau să se adune pentru masa de seară. Adevărul era că voia să o vadă pe Eveline. Petrecuse toată ziua fără să-și vadă nici măcar o dată soția. Se torturase pe parcursul zilei retrăind noaptea precedentă cu detalii pline de viață.

Deși nu reușise să doarmă, niciodată nu se simțise așa de proaspăt și de plin de vigoare ca în acea zi. Era tentat să o posede din nou, deși nu se cuvenea, pentru că fusese virgină cu o noapte înainte și avea să o mai doară câteva zile. Avea nevoie de timp să-și revină înainte de a primi din nou atențiile lui, dar era obligat să-și amintească de asta din oră în oră pentru a alunga impulsul de a se duce și a se sătura din nou și din nou.

Frații lui ar fi râs dacă ar fi știut ce gânduri avea. L-ar fi tachinat și ar fi făcut remarci despre cât de repede trecuse de la traiul unui călugăr la o viață asemănătoare cu a unei târfe.

Asta i se întâmpla unui bărbat când avea o soție sau așa își imagina el.

Se uită iute prin sală și prin zona care înconjura castelul, unde erau adunate celelalte femeie, dar nevăzând-o pe Eveline, urcă scările să vadă dacă era în camera lor.

Când deschise ușa, fu surprins să o găsească întinsă pe pat, complet îmbrăcată și dormind adânc. Începu să închidă ușa lent când își dădu seama de absurditatea acțiunilor lui.

Deși știa că era surdă, încă îi era greu să-și amintească, iar uneori își dădea seama că se purta ca și cum ea putea auzi. Nu-l ajuta faptul că ea se pricepea așa de bine la cititul pe buze pentru că îi era ușor să uite și să se întoarcă atunci când vorbea.

Se duse spre pat și se așeză blând pe margine. Îi atinse părul lung și blond și i-l dădu la o parte de pe chip. Ea nici măcar nu se mișcă când o atinse.

Fata era extenuată. Era din cauza nopții lungi dinainte? Dar dormise destul de mult dimineață.

Se întrebă dacă trebuia să o trezească pentru a mânca, dar când îi atinse cu blândețe umărul, ea nici nu se mișcă.

Hotărând că avea nevoie de odihnă, se retrase și coborî scările în căutarea lui Rorie. Poate că ea știa ce făcuse Eveline și îi putea spune mai multe despre de ce dormea bușteан.

O prinse pe Rorie, care ieșea din camera de corespondență a tatălui lor, și îi făcu semn să să se oprească înainte să intre în sala mare.

Rorie se încruntă întrebătoare când Graeme o trase deoparte.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, doar am o întrebare despre Eveline. Este sus, doarme dusă și mă întreb ce s-a întâmplat astăzi de a extenuat-o așa de tare. Ce ați făcut voi două?

Rorie oftă și tăcu, dar ochii ei spuneau că se întâmplase ceva.

– Rorie, zise el pe un ton de avertizare. Dacă știi ceva, ai face bine să vorbești. Știi că nu tolerez lucrurile de genul ăsta.

– Se odihnește pentru că a muncit fără odihnă alături de celelalte femei.

Graeme se încruntă.

– Poftim?

Rorie se uită nerăbdătoare la el.

– Nu poți să intervii, Graeme. Este important pentru Eveline.

– Ce este important? Rorie, jur că mă faci să-mi smulg părul din cap uneori. Spune-mi despre ce este vorba înainte să te sugrum!

– M-a rugat să o duc la Nora ca să-i ceară s-o învețe cum se conduce un castel. Simte că este nedrept pentru tine să te aștepți

ca oamenii din clan să o accepte când ea nu face nimic să le câștige acceptarea.

Graeme înjură și clătină din cap.

– Nu trebuie să muncească până la epuizare ca să dovedească asta. Este o nebunie! Ea este stăpâna lor. Ar trebui să le dirijeze munca, nu invers.

Rorie încuviință din cap.

– Da și așa o să fie, dar trebuie mai întâi să învețe, și cine știe mai bine decât Nora să o instruiască? Am stat chiar eu acolo, Graeme. Nora a fost de acord. Eveline era toată un zâmbet și chiar fericită. După ce m-am asigurat că totul este în ordine, am plecat și m-am retras în camera tatei.

– Am văzut-o sus. Era extenuată, rosti Graeme pe un ton serios. Nu-mi place.

– Vrea să se integreze, spuse Rorie blând. Și-o dorește așa de mult încât o să facă orice este nevoie. Vrea un loc în clanul nostru și așa simte că o să realizeze acest lucru, indiferent dacă tu ești sau nu de acord cu metodele ei.

– Nu ar trebui să demonstreze nimic, zise dur Graeme.

– Cu asta suntem de acord. Dar Eveline nu crede la fel. Pentru ea este important, așa că nu o s-o contrazic, și nici tu nu ar trebui să o faci. Las-o, Graeme. Ce e rău în asta?

Avea dreptate. Dacă Eveline era fericită și mulțumită, ce avea el de zis? Nu-i convenea că ea simțea că trebuia să-și murdărească mâinile pentru a câștiga aprobarea celorlalte femei, dar poate că era mai înțeleaptă decât el.

Nu încerca să înțeleagă cum funcționa mintea unei femei. Pentru un bărbat, era o cale sigură să fie mereu surprins. Și faptul că Nora o luase pe Eveline sub aripa ei avea să îi aducă acceptarea din partea celorlalte femei, pentru că femeia era bine privită în clan, iar rolul ei de conducere peste celelalte femei era bine stabilit.

– Bine, fu el de acord. Nu o să mă bag și nici nu o să intervin. Dar vreau să fii atentă, Rorie. Dacă se întâmplă ceva ce ar trebui să știu, mă aștept să mă informezi imediat.

Rorie încuviință din cap.

– Ai grijă să i se ducă de mâncare când se trezește. Eu o să iau un grup de bărbați la vânătoare și ne întoarcem târziu.

Capitolul 29

Eveline se trezi îngrozită pentru că era lipită de corpul lui Graeme. Era clar că trecuse de mult ora de culcare și că ea dormise tot restul după-amiezii, până seara târziu.

Soțul ei dormea profund în patul lor, iar brațele lui erau petrecute strâns în jurul ei, astfel încât corpul îi era perfect lipit de al lui.

Oftă și rămase cu acea senzație delicioasă între somn și trezire. Probabil era aproape de ora la care castelul se trezea la viață și începea o nouă zi, dar ea nu voia să plece din locul cald aflat între brațele soțului ei.

Dar își aminti de Nora, care îi povestise că femeile de la castel se trezesc să se asigure că focurile sunt aprinse în camere și în sala mare, ca să nu fie frig când războinicii își începeau ziua.

Cu regret, se strecură din căldura patului și adăugă în liniște lemne în vatră. Nu mai erau cărbuni din noaptea precedentă, așa că fu nevoită să folosească una dintre lumânările pe jumătate arse pentru a aprinde lemnul.

După ce aprinse o flacără și fu mulțumită că soțul ei avea să se trezească în fața unui foc bun, își îndreptă cutele rochiei în care adormise cu o seară înainte. Apoi își strânse repede părul pentru a-l împleti.

Când termină, coborî scările, căutând-le pe Nora și pe celelalte femei. Înăbușindu-și căscatul, se duse în bucătării, unde o găsi pe Mary aprinzând focul în marea vatră pe care o folosea pentru gătit.

Lui Eveline nu-i scăpă surprinderea din ochii lui Mary când ridică ochii și o văzu. Dar o mască rapid și îi dădu rapid sarcina de a aprinde focul în cele două vetre din sală.

Ce nu se deranjă să-i spună lui Eveline fu *cum* avea să aducă lemnele pentru o astfel de sarcină. Vetrele erau imense, iar bușteni erau mult mai mari decât cei pentru vetrele mai mici din camere.

Pentru că nu voia să lase un asemenea detaliu nesemnificativ să o împiedice să-și facă treaba, se duse afară, tremurând în timp ce se uita la cerul dinainte de răsărit, care abia începea să se lumineze la est.

Îi ieși abur din gură, aerul simțindu-se umed și rece pe chipul ei.

După cum bănuise, găsi o grămadă mare unde se aflau stivuiți bușteni mai mari, pe peretele castelului, chiar lângă ușa prin care se ieșea din bucătărie.

Reuși să smulgă un buștean de la locul lui și îl rostogoli pe pământ la picioarele ei. Îl împinse în sus și, după ce își dădu seama că nu avea cum să-l ridice, începu să-l rostogolească.

Când ajunse la treptele de piatră care duceau înapoi în castel, se încruntă și se uită la bușteanul pe care îl ținea drept.

Câte o treaptă. Nu trebuia să-l ridice mult. Suficient cât să-l târască pe fiecare treaptă până când ajungea sus.

Pufnind de oboseală, se chinui să ridice bușteanul suficient cât să alunece pe prima treaptă. Stătu acolo câteva momente, apoi se pregăti să-l ridice pentru următoarea treaptă. Îi luă câteva minute să ajungă în vârful treptelor.

Îl propti pe treapta de sus, sprijinindu-se pe el și uitându-se la grămada de bușteni din spate. Cum avea să reușească să aducă suficienți bușteni ca să aprindă ambele focuri în sală până când bărbații aveau să coboare la masă?

Ei bine, cu siguranță nu putea duce sarcina la bun sfârșit stând acolo și văitându-se, de asta măcar era sigură.

Hotărâtă să nu se râdă de ea, rostogoli bușteanul spre vatră, îl lăsă pe podea și apoi se duse după altul.

După încă patru drumuri, avea suficiente lemne să aprindă primul foc. Era așa de extenuată și de ostenită, încât îi tremurau mâinile când se duse să așeze lemnele în vatră. Așeză primul buștean și voia să se îndrepte spre celălalt, când umărul îi fu atins de o mână.

Uimită, se dădu înapoi și observă expresia îngrozită a unui soldat tânăr. Părea așa de îngrozit, încât se încruntă la el, pentru că nu înțelegea ce făcuse greșit.

– Milady, este de datoria mea să așez bușteni în fiecare dimineață. Nu este o treabă pentru o fată de statura dumneavoastră. Dați-mi voie să termin, vă rog! Nu vreau să nemulțumesc căpetenia lăsându-i soția să facă treburi așa de dificile. Mâinile dumneavoastră, milady, sângerează. Vă rog să-i cereți uneia dintre femei să se ocupe de ele.

Ea privi în jos cu uimire și văzu că mâinile îi erau julite și sângerau de la lupta cu lemnele. Poate că nu o înțelesese bine pe Mary sau pur și simplu citise greșit cuvintele de pe buzele ei. Crezuse că era sarcina ei să aprindă focurile, dar era foarte bucuroasă că nu trebuia

să se mai lupte să aducă lemnele în sală. O durea îngrozitor spatele, iar acum, că el îi atrăsese atenția asupra mâinilor ei, începeau să o doară.

Graeme avea să fie furios și ultimul lucru pe care ea îl voia era ca membrii clanului să vadă că nu putea să aducă lemne fără să-și rupă mâinile delicate.

Tunica ei de deasupra avea mâneci suficient de lungi încât să-i ascundă mâinile. Nu purta una dintre rochiile ei în acea dimineață, dar avea să se asigure că nimeni nu îi vedea palmele și degetele rănite.

Momentan trebuia să găsească un loc în care să se spele singură. Privind afară, văzu că soarele răsărise deja, ceea ce însemna că soțul ei avea să apară în scurt timp.

Ieși afară din sală, după ce mulțumi tânărului care preluase sarcina de a aprinde focurile și apoi se îndreptă spre turnul de veghe.

Era un inconvenient că trebuia să treacă de gărzi de fiecare dată când voia să se ducă la râu, dar bănuia că putea să aprecieze dedicația lui Graeme pentru siguranța oamenilor lui.

Strigă garda, fiind sigură că țipa din moment ce își folosi toată forța ca să strige. Acesta scoase capul afară, se încruntă de parcă era complet nebună și apoi clătină din cap.

O clipă mai târziu, apăru un călăreț, care nu părea deloc mulțumit că trebuia să o însoțească afară pe poartă. Probabil că își pierdea masa de dimineață.

– Merg doar la râu să mă spăl pe mâini, zise ea către călăreț. Nu e nici un motiv să mă însoțești. Garda poate să vadă clar pe ce drum merg.

Călărețul nu păru impresionat de discursul ei și o ignoră, luând-o înainte și apoi uitându-se nerăbdător spre ea.

Nemulțumită de atitudinea lui, ea traversă pământul umed de rouă cu un pas constant. Era răcoare, dar ei îi plăcea, o revigora după extenuanta luptă cu buștenii pentru foc.

Când ajunse la mal, unde se bălăcise cu o zi în urmă, îngenunche și băgă mâinile în apa rece.

Sângele începuse deja să se usuce în locurile în care pielea era zgâriată. Apa fu un șoc pentru zonele sensibile și tresări când începu să scoată așchiile din răni.

Abia atunci observă băşicile din ziua anterioară. Două se rupseseră şi din ele curgea un lichid transparent, dar mai erau câteva nesparte încă. Oftă, ştiind că în dimineaţa aceea mai adăugase câteva.

Când se ridică, stomacul îi ghioră şi apoi se strânse într-un ghem care o făcu să se clatine. Nu mâncase cu o seară în urmă, iar acum întârzia la micul dejun. Dacă se grăbea, putea să ajungă la timp.

– Unde dracu' este nevasta mea? întrebă Graeme, vocea răsunându-i în sală.

Unul dintre soldaţii lui, care se ocupa de focuri, îl privi neliniştit, iar Graeme se agăţă de acea expresie şi înaintă.

– Ţi-ai văzut stăpâna în dimineaţa asta?

Anton înghiţi nervos.

– Da, căpetenie. Era... Tresări şi apoi continuă în grabă: Aducea buşteni pentru focurile din sală. Am oprit-o, desigur, şi i-am spus că era datoria mea să mă ocup de focuri. A părut uşurată, dar apoi a ieşit în grabă şi nu am mai văzut-o de atunci.

– *Ce* făcea? urlă Graeme.

Anton tresări.

– Nici mie nu mi-a venit să cred. Nu era treaba ei să care lemne, dar deja aliniase cinci buşteni pentru foc înainte ca eu să intru în sală.

Graeme închise ochii şi clătină din cap. Era stupid. O prostie. Indiferent ce spusese Rorie sau cât de logice erau argumentele ei, el nu avea de gând să o lase să continue.

Se opri din a cere socoteală fiecărei femei din castel când Eveline intră în grabă, cu obrajii palizi de la frig. Câteva şuviţe de păr i se desprinseseră din cosiţă şi îi încadrau chipul. În ciuda expresiei hărţuite, tot reuşea să-l lase pe Graeme fără aer.

– Oh, bună dimineaţa, Graeme, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Făcu o reverenţă şi apoi trecu în grabă pe lângă el, îndreptându-se spre masa unde mâncarea era deja servită.

Clipi şi se roti ca să o poată urmări prin încăpere. Se aşeză lângă locul lui şi le zâmbi fraţilor lui, care deja se aşezaseră. Doar Rorie lipsea, dar fata nu venea mereu să mănânce cu ceilalţi.

Înainte să se aşeze cu ea şi fraţii săi, se întoarse încruntat spre Anton.

– Să nu mai lași să se întâmple vreodată asta. Asigură-te că nu încearcă să care lemnele în castelul ăsta chiar dacă trebuie să le stivuiești înăuntru. Nu o să aprindă focurile astea!

Anton încuviință din cap, iar Graeme se duse să se așeze lângă soția lui.

Îi zâmbi sclipitor când se puse pe locul lui, lângă ea. Deși părea veselă, îi văzu cearcănele întunecate de sub ochi și se înfurie din nou că muncea așa de mult pentru a fi acceptată și că oamenii din clanul lui erau ridicol de încăpățânați.

Cine putea să reziste unui zâmbet ca al ei? Mai mult, cum putea cineva să petreacă un moment în prezența lui Eveline și să creadă că era precum cei din neamul ei? Toți cei din clanul Armstrong erau însetați de sânge, sălbatici care nu se gândeau decât să-i omoare pe alții pentru a-și atinge scopurile. Eveline era o fată bună, care nu avea nici un os rău.

Doar ridicase o sabie împotriva femeilor din clanul lui și le dăduse pe toate afară din castel.

Se încruntă la acest gând. Fata fusese supusă presiunii și cu greu o puteai găsi vinovată că luase atitudine în fața unor asemenea insulte.

Chiar avea de gând să discute problema la masa de dimineață, dar ea purtă o conversație vioaie cu frații săi, deși el habar nu avea despre ce vorbeau. Nu era sigur că frații lui aveau mai mult habar decât el, dar îi făceau pe plac și îi răspundeau amabili și zâmbind.

Aprecia acceptarea și sprijinul lor și știa că, cu timpul, restul clanului avea să simtă la fel. Poate că Rorie avea dreptate, iar lui Eveline îi trebuia doar puțin timp pentru a se adapta și a câștiga femeile.

Lui i se părea că ea deja avea sprijinul oamenilor lui. Nu păreau dornici ca ea să sufere, iar până acum nu auzise nici un bărbat insultând-o. Femeile însă erau cu totul altceva, dar nici lor nu le putea găsi o vină pentru loialitatea față de el și de numele Montgomery.

Oftă. Cu siguranță, asta era o problemă dificilă. Femeile fuseseră mereu statornice în sprijinul lor pentru bărbații din clan. Era un lucru care mereu îl făcuse pe Graeme să se simtă foarte mândru. Însăși mama lui adusese acest fel de înverșunare, o loialitate de neclintit din partea femeilor.

Înainte să moară, la nașterea lui Rorie, deseori aduna femeile în jurul bărbaților, predicând importanța de a avea legături puternice

în clan, care se extindeau spre fiecare bărbat, femeie și copil. Tatăl lui Graeme chicotea deseori și spunea că era nebun bărbatul care îi tăia calea nevestei lui pentru că ea era mai aprigă decât orice războinic pe care Robert Montgomery îl antrenase vreodată.

Mamei lui i-ar fi plăcut de Eveline. Graeme era sigur că nu ar fi acceptat-o imediat soția lui. Ar fi privit căsătoria cu același dispreț cu care o făcuseră toți membrii clanului. Dar, cu timpul, ar fi fost atrasă de farmecul lui Eveline și de capacitatea ei de adaptare. Ar fi aprobat faptul că avusese suficiente resurse să evite căsătoria cu un bărbat care intenționa doar să abuzeze de ea.

Graeme se încruntă când Eveline se ridică după ce își termină mâncarea. Intenționase să discute problema îndatoririlor ei.

– Un moment, Eveline, zise el când fu sigur că avea parte de atenția ei.

– Oh, îmi pare rău, Graeme. Nu am timp chiar acum. Sunt treburi de făcut și sunt sigură că tu ești ocupat cu oamenii. Discutăm la masa de seară.

Și cu asta îi zâmbi și îl sărută direct pe buze în fața întregii săli. Apoi îl lovi ușor peste obraz și plecă veselă. Ieși din sală cu un pas iute, lăsându-l pe Graeme complet descumpănit.

Abia o clipă mai târziu își dădu seama că încă era înlemnit pe scaunul lui, cu amprenta gurii ei încă gâdilându-i buzele.

Peste tot se auzeau chicoteli și râsete, dar el nu le acordă atenție. Privirea lui căzu pe legănatul moale al fundului soției lui care ieșea din sală.

Capitolul 30

Părintele Drummond sosi a doua zi, iar Eveline descoperi cu surprindere că era un bărbat tânăr, poate cu câțiva ani mai mare decât Teague.

Părea vesel, zâmbitor și blând. Într-o mare de războinici, ieșea în evidență pentru că era diferit de ceilalți. Avea pielea mai palidă, deschisă la culoare, fără vreun cusur vizibil. Avea părul blond, aproape aceeași nuanță ca ei, și ochii albaștri, care sclipeau când zâmbea.

Eveline crezu că puteau fi frați văzând cât de mult semănau.

Se rușină că se așteptase la un bărbat mai bătrân, aspru și respingător, un profesor care avea să fie nemilos.

Cu siguranță, era prieten cu clanul Montgomery, pentru că toată lumea îl întâmpină cu căldură. Fu salutat cu o serie de lovituri prietenești pe spate care ar fi trebuit să-l lase lat la pământ. Eveline tresărea de fiecare dată când alt războinic îl saluta.

Rorie aproape că dansa de fericire, așa de entuziasmată era de venirea preotului. Abia se putu abține cât așteptă ca părintele Drummond să-i acorde atenție.

El o salută cu căldură, sărutând-o pe ambii obraji chiar când Graeme ajunse la motivul pentru care îl chemase pe preot.

Părintele Drummond râse când el îi povesti despre intenția lui Rorie de a învăța să scrie și să citească, dar nu păru surprins că el era cel care începea să o învețe.

Apoi Graeme, când o văzu stând la marginea mulțimii adunate, îi făcu semn lui Eveline să vină în față pentru a-l saluta pe părintele Drummond.

– Părinte, ea este Eveline, soția mea, rosti Graeme, asigurându-se că era îndreptat spre Eveline ca ea să-i vadă buzele.

Preotul zâmbi larg și se întinse spre ambele mâini ale lui Eveline.

– Milady, am auzit așa de multe despre dumneavoastră! Trebuie să-mi povestiți cum ați învățat să citiți cuvintele altora de pe buze. Este o aptitudine foarte ingenioasă.

Obrajii lui Eveline se încălziră datorită laudelor și zâmbi timid către preot. Fu atentă și evită să-l lase să o ia de mâini. Nu voia să afle cineva de bășici și de pielea ruptă. Se rușina de asprimea mâinilor ei.

– Mi-a luat ceva timp și încă nu reușesc să citesc cuvintele tuturor. Unii oameni nu vorbesc așa de clar.

Graeme o atinse blând pe braț.

– Un pic mai tare, Eveline.

Rușinată, repetă cuvintele, făcând efortul de a rosti fiecare cuvânt și de a vorbi mai tare. Graeme încuviință ușor din cap pentru a-i confirma că tonul ei fusese mai sonor de data asta.

– Sunt fascinat de capacitatea dumneavoastră de a vă adapta la pierderea auzului, zise preotul. Este un subiect pe care doresc foarte mult să-l discut cu dumneavoastră mai târziu.

Eveline zâmbi, inima încălzindu-i-se când văzu cât de ușor o acceptase preotul. Lui nu i se părea deloc ciudat și părea chiar impresionat de abilitatea ei. Ea nu își dăduse seama cât de stresant fusese să treacă atât timp fără să primească o vorbă bună sau un zâmbet sincer. O făcea să-i fie dor de propria casă, unde familia ei o iubea indiferent dacă era nebună sau complet normală. Încă era iubită și acceptată.

Pentru o clipă, suferința la gândul că nu avea să-și mai vadă niciodată familia i se adună ca un nod în gât. Graeme fusese destul de categoric în privința faptului că neamurile ei nu aveau să pună vreodată piciorul pe pământurile lui și nici tatăl ei nu avea să fie primit pe pământurile Montgomery, chiar dacă asta însemna să nu își vadă singura fiică.

Se scuză în fața soțului și a părintelui Drummond și plecă în grabă înainte ca supărarea ei să devină evidentă.

Nici măcar nu tresări când dădu nas în nas cu Nora, care avea să-i dea mai multe sarcini. Asta avea să-i țină mintea ocupată, alungându-i tristețea pentru moment. Îi lipseau îmbrățișările fraților ei și compania mamei sale când stăteau și coseau seara. Nici măcar nu ridicase un ac de când ajunsese aici, deși știa că mama ei îi împachetase firele.

Ignorând durerea din mâini, începu să bată covoarele aliniate pe holurile și coridoarele castelului. Se asigură că încăperea pe care avea să o ocupe părintele era curată și aerisită, iar focul fusese aprins, pentru a alunga frigul.

Graeme nu avea să găsească nici o greșeală în capacitatea ei de a conduce un castel. Se asigura că oaspetele lor era bine primit și hotărâse deja cu Mary să prepare o masă specială pentru a-l întâmpina pe preot.

Dar restul zilelor fură pline de tristețe și, indiferent cât de ocupată se ținu, nu putu să alunge suferința din inima ei. Cu fiecare privire sceptică aruncată spre ea, se simțea teribil de nepotrivită și nelalocul ei.

Când se făcu ora pentru masa de seară, Eveline era aproape dărâmată. Era așa de obosită încât abia reuși să parcurgă distanța până la sală. Și chiar avea nevoie să urce scările spre camera ei ca să se împrospăteze. În seara aceea, părintele Drummond avea să ocupe

locul de onoare la masa lui Graeme, iar ea era murdară, transpirată și ciufulită.

Cu un geamăt, urcă treptele și trase de ea să ajungă până în camera ei.

Odată ajunsă acolo, își aranjă cu grijă părul, dându-l de pe chip, și își perie firele încurcate. Nu voia să poarte rochia și tunica pe care le îmbrăcase recent, așa că alese o altă rochie din cele cusute de mama ei.

Era o frumoasă rochie de un albastru-închis, asemănătoare cu cea pe care o purtase la nunta ei, dar nu la fel de frumoasă. Era mai potrivită pentru un oaspete de onoare decât rochia pe care o purtase la nunta ei cu Graeme.

Avea o tunică albă, precum cea pe care o asortase la rochia verde, doar că aceasta avea un tiv brodat și mânșete cu fir de un albastru bogat, care se asorta cu rochia.

Mânecile îi acopereau în mare parte mâinile, un fapt pentru care era recunoscătoare, fiindcă erau roșii și umflate de la bășicile rupte, unde se scărpinase. Se uită la ele strâmbându-se și gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost mama ei văzând cum îi arătau mâinile. Nu erau mâinile unei doamne de viță nobilă.

Acceptarea ei de către clanul lui Graeme nu se obținea fiind o doamnă de viță nobilă. Era clar că puneau mai mult preț pe muncă decât pe grație și eleganță, iar Eveline nu putea să le găsească vreo vină. Era de preferat o stăpână de castel care putea munci cot la cot cu celelalte femei decât una care să coasă în linie dreaptă.

Când fu satisfăcută că nu i se putea găsi nici un defect ținutei alese, coborî scările din nou, gemând cu fiecare pas făcut. Forțându-se să afișeze un zâmbet, dădu colțul, intră în sală și se concentră asupra mesei unde stăteau Graeme și frații săi.

Graeme o privi și ar fi putut să jure că în ochii lui văzu ușurare și apoi plăcere. Îi încălzi inima și mai alungă din tristețea care o însoțise în mare parte din zi.

Pasul îi deveni mai ușor și uită durerea și înțepeneala de la fiecare mișcare.

În vreme ce ea se apropia, Graeme se ridică și îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce pe podium. În loc să-i ia mâna, ea puse degetele pe brațul lui, permițându-i să o ajute. Le zâmbi lui Bowen și lui Teague, apoi lui Rorie, care avea un zâmbet de la o ureche la alta și stătea

vizavi de preot. Apoi zâmbi în semn de salut către părintele Drummond și îi ură bun venit la masa lor.

Graeme o surprinse sărutând-o în fugă pe frunte în timp ce se așeza lângă el. Vru să-i ia mâna, dar ea se feri, luându-și cupa, de parcă nu-i observase gestul.

Rorie fu în vervă toată cina, menținând un dialog vioi asupra căruia Eveline fu nevoită să se concentreze pentru a-l înțelege. Era sigură că-i scăpaseră unele lucruri spuse, pentru că se tot uita de la o persoană la alta să vadă ce se spunea și ce se răspundea.

Când mare parte din mâncare fu devorată, Eveline deja era extenuată și o durea capul de la încercarea de a ține pasul cu conversația.

Tot ce voia era să se ducă în pat și să stea acolo o săptămână întreagă.

Oftă ușurată când se termină cina și Graeme sugeră ca bărbații să se retragă la focul din celălalt capăt al sălii pentru a se bucura de cea mai bună bere a clanului, păstrată pentru ocazii speciale.

Era bucuroasă că putea să se ducă în pat, până când Graeme se întoarse și îi întinse mâna în vreme ce ceilalți se ridicau. Confuză și gândindu-se că el doar voia să o ajute să coboare, ea îl luă de braț și îi permise să o conducă de la masă.

Când ajunseră la celălalt capăt la încăperii, ea le zâmbi celorlalți și apoi încercă să-și retragă mâna de pe brațul lui Graeme ca să plece, dar el o trase înapoi și fu nevoită să nu tresară când degetele lui o apăsară în palma care o durea. Din fericire, el nu-i observă grimasa sau celelalte răni.

– Rămâi cu noi, Eveline, îi ceru el. Mi-ar face plăcere compania ta în seara asta.

Eveline clipi surprinsă, dar el se așeză pe unul dintre scaunele mari în fața focului și apoi, spre marea ei uimire, o trase să se așeze în poala lui în loc să-i ofere unul dintre scaunele din apropiere.

Dar apoi, când se așezară frații lui și părintele Drummond, după care veniră Rorie și câțiva dintre oamenii mai în vârstă ai lui Graeme, toate scaunele erau pline.

Simțea că ieșea în evidență stând în poala lui Graeme, deși nu era nimic nepotrivit sau prea intim.

El își puse brațul în jurul taliei ei, ținând-o lipită de pieptul lui, în timp ce toți ceilalți conversau, beau bere și râdeau la glume și istorii despre lupte și antrenamente.

Graeme rămase în mare parte tăcut, deși din când în când ea simțea vibrațiile murmurului din pieptul lui și ale răspunsului în timp ce vocea lui îi alina simțurile.

Adora să-l asculte, chiar dacă vorbele lui nu erau sunete clare.

Din fericire, nici o conversație nu era îndreptată spre ea, pentru că era pur și simplu prea obosită ca să țină pasul cu ce spunea fiecare. După o vreme, se relaxă complet în îmbrățișarea lui Graeme și savură faptul că era ținută lipită de corpul lui mult mai mare.

Era alinarea de care avea cel mai mult nevoie. Era obosită, îi era dor de casă și se simțea singură fără familia ei. Era în punctul în care se temea că nu avea să se adapteze niciodată în noul ei clan și nici nu era sigură că voia asta.

Părea greu să fii fericit într-un loc unde nimeni nu te voia, indiferent cât efort depuneai pentru a schimba acest lucru.

Capul îi tot căzu până când Graeme i-l sprijini în sfârșit sub bărbia lui și o ținu mai ferm lipită de el. Căscă larg o dată și apoi închise iute gura, hotărâtă să nu fie grosolană de față cu ceilalți, dar pe Graeme nu părea să-l deranjeze.

Mâinile lui o linișteau, umblând în sus și în jos pe spatele ei, până când o cuprinse iarăși pentru a o susține. Oftă complet mulțumită, dorindu-și ca momentul acela să dureze pentru totdeauna.

Oboseala câștigă lupta pe care o dusese toată ziua și ochii îi deveniră așa de grei încât nu-i mai putea ține deschiși. Își lipi fața de gâtul lui Graeme și, cu un ultim oftat, se predă în fața ispitei somnului.

Capitolul 31

Graeme îi mângâia părul și asculta cum respirația ei blândă îi umplea urechile. Caldă și mulțumită că dormea în brațele lui. Știa cât de obosită fusese și că voia să urce să se culce, dar își dorise ca ea să rămână jos cu el.

O parte era din simplă lăcomie. Dacă el nu putea urca împreună cu ea imediat, voia să stea cu el măcar să o țină și să o atingă.

Așteptase întreaga zi să se poată bucura de simpla plăcere de a-i atinge pielea.

Cealaltă parte era pentru că voia să arate clar clanului că își aprecia soția și că ea avea o poziție definitivă. Voia să folosească orice ocazie pentru a sublinia ideea aceasta. Voia să se știe bine că o susținea întru totul, indiferent dacă era sau nu o Armstrong.

– Soția ta ne-a abandonat, zise Bowen amuzat.

– Da, rosti Graeme. Doarme dusă.

– Poate că a sosit momentul să te retragi, sugeră Teague. Fata pare epuizată. Nu credeam că o să poată ține capul sus în timpul mesei.

Deci nu era singurul care observase oboseala lui Eveline. Graeme se înfurie că ea muncea așa de mult pentru a fi acceptată, când el o acceptase deja.

– Da, cred că este timpul să o duc pe Eveline în camera noastră. Ne scuzați.

Se ridică, cărând-o cu ușurință în brațe.

– Părinte, zise el încuviințând din cap spre preot, ne bucurăm că sunteți cu noi. Puteți începe instruirea lui Rorie când doriți.

– Și a lui Eveline, sări Rorie. Și ea vrea să învețe.

– Și a lui Eveline atunci, repetă Graeme pe un ton blând.

Poate că avea să fie prea ocupată ca să-și mai facă griji legate de munca grea pentru a satisface ce credea ea că respectau femeile din castel. Adevărul era că Eveline merita mai mult respectul lor decât îl meritau ele pe al ei.

– Abia aștept să învăț două femei așa de inteligente, zise părintele Drummond cu un zâmbet larg pe chip. Am sentimentul că o să fie una dintre cele mai interesante sarcini pe care le întreprind.

Graeme trecu de grupul de bărbați și apoi privi direct spre Rorie pentru a-i da de înțeles că și ea trebuia să plece. Se ridică reticentă de pe scaun și le ură noapte bună celorlalți.

Când Graeme ajunse în dormitorul lor, închise ușa în urma lui și o așeză cu grijă pe Eveline pe pat.

Dacă ar fi fost un bărbat generos, ar fi dezbrăcat-o pur și simplu de haine și ar fi băgat-o în pat. Dar știa că nu asta voia. Voia să o trezească cu sărutări și mângâieri. Voia să o facă să geamă de plăcere și apoi să o posede din nou.

Două zile putea să aștepte să-și revină după prima lor uniune, doar atât. Putea să fie răbdător și tandru cu ea. Dar ce nu putea era să mai aștepte o noapte pentru a o avea.

Nu se gândea la altceva decât la cât de bine se simțise ea, cât de frumoasă era și cât de complet îl făcea să se simtă.

Se aplecă să o sărute chiar când începu să o dezbrace de haine. Multiplele straturi îl încurcau și chiar îi testau răbdarea. Nu voia decât să sfâșie materialul și să o poată privi cât mai repede posibil, dar rochia pe care o purta era clar valoroasă și meticulos cusută.

Îi ciuguli lobul urechii în vreme ce continua să o dezbrace. Ea se răsuci și oftă, zâmbind în somn, ceea ce îl făcu să rânjească.

Când fu complet goală pe pat, își coborî gura pentru a-i suge cu blândețe sânii.

Ea deschise ochii, încă amețită de somn, pentru o clipă părând dezorientată. Apoi își dădu seama unde se afla și ce făcea Graeme. Ochii i se măriră și apoi i se întunecară de dorință.

Își arcui corpul, întinzându-se ca o pisică – o invitație clară în limbajul corporal. Fu singura încurajare de care Graeme avu nevoie.

Se dezbrăcă în grabă și o găsi sprijinindu-se într-un cot, privindu-l cum se întorcea în pat. Se întinse spre ea, dorindu-și doar să-i simtă pielea goală atingând-o pe a lui.

Când fu deasupra ei, sprijinit în coate, cu chipul la câțiva centimetri de ea, zise:

– Am încercat să-ți dau timp să-ți revii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Eveline, te doresc așa de mult! Nu mai pot aștepta.

Ea zâmbi și își ridică bărbia ca să-l sărute.

– Mi-am revenit deja. Și eu te doresc, soțule!

Cu un geamăt, el îi strivi gura cu a lui, adâpându-se profund din dulceața ei. Corpul lui era peste al ei, iar moliciunea ei îl chema – o contradicție minunată cu duritatea propriului lui trup.

Se rostogoli, trăgând-o ca să stea unul lângă celălalt, și se uită în ochii ei, absorbindu-i dulceața din expresie. Dorința era evidentă. O reflecta pe a lui, dar fu nevoit să o trateze cu blândețe, chiar dacă ea spusese că își revenise.

Instinctul lui era să se rostogolească și să ajungă iarăși deasupra ei pentru a intra cât mai adânc în corpul ei primitor. Voia să rămână în ea, să o simtă în jurul mădularului. S-ar fi mulțumit să-și petreacă întreaga noapte înconjurat de căldura ei.

Se agită fără oprire sub el de parcă nici ea nu mai putea aștepta să o posede din nou. Mâna lui îi urcă pe picior spre șoldul bine proporționat și apoi continuă pe lateral cu o atingere blândă, până când ajunse la umflăturile sânilor ei. Acolo cuprinse colina moale, frecând cu degetul mare sfârcul ridicat până când se întări. Își înclină capul și cuprinse sfârcul cu gura, sugând până când ea gemu și se arcui și mai mult.

Împingându-se în sus ca să fie deasupra ei, întinse mâna în jos, strecurând-o printre coapsele ei, satisfăcut să o găsească fierbinte și umedă de dorință.

Frecă micul mugur de femeie, provocându-i alt oftat de satisfacție. Apoi o împinse cu blândețe pe spate ca să aibă acces complet la corpul ei, la sânii ei, la tot ce voia să sărute, să atingă și să mângâie.

Adora contrastul dintre sânii ei palizi și durdulii și sfârcurile rozalii. Ar fi putut petrece ore întregi înfruptându-se din ei, lingându-i și sugându-i până ce ar fi înnebunit amândoi de dorință.

Simțindu-se mai pervers, linse un sân și apoi continuă cu mici mușcături, atingând cu dinții punctele în care sfârcurile erau tari și încrețite. Apoi îl linse pe celălalt, frecând cu limba deasupra și în jur, făcând cerculețe până când ea ajunse să se zvârcolească sub el.

Apoi se retrase, uitându-se în ochii ei frumoși.

– Ah, iubito, cât mă tentezi! Nu mai pot sta nici o secundă departe de dulceața ta!

Își strecură degetele în ea, dorind să se asigure că era pregătită pentru el. Nu întâmpină nici o rezistență. Ea se deschise ușor spre el și apoi degetele lui se potriviră ușor în timp ce el alunecă mai adânc.

Fu de ajuns ca să-l facă să treacă peste prag.

Își roti corpul peste ea, desfăcându-i coapsele cu genunchiul. Apoi își prinse mădularul și o mișcă în sus și în jos, scăldându-se în umezeala ei. În cele din urmă, o pătrunse, intrând în ea suficient ca ea să-i cuprindă capul mădularului.

Ea închise ochii și mâinile îi zburară pe umerii lui, înfigând unghiile în carne. El împinse mai adânc, avansând încă un centimetru. Ea tremură și apoi ridică șoldurile într-o pledoarie tăcută pentru mai mult.

Era mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Se înfipse, îngropându-se adânc. Ea țipă, iar el rămase complet nemișcat când își dădu seama că nu era un strigăt de durere, ci unul de plăcere.

Era cea mai intensă senzație pe care o trăise vreodată. Niciodată nu își dăduse seama cum avea să se simtă cu femeia potrivită. Una cu care să nu fie doar pentru o partidă rapidă și pentru o eliberare și mai rapidă. Era ce trebuia. Își dădu seama că nu se simțise așa de bine niciodată. Că pentru el nu avea să mai existe niciodată altă femeie.

Ea era a lui. Soția lui.

O iubea.

Îl uimi și se simți copleșit de această constatare.

Iubire.

O iubea pe Eveline Armstrong. Cum se întâmplase așa de repede? Cum putea să iubească o femeie al cărei clan provocase atât suferință familiei lui? Știa – și deja fusese clar în această privință – că ea nu trebuia să fie trasă la răspundere pentru păcatele clanului ei. Știa că simțea o anumită tandrețe pentru ea și, da, un sentiment puternic de protecție.

Dar iubire?

Era o constatare extraordinară, una pentru care nu era pregătit. Se simțea ca și cum l-ar fi lovit o măciucă.

– Graeme?

Șoapta lui Eveline ajunse la urechea lui, și el își dădu seama că rămăsese nemișcat și încă stătea deasupra ei în vreme ce se gândea la importanța acelui moment.

– Este totul în regulă, zise el cu vocea spartă.

Și era. Totul era perfect.

Ținea în brațe femeia menită lui. Nu avea să mai simtă niciodată că lucrurile erau așa de potrivite nici dacă trăia până la o sută de ani.

Privi în jos spre ea, dorindu-și să savureze acel moment, să își întipărească în memorie clipa în care își dăduse seama cât de mult însemna Eveline Armstrong pentru el.

O fată fragilă care trecuse de zidurile lui de apărare. Era la fel de derutant pe cât era de satisfăcător.

Începu să se miște din nou, de data asta lent și măsurat, cu mișcări care aveau scopul de a le prelungi plăcerea. Era asaltat de tandrețe, de nevoia de a o ține și de a o prețui. Cum putea el să-i explice ce însemna pentru el? Cum putea el găsi cuvintele?

Dar putea să-i arate. Putea să-i arate ce nu putea descrie încă în cuvinte. Nu reușea să-i spună ce era în inima lui, dar putea să-i arate cu fapte.

Cuprinzând-o în brațe, alunecă adânc în ea și apoi se retrase, ca să intre iarăși.

Niciodată nu se simțise așa de vulnerabil, complet neprotejat. Cu toate astea, nu era așa de groaznic cum își imaginase. Descoperi că nu-l deranja să aibă încredere în ea cu partea lui mai blândă. Într-adevăr, voia ca ea să îl cunoască.

Eveline își petrecu brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape. Buzele ei șopteau pe maxilarul lui și apoi la ureche, unde îl sărută și îl ciuguli de lob în joacă, dar și păcătos de dulce.

Gesturile ei erau lipsite de experiență, dar lui i se părea duios faptul că ea căuta să-i arate afecțiunea și poate dragostea ei. Putea doar să spere, pentru că era cel mai rău dintre iaduri să-și imagineze că ea nu i-ar răspunde la sentimente. Pur și simplu trebuia să-l iubească. Nu vedea alternativă.

Închizând ochii, își îngropă chipul în părul ei, lăsându-se înconjurat și cuprins de ea. Nu avea încredere în această emoție subită și copleșitoare. Era covârșitoare. Dincolo de simpla poftă. Dincolo de plăcerea de a avea corpul unei femei frumoase. Inima lui era captivată, cuprinsă de un sentiment de neputință nemaipomenită.

– Te iubesc, șopti în părul ei, știind că ea nu putea auzi, dar dorind să testeze cuvintele pe propriile buze. Te iubesc, zise el din nou când își dădu seama cât de ușor îi era.

O acoperi complet, dar ea era cea care îl ținea în mâinile ei micuțe. Ea îl poseda, nu invers.

Eliberarea lui fu puternică, mai intensă ca niciodată. Dintr-un loc mult mai adânc din interiorul lui. Întregul lui corp se ridică și apoi pătrunse mai adânc, mai puternic, până când ea se strânse în jurul lui.

Ea deveni lichidă în jurul lui, moale și mătăsoasă, iar el împinse din nou, de data asta satisfacția urlând în el ca o furtună. O ținea așa de strâns încât se temea că o rănea, dar nu putea să-i dea drumul.

Voia să fie în ea așa de adânc încât să nu fie niciodată despărțiți, iar când aveau să fie erau despărțiți, ea să-și amintească de acest moment în care fuseseră inseparabili.

Când fuseseră unul.

Se relaxă pe corpul ei, cu vintrele încă tremurând de ultimele vestigii ale eliberării. Se odihni acolo un moment, savurând acea senzație a cărnii ei pe a lui. După o clipă, alunecă pe o parte, luând-o cu el, cu picioarele împletite, cu corpurile încă unite în cel mai intim mod posibil.

Ea murmură ceva pe gâtul lui, dar urletul din urechile lui nu se liniștise suficient ca să-și dea seama ce spunea. Îi mângâie părul, continuă pe spate și îi cuprinse fesele, ținând-o strâns lipită de el, ca legătura dintre ei să nu fie întreruptă.

Câteva clipe mai târziu, își dădu seama că ea dormea profund, cu capul cuibărit sub bărbia lui, cu gura peste locul unde lui îi bătea inima. Zâmbi – era mai mulțumit decât fusese vreodată.

Mâna ei se odihnea într-o parte, iar el se întinse pentru a-și împleti degetele cu al ei, intenționând să-i tragă complet brațul peste el. Când îi atinse palma, se încruntă și apoi înălță capul în vreme ce îi ținea mâna în sus în lumina slabă a lumânărilor care străluceau.

Palma și chiar degetele erau distruse. Erau roșii și încă aveau urme de sânge unde pielea fusese ruptă. O întoarse ca să vadă mai bine și apoi înjură când văzu băşicile sparte.

Furia îi fierbea prin vene, înlocuind mulțumirea de mai devreme cu mânia. Nu avea să mai tolereze asta, indiferent ce argumente aducea Rorie. Eveline nu avea să pățească nimic rău, naiba să-i ia pe cei din clanul lui! Dacă ei nu puteau vedea comoara care le fusese dăruită, atunci erau toți niște proști. Iar el nu suporta proștii. Era de ajuns.

Avea să rezolve problema asta chiar în ziua următoare.

Capitolul 32

Eveline se trezi tresărind și pentru o clipă fu așa de dezorientată, încât nu se putu aduna. Apoi zâmbi, cuibărindu-se la pieptul soțului ei. Brațul lui era aruncat posesiv peste corpul ei.

Închise ochii și îi inhală mirosul. După ultimele zile, avusese nevoie disperată de ceea ce el îi oferise cu o seară înainte. Tandrețe. Iubire. Gesturile lui îi arătaseră, mai mult decât ar fi putut să o facă

vorbele vreodată, că o prețuia. Că ea însemna ceva mai mult decât o soție cu care fusese obligat să se însoare.

Poate că într-o zi... Oftă melancolică. Poate că într-o zi avea să îi câștige iubirea. Oh, să poată auzi acele cuvinte! Să le audă cu adevărat. Gândul acela o făcu să simtă o durere direct în inimă, care aproape o copleși.

Nu se gândise prea mult la faptul că își pierduse auzul. La început, plânsese destul de mult și chiar se întrebase dacă era pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele ei. Dar, pe măsură ce trecuse timpul, acceptase faptul că nu mai avea să audă vreodată. Nu avea să mai fie niciodată normală și nici să audă lucrurile pe care le luase de-a gata. Muzica. Vocea mamei ei. Tachinările fraților. Și bubuitul vocii tatălui ei, plin de răbdare pentru fiica lui cu spiritul liber.

Dar acum ar fi dat orice să poată auzi cuvinte de dragoste din partea soțului ei. Dacă nu de iubire, măcar de afecțiune. Voia să poată auzi lucrurile pe care le vedea în ochii lui și pe care le simțea când el o atingea.

Se putea ca el să nu ajungă niciodată să o iubească așa cum tatăl ei o iubea pe mama ei, dar poate că acel gen de iubire nu exista. Știa din povești auzite de mult de la mama ei că nu fusese așa mereu între ea și tatăl lui Eveline. Căsătoria lor fusese aranjată, așa cum erau multe, iar la început nici unuia nu-i plăcuse aranjamentul.

Dar cu timpul ajunseseră să se iubească atât de aprig pe cât se pot iubi doi oameni, iar Eveline crescuse cu beneficiul acelei iubiri și devoțiuni. Voia asta pentru ea însăși. O dorea cu o ferocitate pe care nici nu o putea articula. De asta fusese așa de hotărâtă să nu se căsătorească niciodată cu Ian McHugh, pentru că știuse fără urmă de îndoială că nu era un bărbat care avea să o trateze vreodată bine, cu atât mai puțin cu iubire sau cu afecțiune.

Povestea mamei care ajunsese să-l iubească pe tatăl ei și dragostea lui îi ofereau lui Eveline speranța că și ea putea găsi o iubire ca a lor cu războinicul ei Montgomery.

Da, Eveline visa, dar își pusese în minte să obțină acceptarea clanului. A lui. Și nu avea să se oprească până ce nu o obținea. Chiar dacă era nevoie să curețe tot castelul dintr-un capăt în celălalt și să-și rupă mâinile până ce ajungeau aspre și pline de bătături, avea să o facă fără regrete.

Această determinare o făcea să se dea jos mai devreme din patul cald și de lângă soțul ei, când ar fi vrut doar să-l trezească într-un mod pe care și l-ar fi amintit zile întregi.

Se ridică tremurând, se îmbrăcă repede și apoi aprinse focul ca Graeme să se trezească într-o cameră confortabil. Apoi coborî scările, pregătită pentru altă zi de chin.

Se întrebă ce sarcini avea să-i aducă ziua aceea. Poate că Nora urma să o pună să curețe oalele de noapte. Se cutremură la acel gând, dar era posibil să se întâmple.

Nora păru surprinsă să o vadă și nu își ascunse reacția. Eveline ar fi putut jura că văzuse vinovăție în ochii femeii mai în vârstă, dar alungă iute ideea aceea ridicolă. Nora era un supraveghetor dur, iar Eveline se îndoia că îi păruse vreodată rău de vreo femeie aflată sub supravegherea ei.

– Bună dimineața, zise cântat Eveline, hotărâtă să fie veselă în ciuda impulsului de a fugi cât de repede putea înapoi sus și de a se arunca sub păturile calde.

Nora o privi nemulțumită și apoi îi făcu semn să vină spre locul unde stăteau ea, Mary și alte două femei mai tinere ale căror nume Eveline nu le cunoștea.

– Poți să ajuți cu pregătirea mesei de dimineață, zise Nora. Este ceva destul de simplu. Biscuiți cu ovăz și pâine cu un pic de terci pentru cei care vor.

Eveline oftă ușurată. Chiar era ceva destul de simplu și nu părea o amenințare pentru mâinile ei dureroase.

După ce primi instrucțiuni de la Mary cum să modeleze biscuiții cu ovăz, se cufundă în sarcina ei, hotărâtă să nu arate nici un pic de reticență. Descoperi repede că pregătirea mâncării pentru o hoardă înfometată de războinici nu era o treabă ușoară.

Încercările ei de a modela biscuiții nu erau la fel de reușite ca ale lui Mary, dar trebuia să fie de ajuns și să aibă același gust. Nu își putea imagina pe cineva discutând despre cum felul cum arăta ceva așa de neapetisant precum un biscuit cu ovăz.

După ce termină amestecul pentru biscuiți, ridică ochii și descoperi că bucătăria era goală, iar femeile dispăruseră.

Se încruntă, își șterse mâinile de fuste și privi în jur pentru a se asigura că nu-i scăpase ceva ce ar fi trebuit să pregătească pentru micul dejun.

Graeme îi atinse brațul, dar ea refuză să ridice ochii. Nu voia ca el să vadă rușinea și umilința din ochii ei și nici nu voia să cedeze în fața lacrimilor care amenințau să curgă. Se uită în schimb în jos la biscuiții cu ovăz deformați din fața ei și fu tentată să-i arunce prin încăpere.

Masa tremură, iar când ea ridică privirea, văzu că Graeme plecase de la masă. Acele lacrimi detestate cu care se luptase așa de mult îi licăreau în ochi. Cât de mult îi ura pe toți! Totul fusese perfect între ea și Graeme, iar acum el era furios, și ea se simțea așa de umilită încât voia să moară.

Fusese o idioată încrezătoare, dornică să le facă pe plac, hotărâtă să își câștige un loc în inimile oamenilor din noul ei clan, când un asemenea lucru nu avea să fie niciodată posibil.

Bowen se întinse peste masă și își puse mâna peste palmele ei. Eveline își întoarse privirea spre el, luptându-se cu lacrimile. Dar nu voia să-i lase să afle cât de mult o răniseră. La naiba cu toți!

– Eveline, nu este furios pe tine, zise Bowen cu o expresie blândă.

– Mă urăsc, șopti ea. Toți mă urăsc și nu se poate face nimic în privința asta. Graeme nu-i poate face să mă accepte. Vreau să mă duc acasă.

Teague se ridică dintr-odată, se întoarse și plecă de la masă. Eveline închise ochii în fața coșmarului în care i se transformase rapid viața. Viitorul ei. Niciodată nu-i păruse așa de întunecat ca acum.

– Nu-mi este foame, anunță ea. Am nevoie de niște aer proaspăt.

Înainte ca Bowen să mai spună ceva, ea se întoarse, iar el tăcu. Eveline plecă de la masă, dar se retrase spre cealaltă intrarea, cea care dădea în spatele castelului.

Era o poartă de acces ce dădea spre pajiștea din spate, unde se jucau deseori copiii. Nu era nimeni pe acolo așa de devreme, iar ea se putea plimba dincolo de cotitura râului, unde curgea în zig-zag pe pământurile Montgomery și tăia terenul accidentat al pantei din spatele castelului.

Avea nevoie de o plimbare lungă. Departe de ceilalți. Departe de disprețul, ridiculizarea și jocurile copilărești la care apelau pentru a o face să se simtă o proastă. Nu voia să mai fie obiectul lor de amuzament. Puteau să putrezească toți în iad. Pentru prima dată, înțelegea

ura clanului ei față de Montgomery. Nu întâlnise niciodată o adunătură de oameni mai îngrozitoare.

Capitolul 33

Graeme era așa de furios încât fu nevoit să iasă în curte pentru a se calma, altfel se temea că putea răni pe cineva. Niciodată nu fusese așa de mânios pe membrii clanului. Niciodată nu fusese cuprins de o furie așa de neputincioasă. Voia să-i strângă de gât pe toți.

Devastarea și rușinea din ochii lui Eveline îl nimiciseră. Văzând rănile făcute în palmele ei de ticăloșiile femeilor din clan, ca să nu mai menționeze celelalte abuzuri pe care le suferise, își dorea să le plătească la fel.

– Graeme, s-a întâmplat ceva?

Se întoarse și îl văzu pe părintele Drummond stând la câțiva pași distanță, cu o expresie de îngrijorare pe chipul său tânăr.

– Da, izbucni Graeme, care nu voia să dea mai multe detalii.

– Pot să ajut cu ceva? întrebă blând preotul. Eram în drum spre sală pentru micul dejun și apoi urma să mă văd cu Rorie în camera de corespondență. Fata este hotărâtă să înceapă lecțiile imediat. Mă tem că o să mă țină prizonier până când o să știe să citească și să scrie.

Încercarea părintelui Drummond de a destinde momentul eșuă pentru că Graeme continua să fiarbă. Însă își temperă cuvintele, pentru că părintele Drummond era un om cumsecade. Un om al lui Dumnezeu nu merita furia lui.

– Du-te la Rorie, zise Graeme. Este mai bine să nu vadă ce o să se întâmple.

Părintele Drummond îl privi îngrijorat, dar se întoarse și intră în castel, așa cum ordonase Graeme. Acesta plecă în căutarea celui mai în vârstă om al său. Douglas Montgomery fusese un om bun și loial chiar dinainte de moartea tatălui lui Graeme. Servise cu dăruire sub Robert Montgomery și transmisese acea loialitate asupra lui Graeme când el devenise căpetenie.

Se duse la căsuța lui Douglas, una dintre multele aliniate pe panta dealului de lângă castel.

Ciocăni tare, așteptând nerăbdător să apară Douglas. O clipă mai târziu, bărbatul mai în vârstă deschise ușa. Ochii i se întunecară de grijă când îl văzu pe Graeme stând acolo.

Fără a-i da răgazul de a vorbi, Graeme rosti un ordin concis:

– Cheamă toți oamenii clanului până la ultimul și adună-i în curte. Vreau fiecare bărbat, femeie și copil. Și îi vreau în cinci minute. Oricine lipsește îmi sfidează cuvântul și o să suporte consecințele.

Douglas ridică din sprâncene, dar nu puse la îndoială ordinul căpeteniei.

– Îi adun imediat, căpetenie.

Graeme încuviință din cap, apoi făcu stânga împrejur și se întoarse în curte, așteptând adunarea. Bowen și Teague tocmai ieșiseră din castel când el se întoarse în curte.

În curând se auzi chemarea, care răsună peste castel și era transmisă cu o urgență care nu mai fusese folosită de când cei din clanul Montgomery fuseseră asediați.

– Ce ai de gând? întrebă încruntat Bowen în timp ce se apropia de Graeme.

– Știu că ești furios, frate, dar gândește-te ce spui înainte de a acționa, îl avertiză Teague.

– Să mă gândesc? mârâi Graeme. Ce gândesc este că niciodată nu am fost mai rușinat de clanul meu cum sunt acum. Niciodată nu mi-au dat motive să fiu rușinat. Dar ceea ce i-au făcut unei femei inocente face de ocară întregul clan.

Bowen oftă.

– Știu asta, dar nu reacționa la furie. Ia-ți un moment să te calmezi înainte de a le vorbi.

– I-ai *văzut* mâinile? întrebă Graeme. Ai văzut umilința și tristețea din ochii ei? Dumnezeu îmi este martor că mă dezgustă că s-a întâmplat în interiorul pereților acestui castel și că eu am permis asta. Sunt la fel de vinovat ca ei pentru că am stat și i-am lăsat să o trateze astfel.

– Nu ai aprobat asta, zise tăios Teague.

– Nu, dar nici nu am prevenit, iar acum trebuie să trăiesc știind că i-am permis soției mele să fie crunt abuzată de oamenii mei.

Curtea începu să se umple pe măsură ce oamenii clanului intrau cu expresii temătoare. În aer se simțea tensiunea, iar murmurele se auzeau precum un zumzet de șoapte în aerul rece al dimineții.

După câteva minute, Douglas se apropie cu gura într-o linie fermă.

– Sunt toți adunați, căpetenie. I-am chemat chiar și pe cei care patrulau la granițele noastre.

Graeme încuviință din cap.

– Prea bine. Mulțumesc, Douglas. Poți să te retragi acum.

Douglas se retrase lângă ceilalți bărbați mai în vârstă, dar toți arătau neliniștiți și circumspecți. Graeme rareori își arătase temperamentul. Credea ferm că, dacă erai căpetenie, nu trebuia să-ți lași acțiunile controlate de emoții. În acea zi însă nu avea o asemenea preocupare sau gândul de a se abține.

Urcă treptele castelului și se întoarse să-și privească clanul. Da, erau adunați cu toții, înghesuiți în curtea care arăta gata să explodeze. Fu nevoit să își tempereze furia, dar voia ca toți să vadă cât de mânios era. Sosise momentul să simtă biciuirea limbii lui și fierbințeala furiei lui.

– Am fost clar când am luat-o pe Eveline Armstrong de soție că trebuie să primească respectul pe care îl merită ca soție a mea și stăpână a acestui castel. Până astăzi, clanul pe care ea îl consideră acum al ei și-a bătut joc de ea, a ridiculizat-o, a înșelat-o și a trădat-o. Nu sunteți mai buni decât cei din clanul Armstrong.

Din mulțimea adunată se ridicară o serie de exclamații de uimire și șoapte de indignare. El le ignoră pe toate și continuă, uitându-se la fiecare membru.

– Nu o să tolerez relele tratamente asupra soției mele. Nu vă mai menajez și nu vă mai tolerez sentimentele de indignare și ură că trebuie să acceptați o Armstrong printre voi. S-a purtat cu demnitate și eleganță și doar a fost politicoasă. A avut un zâmbet pentru oricine i-a ieșit în cale. Iar voi, în schimb, ați bârfit-o, ați făcut-o să se simtă îngrozitor și să nu fie bine-venită. Ați manipulat-o și i-ați folosit ardoarea de a-și câștiga un loc în clanul nostru ca să o umiliți și mai mult.

Se opri și se uită la femeile clanului cu o privire dură până când începură să se foiască și să privească în altă direcție. Nora pălise, iar Mary refuza să ridice privirea. Celelalte femei aveau expresii de vinovăție, și pe chipurile câtorva se citea clar disperarea.

– Așa că de acum înainte, orice – și chiar mă refer la *orice* – abatere socotită de mine nu o să scape nepedepsită. Aveți de ales.

Ori încetați cu comportamentul vostru ticălos, ori părăsi acest clan și o să fiți proscriși pentru totdeauna. Nu o să mai purtați numele Montgomery și nici nu o să vă mai bucurați de protecția care vă este conferită prin el.

– Nu poți face asta! exclamă Macauley Montgomery.

Graeme se uită la el, aruncându-i o privire care îl făcu să pălească. Făcu iute un pas înapoi până când ajunse lângă soția lui, una dintre femeile mai tinere care făcuse parte din grupul care o tratase rău pe Eveline.

– Asta-i o provocare? întrebă Graeme pe un ton ucigător de rece. Să știți un lucru: orice dezacord o să fie considerat o provocare directă la conducerea și la poziția mea de căpetenie. Lupta o să fie până la moarte.

– N-nu, se bâlbâi Macauley. Ai sprijinul meu, căpetenie.

– Chiar îl am? întrebă el. Își plimbă privirea, cuprinzând întreaga curte. Am sprijinul vostru? Sau sunteți împotriva cuvântului meu?

Se auziră câțiva negații din mulțime.

– Este clar că *nu* am sprijinul vostru, zise Graeme pe un ton glacial. Să mă sprijiniți înseamnă să-mi sprijiniți soția și pe stăpâna voastră. Nimic din ceea ce ați făcut nu poate fi considerat sprijin pentru Eveline. Ar fi bine să țineți minte că orice greșeală față de ea este o greșeală față de mine. Orice abuz față de ea este un abuz față de mine. Orice insultă adusă ei este o insultă adusă mie.

Apoi se întoarse spre Nora și o scoase în evidență din mulțime.

– Din acest moment, ești eliberată de îndatoririle tale. Nu o să mai supraveghezi femeile din castel, nici nu o să te mai bucuri de privilegiile de care te-ai bucurat până acum. Te poți alătura celorlalte femei care nu mai servesc în castel.

Nora rămase cu gura căscată și izbucni imediat în lacrimi. Soțul ei puse un braț în jurul ei să o aline și se uită cu răutate spre Graeme.

Teague scoase sabia și fu în fața soțului Norei înainte ca Graeme să apuce să reacționeze la lipsa evidentă de respect. Ținea lama la gâtul celuilalt bărbat, arătându-și dinții.

– Nu o să te porți cu lipsă de respect față de căpetenia noastră. Orice bărbat care este împotriva fratelui meu răspunde în fața mea!

Bowen făcu și el un pas în față cu sabia scoasă.

– Și în fața mea.

– Și a mea, zise Douglas încet.

Unul câte unul, soldații mai în vârstă făcură un pas în față să stea lângă Graeme.

– A sosit momentul să încetați să vă mai purtați ca niște copii, zise Douglas pe un ton ferm. Robert Montgomery ar fi rușinat de modul în care clanul său a tratat-o pe soția căpeteniei. El nu ar fi aprobat niciodată o asemenea ură față de o femeie inocentă, care nu a făcut nimic rău, ci doar s-a născut într-un clan dușman. Este singurul păcat al lui Eveline. Am văzut cu propriii ochi eforturile ei de a lua ce e mai bun din situația asta neplăcută. Este momentul ca voi, restul, să vă deschideți ochii și mințile și să dați la o parte ura asta lipsită de sens.

– O respectați sau plătiți consecințele, jură Graeme. Acum mergeți și vedeți-vă de treburile voastre și gândiți-vă la tot ce am zis, apoi faceți o alegere. Dumnezeu îmi e martor că eu nu o să mai arăt nici un pic de clemență!

Oamenii din clan se împrăștiară, grăbindu-se spre îndatoririle lor. Câteva femei se îndepărtară cu chipurile în lacrimi. Dar el nu avea nici o compasiune. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la mâinile distruse ale lui Eveline, iar furia urla în el din nou.

– S-a făcut, zise Bowen încet. Nu o să-ți mai încalce cuvântul de vreme ce le-ai spus foarte clar care sunt consecințele.

Graeme încuviință din cap.

– Da, s-a făcut. Nu o să-mi încalc cuvântul.

Teague încuviință și el din cap.

– Da, știu.

Graeme se uită spre fratele lui.

– Dar nu ești de acord.

Teague clătină lent din cap.

– Am văzut ce au provocat acțiunile lor. Sunt la fel de dezgustat ca tine de felul în care au tratat fata. Nu merită să fie tratată așa. Mă tem că i-au frânt spiritul. Nu mi-a plăcut ce am văzut în ochii ei când și-a dat seama ce s-a întâmplat.

Lui Graeme i se strânse stomacul. Nici lui nu-i plăcuse ce văzuse în ochii lui Eveline și se ruga doar să nu fi intervenit prea târziu.

– A spus că vrea să plece acasă, rosti Bowen încet. A fost ultimul lucru pe care l-a zis înainte de a pleca de la masa din sală.

Graeme înjură și strânse degetele în pumn.

– Graeme!

Ridică ochii și o văzu pe Rorie făcându-și loc printre câțiva oameni ai clanului în încercarea ei de a înainta de la intrarea în castel. Se grăbi, cu o grimasă pe chip.

– Unde este Eveline? M-am dus să o chem pentru prima noastră lecție și nu o găsesc nicăieri.

Graeme se încruntă.

– Era în sală acum puțin timp. Ai căutat-o în camera ei?

Rorie încuviință din cap.

– Da, sigur că am căutat. M-am uitat chiar și din turn spre locul unde coteşte râul. Este unul dintre locurile ei preferate de vizitat. Dar nu am văzut nici urmă de ea.

– A ieșit din castel pe ușa din spate, zise Bowen. A zis că are nevoie de aer proaspăt. Am presupus că se duce acolo unde merge deseori când iese din castel.

– Întoarce-te la lecția ta, Rorie, ordonă Graeme. Mă duc să o caut pe Eveline.

– Vrei ca eu și Teague să te ajutăm să o cauți? întrebă Bowen.

Graeme se opri o clipă.

– Nu, este posibil să nu fie departe. Vă chem dacă am nevoie de ajutor. Am nevoie... să vorbesc cu ea. A supărat-o tot ce s-a întâmplat.

Teague și Bowen încuviințară din cap, semn că înțeleseră.

– Este o fată bună, spuse Teague aspru. A fost mai mult decât puteam să suport să-i văd mâinile, suferința din ochi.

Graeme strânse din buze.

– Da, este mai mult decât pot eu să îndur și nu o să permit ca ea să mai fie rănită așa, chiar dacă asta înseamnă să pedepsesc fiecare persoană care nu mă ascultă.

Capitolul 34

După o căutare rapidă în imediata apropiere a castelului, stomacul lui Graeme se strânse într-un ghem. Se duse să-și ia calul. Hotărând că aveau să acopere mai mult teren dacă frații săi îl ajutau până la urmă, îi trimise spre nord, în vreme ce el o luă prin spatele castelului în direcția râului.

Aproape că nu o văzu în vreme ce trecea de o ridicătură care dădea spre granița clanului Armstrong în depărtare. Era chircită pe un pat de flori de câmp, cu genunchii strânși la piept în vreme ce se uita în direcția pământurilor familiei ei.

Era o priveliște tristă – privirea ei era distantă, iar părul zbura în vânt. Nu-l văzuse, și el nu voia să o sperie apropiindu-se călare.

Merse cât de aproape îndrăzni și apoi descălecă repede, lăsându-și calul să pască în vreme ce venea spre ea.

Bărbia ei se odihnea pe genunchi. În timp ce se apropia, văzu urmele lăsate de lacrimi pe obrajii ei. Blestemă, furia urlând din nou în el.

Rămase în picioare o vreme, privind-o, dintr-odată nesigur pe el. Ce putea să-i spună? Cum putea el oare să îndrepte toate relele care îi fuseseră făcute?

La masă, văzuse ceva în ochii ei când ea își dăduse seama că nu ar fi trebuit niciodată să primească sarcina de a aduce buștenii grei pentru focul din sală și că femeile îi dăduseră dinadins sarcini imposibile în încercarea de a o face să se simtă proastă și nedorită. Era ceva ce nu mai văzuse în expresia ei.

Văzuse resemnare.

Înfruntase cu rezistență situația în care fusese obligată să intre, ceea ce îl surprinsese pe Graeme și îl făcuse să o respecte și mai mult. I-ar fi fost simplu să dea frâu liber resentimentelor, să nutrească la fel de multă ură față de el și de ai lui cum ei nutreau ei pentru ea.

Dar ea nu făcuse nimic din lucrurile astea. Încercase din greu să se integreze în noul ei clan. În schimb, efortul ei fusese batjocorit.

Acea expresie din ochii ei, care îi spunea că într-un final renunțase și că era înfrântă, îl speria pentru că simțea cum îi scapă înainte să o aibă cu adevărat.

De parcă îi simți prezența, ea își întoarse capul și privirile li se întâlniră. În ochii ei era tristețe. O tristețe profundă, care îl făcu să-l doară puternic măruntaiele.

Veni spre ea, micșorând distanța dintre ei. Ea nu aștepta ca el să spună ceva. Imediat ce fu la o distanță rezonabilă, îi auzi vocea moale, suferindă adusă de vânt.

– Vreau să plec acasă.

Prima lui reacție fu să strige „Nu!" Avu nevoie de toată puterea pentru a nu face asta. Gâtul îi fu sugrumat și strâns neîndurător

de un pumn rece de teamă. Nu era fericită. Chiar și un prost putea să vadă că se simțea îngrozitor.

Făcu un efort să rămână calm când se așeză lângă ea. Era cocoțată pe o piatră plată în mijlocul florilor. Iarba era mai înaltă pe pajiștea aceea mică, unde erau mai puțină ardezie și piatră care să împiedice iarba și florile să crească.

Se lăsă pe pământ lângă ea, dar atenția ei era concentrată asupra unui punct îndepărtat. Se uita spre pământurile tatălui ei cu o privire așa de plină de dor încât lui i se puse un nod în gât.

– Știu că nu este posibil, zise ea cu o voce strangulată de lacrimi. Dar nu mai vreau să fiu aici.

El încercă să îi ia mâna, dar când degetele lui îi atinseră palma, ea și-o retrase și își strânse ambele mâini în poală. Privirea ei era îndreptă în jos, refuzând să se uite la Graeme, ceea ce nu-i permitea să vorbească cu ea.

Se instalară nerăbdarea și panica. Nu se putea lupta cu asta dacă ea refuza să comunice. Dacă renunțase cu adevărat, ce îi rămânea de făcut?

Nu putea – nu voia – să o lase să plece. Indiferent ce trebuia să facă, ea avea să rămână lângă el.

Și totuși, gândul că ea era nefericită îi sfâșia inima. Nu era atât de lipsit de egoism încât să-i ofere libertatea. O voia doar pentru el. Lângă el. În patul lui în fiecare noapte. În brațele lui. Numai faptul că o vedea avea un efect ciudat asupra lui. Oricine se putea uita la Eveline și nu zâmbea era un bărbat mai dur decât el. Era o rază de soare în cea mai posomorâtă zi. Umplea un gol din inima lui la care nici nu se gândise.

Nu o putea lăsa să plece.

Veni mai aproape de ea și apoi se întinse pentru a-i cuprinde cu blândețe bărbia ca să-i întoarcă chipul în direcția lui. Ea își coborî ochii în mod automat, dar el așteptă, ținând-o acolo până când ridică ochii fără tragere de inimă și îi întâlni privirea.

– Dă-mi o șansă să te fac fericită, Eveline!

Ea făcu ochii mici și apoi se încruntă, de parcă încerca să înțeleagă mai bine cuvintele.

Graeme îi dădu drumul bărbiei și apoi îi atinse pielea moale a obrazului cu dosul degetelor.

– Știu că nu ai avut parte de o adaptare ușoară.

Ea pufni, răsfrângându-și buzele.

– Da, știu, este o situație de neînțeles.

Eveline încuviință din cap, iar el se îngrijoră că preferase să nu vorbească, de parcă se retrăgea în lumea protectoare pe care și-o clădise înainte.

Se ridică în picioare și întinse mâna spre ea. Privi curioasă spre el, dar nu își puse mâna într-a lui.

– Hai să ne plimbăm, Eveline.

Ea ezită o clipă îndelungată și apoi întinse lent mâna ca el să o ajute să se ridice. Îl copleși ușurarea. Nu-i întorcea spatele. Cel puțin nu încă.

O ajută să se ridice, privi în spate pentru a vedea unde păștea calul și apoi o luă în direcția opusă, ca prezența calului să nu o neliniștească.

Băgându-i mâna sub a lui, o conduse pe pajiște și în sus pe pantă, unde o faleză se ițea spre granița dintre pământurile Montgomery și Armstrong. Nu-i scăpă felul nostalgic în care se uita la râul ce șerpuia prin mica vale, marcând granița dintre stăpânirile celor două clanuri.

Apoi se întoarse pentru a fi față în față, dar îi păstră mâinile într-ale lui, pentru că nu voia să existe distanță între ei.

Îi întoarse cu blândețe palmele în sus, cu dosul pe palmele lui, expunând carnea crudă și rănită. Ridică o mână, își lipi gura de pielea rănită și sărută fiecare centimetru de carne, trecu peste fiecare zonă cu băsici și sfâșiată.

Apoi îi ridică și cealaltă mână și făcu același lucru.

Când termină, îi puse palmele pe pieptul lui, prinse în mâinile lui, cu degetele cuprinzându-i încheieturile. Se asigură că ea se uita la el înainte de a vorbi.

– Înțeleg de ce vrei să mergi acasă. Nici măcar nu te învinovățesc. Nu ai fost tratată bine de clanul meu.

În ochii ei sclipi suferința. Buza de jos îi tremura, de parcă încerca din greu să nu plângă din nou.

– Le-am permis să râdă de mine, zise ea, frângând în sfârșit tăcerea.

– Nu, ripostă el ferm. Ai venit în acest clan dispusă să lași deoparte ura sau teama. Ai acceptat o căsătorie din obligație și ai fost hotărâtă să iei partea bună dintr-o situație foarte dificilă. Ai fost smulsă

din sânul familiei tale și din tot ce îți era cunoscut și drag. Cu toate astea, nu ai permis ca asta să-ți întunece judecata asupra noului tău clan. Nu pot spune același lucru despre clanul meu și nici despre mine. Am greșit, Eveline. Am greșit și vreau să am ocazia de a îndrepta aceste greșeli față de tine.

– Nu-i poți face să mă accepte, zise ea pe o voce joasă, pe care el se chinui să o audă. Nu poți schimba ce este în inimile lor. Credeam... Oftă. Credeam că, dacă încerc suficient de mult, dacă depun efort... Am greșit.

Înfrângerea din cuvintele ei îl sfâșie. Niciodată nu se simțise așa de neajutorat – și nu era un sentiment plăcut. Era obișnuit să dea un ordin și ca acel ordin să fie urmat fără întrebări, fără contestații. Greșise crezând că putea la fel de ușor să le ordone oamenilor lui să-i accepte soția. Era obișnuit să fie ascultat, să nu-i fie contestat cuvântul. Acum înfrunta sarcina ce părea imposibil de depășit de a schimba gândirea unui întreg clan și de a-i elibera de ura care exista de ani întregi.

– Eveline, începu el. Vocea i se sugrumă în timp ce încerca să-și controleze emoțiile. Am greșit crezând că o să fie o problemă simplă. Este vina mea că nu am tratat situația cu mai mult tact și considerație. Inspiră adânc și continuă, cu inima bătându-i în piept ca o tobă. Îmi doresc căsnicia asta. Eu prețuiesc... această căsnicie. Te prețuiesc pe tine. Am greșit crezând că mentalități adânc înrădăcinate pot fi schimbate în câteva zile. Dar nu vreau să renunți, pentru că eu nu renunț. O să facem să funcționeze. Și vreau să crezi în mine, dacă nu în altceva. Locul tău este aici. Cu mine, lângă mine. Am nevoie să crezi asta în inima ta, pentru că asta este în inima mea.

Când îl privi, lui Eveline îi crescu pulsul. Privirea lui era serioasă, iar ea văzu în ochii lui mai mult, ceva ce nu își imaginase că avea să vadă într-un războinic precum Graeme.

Văzu că implora și era vulnerabil.

– Și eu vreau să fiu aici cu tine, șopti ea, cuvintele prinzându-i-se și zgâriindu-i gâtul. Dar ei nu mă vor. Mă urăsc. Mereu o să mă urască pentru cine sunt și eu nu pot schimba circumstanțele nașterii mele. Nu le-aș schimba nici dacă aș putea. Îmi iubesc familia. Sunt mândră de moștenirea mea. Nu are de ce să-mi fie rușine. Când Graeme vru să vorbească, ea își retrase mâna din strânsoarea lui și apăsă blând cu un deget pe buzele lui pentru a-l face să tacă.

Am privit această căsnicie cu sentimente amestecate. M-am simțit ușurată că o să fiu mereu protejată de un aranjament cu Ian McHugh. Te-am privit și am văzut pe cineva lângă care m-am simțit în siguranță, chiar dacă erai dușmanul cel mai urât al clanului meu. Dar mi-a fost teamă pentru că știam că o astfel de uniune era imposibilă. Și am avut dreptate. Clanul tău nu o să mă accepte niciodată. Mereu o fii în conflict cu ei din cauza mea. Un clan destrămat o să cadă pe câmpul de luptă. Dacă nu ai sprijinul lor total, cum te poți baza pe ei că o să-și facă datoria când o să vină momentul să-i protejeze pe oamenii tăi? Ea inspiră adânc și continuă cât mai avea curaj să spună tot ce avea pe sufletul. Cu toate astea, am sperat și eu, pentru că am văzut ocazia de a nu mai fi lașă și de a trăi într-o minciună care mă ținea captivă. O minciună a dus la alta până când a devenit imposibil să scap din înșelătoria pe care eu am început-o. Am sperat că aici pot fi o fată normală, cu un soț bun și că într-un final pot să am copii și să-mi construiesc o viață dincolo de realitatea din propriul clan. Dar, ca și tine, am crezut că o să fie simplu. Chiar am crezut că, odată ce clanul tău o să vadă că sunt dispusă să las deoparte diferențele și o să muncesc pentru a le câștiga acceptarea și respectul, ura din trecut poate fi uitată. A fost un gând prostesc. Nu este posibil așa cum nu este posibil ca oamenii din clanul meu să accepte un Montgomery printre ei.

Graeme îi cuprinse chipul cu mâinile, având o expresie aprigă, ochii scăpărându-i cu hotărâre.

– Nu este imposibil. Dă-mi timp, Eveline. Nu te pot lăsa să pleci, dar nici nu vreau să fii nefericită. Jur că o să ai mereu sprijinul meu necondiționat și pe al fraților mei. Cu timpul, clanul o să depășească mentalitatea pe care o are acum. Este prea repede să judecăm. Amândoi am recunoscut că e nevoie de timp să schimbăm convingerile și inimile celorlalți. Tot ce-ți cer este să ai încredere că o să te protejez.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. El își coborî chipul până când ajunseră ochi în ochi, iar privirea lui ardea pe pielea ei.

– Dă-mi o șansă, Eveline! Asta-i tot ce-ți cer. Mai dă-mi timp și, dacă atunci când vine iarna o să te simți tot ca acum, o să te duc înapoi la familia ta și nu o să-ți mai cer nimic. Chiar eu o să te duc tatălui tău și o să jur în fața lui Dumnezeu să respect tratatul. O să respect jurămintele căsătoriei noastre, dar o să te las să trăiești departe de mine.

Ea înghiți în sec pentru că durerea din inima ei creștea. Nu voia nimic mai mult decât să rămână cu Graeme. Credea chiar că ajunsese să-l iubească în scurta perioadă petrecută împreună, dar era suficient? Putea să spere vreodată că avea să-i câștige iubirea, iar dragostea lui putea fi suficientă să eclipseze purtarea restului oamenilor din clan?

Dar ce o aștepta acasă? Era obligată să le explice totul părinților, fraților, alor ei. Aveau să fie fericiți că nu fusese afectată de accident așa cum îi lăsase să creadă, dar apoi aveau să se simtă dezamăgiți de înșelătoria ei.

Ce îi rămăsese în propriul clan? Voia un soț și copii. Voia să se elibereze de viața pe care fusese obligată să o trăiască din cauza propriilor temeri și minciuni. Dacă acestea erau lucrurile pe care și le dorea cel mai mult, atunci și-ar fi refuzat pentru totdeauna șansa la iubire, la a avea copii și propriul statut într-un clan dacă se întorcea acasă.

Se eliberă din strânsoarea lui Graeme și se întoarse într-o parte, uitându-se la terenul vălurit. Existența îi fusese condusă de frică. Frică, înșelătorie, minciuni. Nu se trăia așa.

Aici cel puțin totul era sincer. Nu, nu o plăceau. Nu o acceptau. Dar putea ea să schimbe asta? Era dispusă să parcurgă un drum foarte dificil dacă la final răsplata era eventuala acceptare a noului ei clan?

Voia să fie lângă mama ei, dar nu mai era o fetiță lipită de fustele mamei. Robina era o femeie foarte înțeleaptă, iar Eveline avea nevoie de sfatul ei mai mult decât niciodată.

Dar era momentul să stea pe propriile picioare, să nu se mai ascundă în spatele propriului clan și al protecției pe care i-o oferise mereu. Nu, lucrurile nu aveau să fie ușoare aici, dar nu era dispusă să renunțe așa de ușor doar pentru că se râsese de ea.

Obosise să alerge. Obosise să se ascundă și să caute protecția altora. Poate că era momentul să ia atitudine și nu în spatele soțului ei, obligându-l să fie împotriva propriului neam pentru a o apăra.

Se întoarse, cu intenția clară de a-i spune lui Graeme decizia ei, când o mișcare îi atrase atenția. Se încruntă și se uită dincolo de el, văzând un bărbat călare venind peste movilă. Purta un coif care îi făcea imposibil chipul de recunoscut.

Spre groaza ei, acesta ridică o arbaletă și își îndemna calul înainte.

Țipă pentru a-l avertiza pe Graeme, dar el auzise deja copitele și se întorsese rapid, scoțându-și sabia.

Strigă ceva. Ea nu-i putea vedea buzele, dar vibrația îi bâzâi în urechi. Apoi el o împinse, iar ea căzu la pământ.

Eveline se ridică, temându-se de ce era mai rău, cu inima în gât. Călărețul se opri și trase o săgeată în direcția lui Graeme.

– Nu! urlă ea.

Graeme se aruncă într-o parte, cu sabia încă în mână, dar săgeata îi pătrunse în umăr. Căzu la pământ cu o bufnitură și capul i se lovi de una dintre aflorimentele zimțate împrăștiate peste tot pe pajiște.

Eveline se ridică îngrozită, uitându-se la călăreț, știind că nu putea face nimic pentru a preveni propria moarte. Dar primul ei instinct fu să-l protejeze pe Graeme pentru a nu fi rănit și mai mult.

Urlând tot timpul după ajutor, ea zbură spre Graeme, trăgând de sabia lui grea, care acum stătea lângă el. Ochii lui erau închiși și sângele mânjea piatra. Săgeata îi ieșise prin umărul stâng.

Groaza îi dădu forță. Trase de sabie, reușind să o ridice în vreme ce se puse deasupra corpului lui pentru a fi între el și intrus. Țipetele îi ieșeau din gât, dureroase și crude. Cuvânt după cuvânt.

– Ajutor! Ajutor!

Călărețul păru speriat de țipetele ei și își struni iute calul, întorcându-l în direcția opusă, dar nu înainte ca Eveline să vadă teaca ornamentată din lateral.

Era inconfundabilă, modelul pe care tatăl ei îl comandase pentru fiecare războinic senior al clanului Armstrong. Amorți când simțurile ei panicate o făcură să își dea seama. Soțul ei tocmai fusese atacat de un războinic Armstrong și chiar acum călărea cât de iute îl ducea calul înapoi spre pământurile Armstrong.

Capitolul 35

Eveline lăsă să-i cadă sabia și se întoarse spre Graeme, care încă era inconștient la pământ. Căzu în genunchi, ghemuită deasupra lui, neștiind ce să facă, dacă trebuia să-l atingă.

Îi puse mâna pe cap și îl întoarse cu blândețe. I se tăie respirația când văzu unde se lovise de piatră. Când sângele îi acoperi degetele, și le retrase, uitându-se îngrozită.

„Oh, Doamne! Nu muri!"

Nu era sigură dacă rostise cuvintele sau doar le gândise, dar în capul ei încă urla iar și iar.

Ce putea să facă? Era clar că nu-i auzise nimeni țipetele de ajutor. Privi înapoi înspre castel, dar nu văzu pe nimeni sosind să o ajute. Dacă se întorcea arcașul? Nu-l putea lăsa pe Graeme, dar nici nu-l putea ridica pentru a-l duce înapoi la castel.

Îi căzu privirea pe calul lui, care se speriase de ceea ce se întâmplase. Alergase pe o distanță scurtă, dar acum se îndrepta spre stăpânul lui căzut. Mersul îi era agitat și părea nervos și sălbatic.

O cuprinse groaza doar la gândul de a încerca să călărească armăsarul lui Graeme. Cu toate astea, știa că nu avea altă opțiune. I-ar fi luat prea mult să alerge până la castel. Nu-l putea lăsa pe Graeme neprotejat atâta vreme. Trebuia să aducă ajutoare, altfel murea acolo pe pajiște.

Adunându-și tot curajul, fugi spre cal. Dar animalul se îndepărtă și dădu câțiva pași înapoi când ea se apropie, obligând-o să meargă încet. Ridică mâna, murmurând câteva vorbe să îl liniștească, în încercarea de a-l calma.

După o clipă, reuși să se apropie suficient ca să apuce frâiele, dar calul se îndepărtă iarăși, iar ei aproape că îi scăpară frâiele când îi alunecară peste palmele rănite. Doar hotărârea o făcu să țină de ele când fiecare instinct din ea urla să lase frâiele și să se îndepărteze de cal cât putea de mult.

– Am nevoie de ajutorul tău, zise ea pe un ton disperat. Te rog, te rog, lasă-mă să te încalec!

Știa că frica ei evidentă nu ajuta deloc la calmarea calului. Înainte ca animalul să fugă ori ca ea să-și piardă curajul, apucă șaua și se urcă, cu fustele încurcându-i-se în timp ce încerca să se îndrepte.

Strângând bine de frâie, înfipse călcâiele în pântecul calului și îl îndemnă înainte. El se smuci în față, aproape dând-o jos, dar Eveline era hotărâtă să rămână călare. Îl îndemna mai iute și mai iute, până când brăzdă periculos terenul și se agăță de spatele lui, disperată să nu cadă.

– Mai repede, te rog! șopti ea, cu inima aproape sărindu-i din piept.

Niciodată nu fusese așa de îngrozită. Imagini de la ultima ei plimbare îi reveniră în minte. Căderea riscantă pe timpul furtunii. Groaza la gândul de a muri și de a nu fi găsită sau familia ei în jurul corpului ei frânt pe fundul râpei.

Dar își înghiți frica și se concentră asupra scopului de a aduce ajutoare pentru Graeme.

Imediat ce se apropie de castel, începu să strige după Bowen și Teague. Ei aveau s-o ajute. Nu i-ar ignora strigătele.

Când se ivi poarta, care rămăsese deschisă pentru că Graeme ieșise călare, își coborî capul până când ajunse să îmbrățișeze gâtul armăsarului, îndemnându-l înainte. Din gât îi ieșeau strigăte disperate, care îi chinuiau corzile vocale.

Trecu val-vârtej peste pod și intră în curte, unde Bowen, Teague și o duzină de alți războinici veniseră în grabă la strigătele ei de ajutor. Nici nu știa dacă armăsarul avea să se oprească. Își dădu seama că, deși ajunsese la castel, încă putea să moară dacă era aruncată de pe cal.

Calul se opri brusc când Bowen și Teague îi veniră în întâmpinare. Închise ochii și se ținu cât putu de bine, dar oprirea bruscă o aruncă peste capul calului.

Aterizâ cu o bufnitură care îi zdruncină fiecare os. Durerea urla prin corpul ei și nu putea respira. I se tăiase respirația și stătea acolo întinsă, gâfâind și șuierând.

Bowen apăru deasupra ei, urmat de Teague. Toți vorbeau deodată, iar ea nu reușea să se concentreze asupra buzelor ca să știe ce vorbeau. Singurul gând pe care îl avea era că trebuia să se întoarcă la Graeme. Trebuia să-i ducă ajutoare.

– Graeme! țipă ea, sperând că avea să se facă auzită în acel zgomot.

Bowen se întinse spre ea, îi prinse fața și o forță să se uite fix la el. Expresia lui era teribilă, iar ochii, așa de întunecați că o făcură să tremure.

– Eveline, spune-mi imediat ce s-a întâmplat! Ești rănită? Unde este Graeme?

– Arcaș, gâfâi ea, încă neputând să respire bine. Graeme a fost nimerit pe pajiște. S-a lovit la cap când a căzut. A trebuit să-l las. Nu puteam să-l ridic. A trebuit să-l las ca să chem ajutoare!

– Ștt, o liniști Bowen. Ai făcut bine. Poți să te ridici? Ești rănită?

Ignorând durerea care îi răvășea corpul zdrobit, se chinui să se ridice, întinzându-se deja după frâiele calului lui Graeme, care stătea într-o parte, cu nările fremătând în vreme ce pufnea și sforăia.

Teague o prinse.

– Nu, Eveline! O să rămâi aici. Spune-ne unde-l găsim pe Graeme! Mergem noi după el.

Bowen dădea deja ordine oamenilor și toți se grăbeau să încalece. Eveline ignoră ordinul lui Teague și se desprinse de mâna care o ținea.

– Vă arăt eu, hârâi ea. Trebuie să-l ajutați, vă rog!

Încercă să încalece din nou, dar nu mai avea forță. Bowen o prinse, iar când ea crezu că avea să o împiedice să urce, o împinse în sus, ajutând-o să încalece.

Fără să mai aștepte, îndemnă calul pe poartă și peste pod. Alergă peste pajiște, fără să-i pese de durerea sau de teama provocate. Graeme avea nevoie de ea. Putea să moară chiar acum.

De data asta, când se apropie, putu să controleze mai bine calul și să-l încetinească. Se dădu jos și se opinti înainte ca animalul să se oprească. Fugi spre corpul nemișcat al lui Graeme și se aplecă neliniștită deasupra lui, în vreme ce îi aștepta pe ceilalți să descalece.

Teague și Bowen își făcură loc îngrijorați în timp ce-l examinau pe Graeme. Se uitară la rana de la cap, apoi analizară săgeata înfiptă adânc în carnea lui

– Nu-i mort, zise aprig Eveline. Clătină viguros din cap. Nu-i mort!

Teague o ridică și își puse brațul în jurul ei pentru a o sprijini.

– Normal că nu, Eveline, zise el. Îl ducem înapoi la castel. Vraciul a fost deja chemat și așteaptă să se ocupe de rănile lui când revenim.

– Dar cum? întrebă ea, privind neliniștită după Teague, unde se adunaseră ceilalți în jurul lui Graeme.

Teague o trase înapoi și se uită ferm în ochii ei.

– O să facem o targă și o să-l ducem înapoi. Nu îți face griji. Nu o să mai urci pe calul lui. Ai fi putut să mori. O să călărești cu mine pentru că nu ești în stare să mergi.

Ea clătină din cap, refuzând vehement.

– Nu-l las!

Teague vru să o convingă, dar ea își întoarse privirea și trecu de el ca să nu vadă ce îi spunea.

Se grăbi înapoi la Graeme, care era rostogolit pe o targă improvizată pe care bărbații urmau să o care înapoi la castel. Imediat ce îl ridicară, ea se așeză lângă el, întinzându-se după mâna lui.

Bowen insistă ca ea să călărească împreună cu unul din ei, dar Eveline era hotărâtă să nu-l lase pe Graeme, nici în timp ce se întorceau la castel.

Cu un oftat, Bowen urcă pe calul său și apoi prinse frâiele calului lui Graeme pentru a-l conduce înapoi. Bărbații călare îi flancau pe cei care îl cărau pe Graeme, astfel fiind protejat. Eveline ținu pasul cu ei, strângând mâna soțului ei.

Nu-i plăcea paloarea chipului sau faptul că rana de la cap încă sângera. Tremura de fiecare dată când privea săgeata care ieșea din umărul lui. Chiar dacă rana în sine nu îi amenința viața, ar fi putut să cedeze în fața febrei și murea în zilele următoare.

Călătoria înapoi păru interminabilă, iar când ajunseră în curte, întregul clan era într-o mare agitație.

Rorie îi întâmpină cu ochii roșii de plâns. Părintele Drummond stătea lângă ea, împiedicând-o să fugă spre targa pe care se afla Graeme.

Eveline detesta să o vadă așa de supărată, dar nu avea timp să își consoleze cumnata. Prioritatea ei erau Graeme și starea lui. Nimic nu era mai important.

Îl duseră sus pe scări în camera lui, iar Eveline se grăbi înaintea lor pentru a trage blănurile de pe pat.

Apoi făcu iute focul și aprinse câte lumânări găsi, ca încăperea să fie bine luminată pentru ce urma.

Spre surprinderea ei, vraciul nu era o femeie, ci un bărbat tânăr, pe nume Nigel, cam de vârsta părintelui Drummond. Se încruntă când el intră în cameră și începu să-l examineze pe Graeme. Se duse lângă Bowen pentru a-l întreba despre capacitatea tânărului de a se ocupa de rănile soțului ei.

Bowen o asigură că totul avea să fie bine și că tânărul războinic era foarte priceput. Mama lui fusese vindecătoarea clanului până când murise iarna trecută și îi transmisese metodele de vindecare.

Dar pentru Eveline ultima picătură fu când Nora și Mary intrară în cameră, cu intenția de a-l ajuta pe Nigel.

– Nu! țipă Eveline, zburând în față pentru a le da afară din cameră. Afară! Nu o să-l atingeți. Ieșiți toate! Lăsați-l pe soțul meu cu frații lui și cu mine. Nimeni nu o să-l atingă fără permisiunea mea. Jur pe tot ce este sfânt că o să tai capul persoanei care mă sfidează!

Fu așa de tulburată, încât Bowen și Teague le dădură afară pe celelalte femei din camera lui Graeme. Eveline se duse lângă pat și se uită stăruitor spre Nigel, care curăța rana de la cap.

– De ce nu s-a trezit? întrebă ea neliniștită. Este o rană serioasă? Și cum rămâne cu săgeata?

Nigel își puse cu blândețe mâinile peste ale lui Eveline.

– Milady, este prea devreme să spunem. Nu cred că rana de la cap este gravă, dar cu cât stă mai mult inconștient, cu atât mă îngrijorează mai tare. Dar trebuie să scot săgeata, deci poate că ar fi mai bine dacă rămâne inconștient măcar până când o fac.

Eveline își trase mâinile și apoi începu să și le frângă. Bowen îi puse mâna pe umăr și o strânse pentru a o alina. Se întoarse să se uite la el.

– O să fie totul bine, Eveline! Graeme a trecut prin altele mai rele înainte. O să fie bine. O să vezi.

Lacrimile, pe care se luptase să le țină sub control, ieșiră la iveală odată cu un hohot de plâns dureros din pricina faptului că țipase.

– Haide, zise Bowen, atingând-o încă cu blândețe pe umăr. Dă-i voie lui Nigel să facă tot ce trebuie. Du-te și așază-te lângă foc, unde o să te simți mai confortabil. Ai suferit o cădere teribilă de pe cal, iar Nigel trebuie să aibă grijă și de tine după ce termină cu Graeme.

Se ridică tremurând, nevrând să-l lase pe Graeme nici o clipă. Ezită, sfâșiată între dorința de a se încălzi lângă foc și a rămâne lângă soțul ei.

Teague îi atinse brațul, iar ea ridică privirea încet spre el.

– Haide, Eveline. Ai suferit un șoc teribil. Nu vreau să fii lângă Graeme când Nigel îi scoate săgeata. S-ar putea să se lupte și să te rănească fără să-și dea seama.

Îi permise lui Teague să o conducă până la foc. El luă una din blănurile de pe pat și i-o puse pe umeri după ce se așeză pe banchetă.

– Ai vrea ceva de băut? întrebă el.

Îi luă o clipă să înțeleagă cuvintele de pe buzele lui și apoi clătină din cap.

Se aplecă deasupra focului, cu privirea mereu asupra soțului ei în timp ce Nigel se pregătea să-i scoată săgeata. În același timp, probabil că Graeme se ridicase, pentru că îi văzu pe Teague și pe Bowen mișcându-se repede pentru a-l imobiliza și a-l ține jos.

Eveline duse o mână la gură pentru a-și înăbuși țipătul. Cu greu se abținu să nu fugă lângă Graeme. Voia ca el să știe că ea era acolo. Dacă se gândea că îl abandonase? Mai rău, dacă văzuse și el ce văzuse ea și credea că se afla în spatele atacului?

Îi ieși din gât un geamăt destul de sonor, pentru că Teague și Bowen întoarseră amândoi capetele ca să se uite la ea.

– S-a trezit o clipă, Eveline, spuse Bowen. E un semn bun.

Se agăță de mica rază de speranță și trase blana mai bine în jurul ei, în vreme ce se uita la Nigel cum tăia coada săgeții, lăsând bățul neted împins în partea cealaltă a umărului lui Graeme. Avea să rămână o rană cu o gaură, dar una mai mică decât dacă trăgeau pe unde intrase săgeata.

Fiorii îi străbătură tot corpul. Tremura incontrolabil și îi clănțăneau dinții.

Nu știa sigur cât stătu acolo, tremurând și legănându-se înainte și înapoi. Nigel se lăsă în sfârșit pe spate, cu mâinile pline de sânge, dar ținând săgeata care se oprise în umărul lui Graeme.

Apoi începu să curețe rănile și să le coasă.

Bowen și Teague se îndepărtară de patul lui Graeme și veniră să se așeze de o parte și de alta a lui Eveline. Se așezară cu fața, ca ea să le vadă fețele amândurora.

– Ești bine? întrebă Teague, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

Fu nevoie de un moment îndelungat ca ea să-i înțeleagă vorbele. Bowen și Teague schimbară priviri îngrijorate, dar ea încuviință într-un final din cap.

Vorbiră despre alte lucruri, dar Eveline era prea amorțită ca să înțeleagă. Știa că aveau întrebări. Da, voiau să știe totul, iar ea trăia îngrozită de ceea ce trebuia să le spună.

Închise ochii, dorindu-și doar să evadeze din coșmarul în care fusese aruncată. Graeme nu putea muri. Nu putea.

Bowen îi atinse brațul, dar ea rămase cu privirea spre patul în care stătea soțul ei. În cele din urmă, Bowen și Teague se ridicară

și plecară. Ea îi urmări cu privirea o clipă, doar ca să vadă ca discutau despre acțiunile imediate și că aveau să iasă cu oamenii să cerceteze zona după intrus.

Un fior se făcu simțit profund în venele ei.

Războiul era inevitabil când aveau să afle adevărul.

Capitolul 36

Eveline refuza să plece de lângă Graeme. Refuza să doarmă. Refuza să mănânce. Rămase neclintită lângă patul lui în vreme ce el se trezea și aluneca iarăși în inconștiență.

Bowen și Teague renunțaseră să o mai roage să se odihnească. Nici măcar ea nu știa cum era capabilă să rămână conștientă. Doar prin forța voinței reușea să rămână dreaptă și să se ocupe de Graeme.

Refuză până și ca Nigel să o examineze după ce căzuse de pe calul lui Graeme. Vedea și singură că era plină de vânătăi din cap până în picioare. Dar nu simțea nimic rupt. Era rigidă și o durea tot corpul dacă se mișca prea repede. Îi venea să urle, însă stătea mai mult lângă patul lui și putea suporta destul de bine disconfortul provocat de durere.

Probabil că era iarăși considerată nebună de oamenii din clanul lui Graeme, dar nu-i păsa. Refuza cu dârzenie să permită cuiva să intre în camera lui, cu excepția fraților, a lui Rorie, a părintelui Drummond și a lui Nigel.

Graeme era... al ei. Singura persoană din clanul lui care o făcuse să se simtă bine-venită de la bun început. Se luptase pentru ea. Stătuse pe panta dealului și îi ceruse o șansă să o facă fericită. Poate că, dacă ea nu ar fi fost așa de prinsă în propria suferință, soțul ei nu ar fi fost acum întins pe pat, cu o rană provocată de o săgeată și cusută.

Se simțea egoistă, umilă și vinovată. Cineva din propriul clan încercase să-i omoare soțul. Nimeni din clanul Montgomery nu făcuse ceva așa de mișelesc. Poate că își bătuseră joc de ea, o făcuseră să muncească până la epuizare, dar nimeni nu încercase să o rănească. Poate că nu o acceptaseră, dar nu ridicaseră niciodată mâna la ea.

Cu toate astea, propriul ei clan făcuse ceva rău. Îi venea să plângă.

Soarele nu răsărise încă în a doua zi după accidentul lui Graeme, iar Eveline stătea pe patul lui, fiindu-i frig și durând-o tot corpul. Trebuia să se ocupe de foc, dar îi fusese teamă să facă prea cald în cameră în caz că Graeme făcea febră.

Se trezise pentru o clipă pe timpul nopții și păruse să o recunoască. Chiar vorbise, dar buzele lui abia se mișcaseră, iar ea nu putuse să citească ce spusese. Frustrată de incapacitatea de a-l auzi, se aplecase peste el și îl îndemnase să vorbească mai clar, dar nu fu prea mult conștient.

Îi atinse fruntea și descoperi că era fierbinte și uscată. O teamă de gheață îi umplu pieptul. Se rugase neîncetat să nu facă febră. Curățase și bandajase rana de multe ori, în efortul de a preveni infectarea rănii.

Nigel avea o mână abilă și cusăturile erau strânse și curate, închizând eficient rana pentru ca, în cele din urmă, carnea să se vindece. Lovitura de la cap nu fusese suficient de adâncă încât să fie nevoie de cusături, dar exista un cucui mare care o îngrijora pe Eveline.

Știa prea bine ce daune putea provoca o rană la cap.

Fu nevoie de toată forța și hotărârea ei să se ridice de pe pat ca să umezească cârpele și să i le pună pe frunte. Se simțea ca o femeie bătrână, strâmbă și epuizată. Chiar se mișca precum o femeie în vârstă, cocoșată, cu mușchii protestând la fiecare centimetru.

Degetele ei bâjbâiră neîndemânatice spre urciorul cu apă de lângă lavoar. Puse câteva cârpe în lighean și ridică urciorul pentru a turna apa și a le umezi.

După ce le stoarse, se grăbi să revină lângă pat, puse o cârpă pe fruntea lui Graeme, apoi începu să-i șteargă corpul cu restul de cârpe reci.

Văzu cu coada ochiului cum se deschide ușa și întoarse capul, pregătită să-și apere teritoriul, dar se relaxă când îi văzu pe Bowen și pe Teague intrând în cameră.

– Cum se simte? întrebă Bowen când se apropie suficient de pat ca Eveline să-l vadă.

– Febră, răspunse ea.

Continuă să-i tamponeze pieptul, gâtul și umerii, dar propriii umeri erau căzuți de disperare.

Teague îi atinse obrazul, făcând-o să se întoarcă din nou spre el.

– Trebuie să vorbim cu tine, Eveline. Este foarte important să ne povestești ce s-a întâmplat. Nu am găsit nici o urmă a bărbatului despre care zici ca a tras în Graeme.

Simți groază în stomac, lucru accentuat și de faptul că nu mâncase de două zile.

– Eveline? Bowen se încruntă și îngenunche lângă pat, cu chipul la nivelul ei. Pari temătoare. Trebuie să știi că aici ești în siguranță. Nu o să permitem să fie atacat castelul.

– Mă supără ce trebuie să vă spun, șopti ea.

În timp ce vorbea, luă cârpa cu care îl șterse pe Graeme și o strânse în mână.

Bowen se întinse după mâna ei, frecând-o între palmele lui pentru a-i încălzi degetele înghețate.

Înghiți greu. Lacrimile i se adunară în ochii fiindcă știa că tot ce urma să spună avea să-i frângă inima. Familia pe care o iubea încercase să-i omoare soțul pe care îl iubea. Nu avea să fie pace, pentru că frații lui Graeme nu aveau să lase un asemenea atac nepedepsit. Urmau să riposteze și să declanșeze războiul.

Ambele clanuri aveau să fie declarate proscrise și vânate până la exterminare.

I-ar fi așa de ușor să spună că nu văzuse nimic, dar refuza să protejeze clanul care se purtase fără onoare.

Juraseră în fața lui Dumnezeu și a regelui. Semnaseră un tratat cu sânge. Și familia ei încălcase acel jurământ sacru.

Teague trase un scaun din partea cealaltă a camerei și îl așeză lângă pat ca să stea lângă Bowen și să-l vadă. Era foarte încruntat și o privea.

– Ce este? întrebă Teague. Ce știi despre atac?

Ea inspiră adânc și apoi se concentră asupra ambilor frați, rugându-se să nu o urască pentru ceea ce trebuia să mărturisească.

– Bărbatul care a tras în Graeme purta o teacă pe care tatăl meu a confecționat-o pentru oamenii lui. Era ornată și avea negreșit simbolul numelui Armstrong.

Bowen se dădu înapoi, iar Eveline tresări, ca și cum se aștepta ca el să se descarce pe ea. Poate că se aștepta la asta. Își întoarse chipul, hotărâtă să protejeze singura parte din ea care nu era groaznic de învinețită.

Stătea acolo tremurând, cu ochii închiși și așteptând. Apoi o mână caldă îi cuprinse bărbia și o întoarse mai puțin blând către Bowen. Teague era consternat, iar privirea ei se mută repede de la el la Bowen, așteptându-i reacția.

Când văzu furia de pe chipul lui, vru să închidă din nou ochii, dar el o zgâlțâi repede, forțând-o să se uite în continuare la el.

– Dumnezeule, ai crezut că te lovesc? întrebă Bowen cu neîncredere pe chip. Credeai că o să mă răzbun pe tine pentru ce au făcut ai tăi?

În ochii ei se adunară lacrimi. Îi alunecară pe obraji și ridică o mână tremurândă pentru a le șterge, dar Bowen ajunse primul, mutându-și mâna de la bărbia ei pentru a-i șterge cu blândețe urma de lacrimi. Ea privi înapoi spre Teague, dându-și seama că era consternat, dar nu pentru ce mărturisise ea, ci pentru că ea se temuse de urmări.

– Îmi pare rău, zise ea.

Cu gâtul iritat, cuvintele îi ieșiră greu.

Umerii lui Bowen se clătinară când inspiră adânc. Apoi privi spre fratele său și reveni cu privirea la Eveline.

– Ești sigură că era unul dintre oamenii tatălui tău?

Ea încuviință din cap.

– Nu i-am putut vedea fața. Purta un coif de luptă. Dar venea dinspre granița Armstrong și s-a întors în aceeași direcție când a fugit. Nu știu care i-a fost intenția. S-a oprit când eu am început să țip și când am ridicat sabia lui Graeme. Apoi și-a întors calul și a plecat repede spre pământurile Armstrong. Dar am văzut teaca. Este un amestec de metal și de piele și doar soldații mai în vârstă au onoare de a le purta. Sunt rezervate celor care își dovedesc valoarea în luptă. Este un lucru scump, așa că e râvnit în clanul nostru.

Teague înjură, întorcându-și chipul pe jumătate, ca Eveline să nu vadă tot ce spunea.

– Ce o să se întâmple? se sufocă ea. Ce au făcut este o declarație de război. Dacă răspundeți, tratatul e încălcat, iar ambele clanuri sunt declarate proscrise de rege.

Bowen îi cuprinse obrazul și apoi îi luă mâinile într-ale lui. Îi strânse degetele într-un gest de alinare, apoi vorbi:

– Cel mai important lucru aici este ca ție să nu-ți fie teamă de mine sau de Teague. Nu o să te rănim, Eveline. A fost nevoie de mult

curaj să ne spui adevărul. Mulți s-ar fi prefăcut că nu știu sau ar fi zis pur și simplu că nu au văzut nimic. Am văzut loialitatea ta față de Graeme și de clanul nostru. Nimeni nu o să dea vina pe tine pentru ce a făcut tatăl tău.

Ea își strânse buzele, cuprinsă de neliniște.

– Nu înțeleg de ce ar face așa ceva. Nu aș fi crezut niciodată că tatăl meu ar acționa fără onoare.

Teague se încruntă din nou și își strânse gânditor buzele.

– Și eu sunt confuz. Dacă tatăl tău voia să-l omoare pe Graeme, de ce a trimis un om care purta ceva ce arăta clar că era un soldat Armstrong? Modul în care omul a atacat te face să crezi că voia să o facă în așa fel încât vina să nu pice pe clanul Armstrong, dar cu toate astea, purta teaca pe care ai descris-o. Dacă nu-i păsa cine știa de intenția lui, de ce nu și-a condus întreaga armată împotriva castelului nostru? De ce să lanseze un atac atât de laș? Războinicul probabil că a așteptat zile întregi să facă asta.

Bowen se încruntă și se lăsă pe spate, luându-și mâna de pe a lui Eveline.

– Crezi că a fost o înscenare ca și cum atacul ar fi venit din partea unui soldat Armstrong?

Eveline făcu ochii mari.

– Cine ar face așa ceva?

– Oricine este circumspect în privința uniunii celor mai puternice două clanuri din Scoția, rosti Teague.

În inima lui Eveline tresări speranța.

– Deci crezi că a fost cineva care s-a dat drept soldat Armstrong?

– Este posibil, răspunse Bowen. Dar de unde a făcut rost de o teacă despre care tu zici că e dată doar celor mai valoroși războinici Armstrong?

Eveline își mușcă buza de jos, cu chipul încruntat.

– Nu știu.

– Se pare că tatăl tău are de răspuns la niște întrebări, spuse Teague cu o expresie serioasă.

Eveline privi nervoasă spre Graeme, ai cărui ochi erau încă închiși.

– Ce o să facem atunci?

– O să așteptăm până când își revine Graeme și o să se simtă suficient de bine pentru a decide asupra problemei, zise Bowen. Între timp, o să înmulțim patrulele la graniță și o să trimitem câțiva dintre cei mai buni războinici să scotocească ținuturile după un soldat singur care poartă o teacă Armstrong.

– Da, fu Teague de acord. Când Graeme o să fie suficient de bine să audă povestea, o să decidă ce o să facem. Un tratat de sânge nu este ceva neînsemnat, iar dacă tatăl tău a încălcat înțelegerea noastră de pace, asta înseamnă război, indiferent dacă regele a interzis acest lucru. Nu o să tolerăm un astfel de act de trădare contra căpeteniei noastre.

Eveline își coborî privirea, dar Bowen se întinse să-i atingă brațul, atrăgându-i atenția înapoi la el.

– Știu că te doare, Eveline. Este clanul tău, sunt cei pe care îi iubești. Nu plecăm chiar acum împotriva clanului Armstrong pentru că avem îndoieli. Dar o să investigăm și o să așteptăm decizia lui Graeme. Oricum o să vrea să-l confrunte pe tatăl tău, să audă ce are de zis despre asta.

Eveline încuviință din cap.

– Este corect. Nu vreau să cred asta despre tatăl meu. Ar trebui să aibă ocazia să-și apere numele și onoarea.

– Ar trebui să te odihnești acum, Eveline, insistă Teague. Ți-ai depășit limitele, poate vedea oricine.

Ea clătină din cap hotărâtă.

– Nu-l las. Acum are febră și este mai important decât oricând să nu plec de lângă el.

Bowen oftă, dar nu continuă discuția. Se ridică și Teague și împinse scaunul la locul lui, în apropierea ferestrei.

– Trebuie să plecăm ca să ne ocupăm de acest lucru. Dacă Graeme se trezește oricât de puțin, trimite imediat după noi.

Eveline încuviință din cap și apoi răsuflă ușurată când cei doi frați ieșiră din cameră.

Se ridică pentru a umezi din nou cârpele și reveni lângă patul lui Graeme pentru a-l șterge din nou.

– Grăbește-te și fă-te bine! șopti ea. Îmi este frică, Graeme. Nu vreau să fie război între clanurile noastre.

Capitolul 37

Mai trecură două zile până când febra lui Graeme cedă în sfârșit. Eveline rămase în tot acest timp în camera lor, fiindu-i teamă

să se aventureze în mijlocul clanului. Acum deja știau toți că era posibil să fi fost tatăl ei cel care plănuise atacul asupra lui Graeme. Le dăduse un motiv în plus să o urască. Nu că păreau să aibă nevoie de unul.

Capitulase într-un final în fața extenuării absolute și adormise, așezându-se în pat lângă Graeme cu o oră înainte de răsărit. El se foi lângă ea, făcând-o să se trezească imediat. Lumina slabă a răsăritului intra printre blănurile care fuseseră date parțial la o parte.

Ea privi în jos și văzu că Graeme deschisese ochii și avea broboane de transpirație pe frunte. Când trase de blănuri, ea văzu că întregul lui corp era transpirat.

– Graeme! Oh, Graeme! exclamă ea, nefiind sigură că putea fi auzită.

Gâtul încă o durea și era umflat chiar și la câteva zile după atac și o durea de fiecare dată când încerca să vorbească.

Se aplecă peste el, atingându-l, simțindu-i transpirația – nu mai era uscat și fierbinte!

Privirea lui confuză rămase asupra ei un moment îndelungat și apoi se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți amintești? întrebă Eveline.

Sprâncenele lui se uniră ca și cum se gândea profund. Apoi obrajii i se colorară și ochii îi scăpărară de furie. Îi prinse umerii, ținând-o strâns în vreme ce părea că el o examina de răni.

– Ești bine? întrebă el. Te-a rănit? Ce s-a întâmplat după ce m-a străpuns săgeata?

– Graeme, nu trebuie să-ți miști brațul! îl certă ea.

Îi luă brațul stâng de pe umăr și îl așeză la loc pe pat. În ochii lui se văzu un fulger de durere și apoi privi nerăbdător la bandajele de la umăr.

– Răspunde-mi, Eveline. Ești bine?

Ea îi atinse obrazul, mângâindu-i linia fermă a maxilarului. Ușurarea era atât de copleșitoare, încât se simți slăbită din cauza ei.

– Sunt foarte bine, zise ea. Tu ne-ai speriat pe toți.

Încruntătura lui se adânci.

– De cât timp sunt la pat?

– De patru zile. Este un adevărat miracol că sunt doar patru zile. Ai avut febră și mă așteptam să dureze mai mult.

Încercă imediat să se ridice, dar ea își puse ambele mâini pe pieptul lui și îl împinse la loc cu o încruntare aprigă.

– Nu o să te miști din patul ăsta! strigă ea.

El tresări și făcu ochii mari când auzi cât de sonoră fu cererea ei. Eveline își dădu seama că vorbise tare, dar voia să se asigure că se face înțeleasă.

Graeme se așeză pe perne și apoi o privi intens, studiind-o de sus până jos.

– Arăți groaznic, Eveline. Mi-ai spus o minciună? Ai fost rănită când am fost atacat?

Era pur și simplu prea mult. Totul o lovi dintr-odată. Ușurare. Epuizare. Frică. Atât de multă ușurare. Izbucni în lacrimi.

Îl văzu pe Graeme încercând să se ridice prin strălucirea umezelii care îi acoperea ochii, apoi își lăsă capul pe spate și strigă ceva. O clipă mai târziu, frații săi intrară în grabă, iar Bowen o ridică de pe pat, cuprinzând-o în brațe.

Dar ea nu se putea opri din plâns. Era ca și cum toată forța o părăsise în clipa în care știu că Graeme avea să fie bine.

Și apoi un alt braț o cuprinse și fu condusă spre bancheta de lângă foc.

Spre surprinderea ei, când ridică capul, Nora stătea acolo, lângă foc. Aruncă niște bușteni și îi aprinse. Apoi se întoarse și o străpunse pe Eveline cu o privire hotărâtă.

– Știu că probabil o să țipi și o să încerci să mă dai afară din camera căpeteniei, fato, dar nu ai forța să o faci, iar de data asta o să fiu de neclintit. A sosit clipa să aibă cineva grijă de tine. Ai fost la căpătâiul lui zile întregi. Nu ai mâncat. Nu ai dormit. Te doare corpul de la căzătură și, mă scuzi, dar arăți îngrozitor.

Pe obrajii lui Eveline alunecară alte lacrimi. Era așa de obosită încât nu mai avea energie să facă altceva decât să stea acolo și să plângă. Era a doua persoană care în câteva minute îi spunea cât de groaznic arăta.

Nora se ridică, așteptând cu mâinile în șolduri ca Eveline să-și șteargă fața. Când fu sigură că se uita la ea, continuă să vorbească.

– Îți datorez niște scuze, fato. Toți ți le datorăm. Dar acum nu este timp pentru asta. Este important să nu te îmbolnăvești și tu și să avem grijă de căpetenie.

Eveline vru să protesteze, dar Nora ridică mâinile.

– Nu zice nimeni că nu ai făcut o treabă bună îngrijindu-l. N-am văzut niciodată un apărător mai dârz. Dar el își revine, iar acum este în patul ăla, vrând să știe ce este în neregulă cu tine.

Eveline încercă să se întoarcă ca să-l asigure pe Graeme, dar Nora o prinse de braț și o ținu ferm pe loc, în vreme ce se așeză pe banchetă lângă ea.

– Nu, nu o să mai stai nici o clipă pentru a avea grijă de căpetenie. În curând, o să-și revină. Tu ai nevoie să fii îngrijită și am de gând să spun ce gândesc în fața tuturor.

Eveline nu putea face nimic decât să se uite șocată la vehemența celeilalte femei.

– Nu mai poți continua așa. Ai nevoie de mâncare. Ai nevoie de odihnă. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine și să se asigure că ești în regulă. Poți să cedezi elegant și să ne lași pe mine și pe celelalte femei să ajutăm sau o să-i pun pe frații căpeteniei să te lege de pat. Și o s-o fac cu binecuvântarea căpeteniei imediat ce o să audă tot ce ai făcut în ultimele zile.

Eveline se încruntă.

– Teague și Bowen nu ar face așa ceva.

Nora ridică dintr-o sprânceană.

– A fost ideea lor, milady. Tocmai urcam să luăm problema în mâinile noastre când am auzit căpetenia strigând după noi. Știu că ai făcut destul. Toți putem vedea asta. Eu am insistat să vin la tine. Măcar atât îți datorez. Nu o te dezamăgesc pe tine sau pe căpetenia noastră. Ți-o jur!

– De ce ești așa de drăguță cu mine acum? întrebă Eveline, frecându-și gâtul care o durea în timp ce scoatea cuvintele înecându-se.

Privirea Norei se înmuie și vinovăția i se citi în ochi.

– Este vina mea. E vina tuturor. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-am fi gonit. Chiar și așa, ai luptat vitejește pentru căpetenia noastră. Nu ai permis ca acțiunile noastre să afecteze loialitatea ta față de el. Îmi este foarte rușine. Nu eu am fost persoana mai bună, ci tu. Dacă-mi mai dai o șansă să îndrept greșelile, jur că nu o să regreți.

Eveline se uita nedumerită la femeia mai în vârstă. Chiar părea sinceră. În ochii ei erau regrete și o vinovăție sinceră, iar ridurile și liniile de pe chipul ei păreau mai pronunțate.

– Îmi este foame, începu Eveline.

Nora zâmbi.

– Normal că îți este. Nu ai mânca nimic de zile întregi. Acum vreau să vii jos cu mine. Mary pregătește un bol cu tocană de vânat fierbinte chiar cum. După ce mănânci, femeile o să te ducă la baie ca să înmoi în apă fierbinte mușchii ăia care te dor. După ce terminăm, Nigel o să te examineze ca să se asigure că totul este bine și că nu suferi de nimic ce nu poate îndrepta un somn bun. După aceea te poți odihni cu căpetenia, dar să fie clar, dacă nu dormi, o să te scot din cameră și o să te încui în alta! Îți torn o poțiune pe gât dacă trebuie.

Eveline râse la privirea hotărâtă a Norei și apoi se strâmbă din pricina dureri din gât.

– Biată fată, zise Nora, cu compasiunea în ochii ei. Ți-ai rănit gâtul cât ai urlat. Te-am auzit prin tot castelul când călăreai și cereai ajutor. A fost un lucru curajos din partea ta să încaleci calul căpeteniei. Este o brută mare, iar tu ești îngrozită de cai. Tot castelul vorbește despre asta. Toată lumea știe cât de curajoasă ai fost când ți-ai apărat căpetenia. Cred că unora le este un pic frică de tine.

Buzele lui Eveline tresăriră. O amuza să creadă că îi era teamă cuiva de ea. Privi înapoi spre Nora, studiind-o cu atenție.

Asta era șansa ei, cea pe care o așteptase. Putea să se agațe de furia ei și să refuze să o ierte. Sau putea să se ridice deasupra furiei și umilinței și să o ia de la capăt.

Se întinse după mâna Norei și o strânse.

– Îți mulțumesc. Tocană de vânat și o baie fierbinte sună minunat acum.

Nora o ajută să se ridice, iar Eveline aproape căzu. Nu mai avea forță. Fusese vitează până în clipa în care își dăduse seama că Graeme nu mai avea nevoie de ea, iar acum era la capătul puterilor.

Când se întoarseră, văzu expresia aprigă a lui Graeme, furia și grija din ochii lui. Era ridicat în fund, cu pernele în spate și înconjurat de frații săi. Dar privirea lui nu o părăsi nici o clipă.

– Vino aici, ordonă el.

Cu ajutorul Norei, reuși să meargă la pat, dar genunchii îi tremurau rău, temându-se că nu putea rămâne în picioare.

El întinse spre ea brațul drept și o trase pe pat până când ea ajunse lângă coapsa lui.

– O să asculți tot ce îți zic ei, rosti el. Nu o să faci nimic altceva decât să ai grijă de tine de acum înainte. Ne-am înțeles? Bowen mi-a zis că ai căzut de pe cal. Pentru Dumnezeu, iubito, ce a fost în capul tău să te urci pe bestia aia când tu ești îngrozită de cai? Te-ar fi putut omorî. Se opri. Pieptul i se opintea din pricina efortului, dar în ochi i se vedea hotărârea. Te duci jos, mănânci și apoi faci o baie fierbinte, cum a zis Nora. Apoi te întorci în camera asta, la mine, ca Nigel să te poată examina cum trebuie. După aceea te odihnești până când îți dau eu voie să te ridici din pat. Și dacă zici ceva împotrivă, îi las pe Bowen și pe Teague să facă ce cred ei că e necesar ca să îmi urmezi ordinele.

Eveline făcu ochii mari și apoi, spre nedumerirea ei, Graeme o trase cu forță spre el și o sărută puternic și profund. Când în sfârșit îi dădu drumul, gândurile ei erau așa de confuze că nu putea judeca limpede.

– Acum du-te, zise el. Și vino repede înapoi la mine ca să nu-mi fac griji legate de starea ta!

Capitolul 38

Imediat ce Eveline ieși din cameră, Graeme se întoarse spre frații săi.

– Spuneți-mi adevărul. Vreau să știu totul. Cum este Eveline? A fost rănită?

– Nu știu, zise cu sinceritate Teague. A refuzat orice fel de ajutor. A fost preocupată doar de tine și de însănătoșirea ta. A căzut rău de pe cal, dar s-a ridicat, s-a suit din nou pe el și ne-a condus la tine.

Graeme înjură chiar când durerea îl săgetă în umăr.

– N-ar fi trebuit să o lași. Ar fi trebuit să vă ocupați mai întâi de ea.

Bowen râse.

– Nu ți-ai văzut micuța soție, frate! Întregului castel i-a fost teamă să o contrazică. Urla ca o dementă de fiecare dată când cineva intra în camera ta. Nu lăsa pe nimeni în afară de mine, Teague, Rorie,

părintele Drummond și Nigel, iar părintele era primit doar dacă nu încerca să-ți dea ultima împărtășanie. Nu a lăsat pe nimeni să susțină, nici măcar pentru o clipă, ideea că nu o să supraviețuiești. A fost o adevărată priveliște.

– Ne-ai speriat pe toți, rosti Teague serios.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Graeme. Totul e în ceață pentru mine. Îmi aduc aminte că Eveline a striga la mine, iar când m-am întors și mi-am scos sabia, am văzut un bărbat călare apropiindu-se. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am aruncat într-o parte ca să evit săgeata și apoi m-am lovit la cap. Altceva nu mai știu.

– Eveline ți-a speriat atacatorul strigând ca din gură de șarpe, apoi ți-a luat sabia, pregătită să se lupte pentru a te proteja. Călărețul a fugit și apoi Eveline s-a aruncat pe calul tău și a călărit urlând întregul drum până la castel. A intrat în viteză în curte și apoi calul tău a aruncat-o peste cap. Ne-a dus înapoi la tine și te-am cărat pe o targă. A refuzat să călărească înapoi cu Bowen și a mers alături de tine întregul drum. De atunci nu a plecat de lângă tine. A refuzat mâncarea și nu a dormit.

– Nebună mică, zise Graeme. Ce m-aș face fără ea? Nu pot să o pierd.

Rostise cu voce tare înainte să se gândească mai bine cum să-și exprime sentimentele față de Eveline. Era furios pentru că ea își asumase asemenea riscuri și tremura de frică, pentru că-și dăduse seama că ar fi putut să o piardă așa de ușor.

Bowen și Teague nu răspunseră la declarația lui, dar el văzu în ochii lor că știau.

– Cine a făcut asta? L-ați găsit? întrebă Graeme.

Frații lui mai mici schimbară priviri neliniștite.

– Spuneți-mi! izbucni el.

– Pentru Eveline a fost mai dificil decât crezi tu, zise Bowen pe o voce mai joasă.

Graeme înlemni, iar venele îi înghețară.

– Ai zis că nu a fost rănită. A pus mâna pe ea?

Bowen clătină din cap.

– Nu, lucrurile au fost cum ți le-am povestit. Eveline... a văzut arcașul. A putut să ne dea detalii despre el.

– Posibile detalii despre el, interveni Teague.

Bowen încuviință din cap.

– Da, încă nu știm ce să credem. Am trimis soldați să caute prin zonă și am adăugat patrule în plus la granița noastră ca să garantăm siguranța clanului, dar nu o să acționăm în urma informațiilor pe care ni le-a dat Eveline până ce nu vorbim cu tine.

Graeme clătină confuz din cap.

– Eveline l-a identificat pe bărbatul care a tras în mine, iar voi nu ați acționat?

Frații schimbară din nou priviri și în stomacul lui Graeme se adună groaza. Era obosit și slăbit și îl înfuria faptul că soția lui avea așa de mare nevoie de sprijinul lui, iar tot ce reușea el să adune să se sprijine pe perne în vreme ce frații lui vorbeau. În acest moment, se îndoia că se putea hrăni singur.

– Eveline crede că era cineva din clanul ei, spuse Teague încet.

Graeme fu străbătut de șoc, lucru ce îi dădu un plus de energie.

– Ea v-a zis asta?

Bowen încuviință din cap.

– Era devastată, dar nu a ascuns adevărul. Se teme de ce înseamnă asta. La început, ne-am făcut griji că Eveline nu înțelege circumstanțele căsătoriei ei. Înțelege perfect. Știe că a fost semnat un tratat de sânge și că, dacă pornim la război, ambele clanuri o să fie declarate proscrise și o să se pună recompense pe capetele noastre.

– Cu toate astea, a spus adevărul, rosti Graeme cu blândețe.

– Da, mormăi Teague. Nici măcar nu aș fi dat vina pe ea dacă nu spunea ce a văzut. Nu pot să zic că nu aș fi făcut asta dacă aș fi fost în locul ei.

– Este o fată incredibilă, murmură Graeme.

– Da, este, fu Bowen de acord. Și îți este foarte loială, Graeme.

Pieptul lui Graeme se umflă de mândrie. Își aminti că, cu câteva clipe înainte să fie lovit de săgeată, o implorase să-i acorde încă o șansă. O implorase să nu se întoarcă la clanul ei. Se părea că ea alesese. Îl cuprinse o satisfacție sălbatică, întărindu-i forța slăbită. Îl alesese pe el. În detrimentul propriul clan. Nu mințise ca să-i protejeze pe ai ei. Făcuse lucrul corect și spusese adevărul.

La fel de repede cum se bucura de acest lucru, realiză care era realitatea și inima i se prăbuși.

Dacă Tavis Armstrong ordonase omorârea soțului fiicei lui, asta chiar însemna război. Graeme nu avea să permită ca Armstrong să-i

amenințe clanul. Avea să scalde pământul în sângele clanului Armstrong și apoi să prezinte problema la regele său.

Dar, dacă făcea asta, cel mai probabil pierdea orice urmă de iubire sau de respect din partea lui Eveline. Cum îl putea iubi pe bărbatul care îi distrusese familia?

Era o dilemă cu care nu crezuse că avea să se înfrunte vreodată.

Nu putea permite ca ai lui să fie amenințați, dar cum putea el să distrugă familia lui Eveline? Cum l-ar putea ierta ea vreodată?

Închise ochii și își sprijini capul de pernă.

– Reprezintă o problemă, nu-i așa? zise Bowen.

– Da, mormăi Graeme. Nu vreau să o pierd. Nu vreau să se uite la mine cu ură. Ar fi mai mult decât aș putea suporta.

– Nici eu nu vreau să se uite la mine cu ură, recunoscu Teague pe o voce joasă. Nu vreau să fiu bărbatul care îi distruge familia. Îmi place de ea, Graeme. A dovedit de ce este în stare de zece ori și a fost umilită, batjocorită și muncită până la epuizare. Dar nu a lăsat ca asta să o întoarcă împotriva noastră. Încă ne este loială.

– Câți bărbați pot spune că au o soție care ar sacrifica așa de mult pentru soțul lor? întrebă Bowen.

– Eu pot, rosti direct Graeme.

– Am vrut să te întreb același lucru pe care l-a întrebat Teague când eu și el am vorbit prima dată cu Eveline despre ce a văzut, zise Bowen.

Graeme îl privi întrebător.

– Zi mai departe.

– Nu ți se pare ciudat că, dacă Tavis Armstrong a vrut să te omoare în secret, a trimis un bărbat cu însemnele clanului Armstrong?

Teague încuviință din cap.

– S-ar putea să fi vrut cineva să pară ca și cum cei din clanul Armstrong au încercat să te omoare pentru că, dacă omul reușea, cu siguranță pornea un război între clanurile noastre și ar fi reușit acest lucru. Nu am mai fi fost aliați, ranchiunoși sau nu, și sunt mulți cărora, sunt sigur de asta, nu le convine că cele mai puternice două clanuri ale Scoției și-au unit forțele.

– Da, sunt cei care ar prefera să rămânem dușmani de moarte și să ne luptăm între noi. Dacă am vrea, am putea înfrânge cu ușurință orice clan acum, când împreună avem o armată mai mare decât a regelui. Asta cu siguranță îi preocupă, adăugă Bowen.

Graeme încuviință din cap.

– Are sens ce zici. Tavis Armstrong nu este prost. Dar s-ar putea să nu-i pese dacă pornește un război. Este greu să aflăm ce e în capul lui până ce nu vorbim cu el despre asta.

– Ce facem? zise Teague. Nu ești în formă să duci un război.

Graeme fierbea de nerăbdare. Voia să se dea jos din pat acum, să-și pregătească oamenii de luptă. Dar știa că ar fi fost inutil drept căpetenie și războinic. Oricât îl mâhnea să aștepte, știa că trebuia să o facă.

Dar asta nu însemna că nu putea trimite vorbă lui Armstrong pentru a-i cere o întâlnire în următoarele zile. Era nevoie de câteva zile ca să-și revină și să trimită un mesager, cerând o întâlnire pe un teren neutru. Dacă se exprima așa, Tavis nu avea cum să refuze. Ar fi vrut să știe dacă fiica lui era bine și ce îl determinase pe Graeme să ceară întâlnirea.

Când își informă frații despre planul lui, ei fură de acord și în ochii lor se citi ușurarea. Nu aveau nici o dorință să se războiască, cum nici Graeme nu avea. Cu toate astea, dacă tatăl lui Eveline chiar inițiase amenințarea împotriva lui Graeme, lupta era inevitabilă.

Și o putea pierde pe Eveline.

Își ridică brațul stâng, testând rezistența și nivelul de durere al umărului. Îl săgetă o durere puternică, aproape lăsându-l fără aer. Lăsă să-i cadă brațul, inspirând adânc și respirând sacadat și constant.

– Asta a fost stupid, mârâi Teague. Nu o să te vindeci dacă nu lași brațul în pace. Nu ne ești de nici un ajutor dacă nu poți sta drept în luptă. Nu poți grăbi vindecarea, Graeme. Oricât te doare să stai aici întins, asta trebuie să faci.

– Da, știu, mormăi Graeme. Și nu, nu-mi place deloc.

– Petrece timp cu Eveline! Are nevoie de multă grijă acum, zise Bowen. Nu este bine, Graeme.

Buzele lui Graeme formară o linie strânsă.

– Nu o să facă altceva decât să se odihnească. O să mă asigur de asta.

Ușa se deschise și Nora dădu buzna înăuntru, privirea căzându-i imediat pe Graeme.

– Ce este? întrebă el, neplăcându-i privirea ei.

– Rămâi calm, căpetenie. Nigel aduce fata sus.

El se ridică, iar Teague și Bowen săriră amândoi să-l împingă la loc și să-l țină pe perne.

– Ce s-a întâmplat? urlă el.

– A cedat, răspunse Nora. A mâncat și apoi am pus-o la spălat în baie. Biata fată a leșinat sau a adormit, dar oricum nu am avut cum să o trezim, așa că am înfășurat-o într-un cearșaf și l-am pus pe Nigel să o aducă pe scări. Ah, iată-l! Aici, Nigel, adu-o la căpetenie! O să punem biata fată în pat și văd mai târziu cum se simte.

Făcu un gest către tânăr, iar el intră în cameră, ținând corpul slab al lui Eveline în brațe. Părea mică și delicată în brațele lui. Părea *fragilă*, iar Graeme simți un fior pe șira spinării.

– Pune-o pe partea cealaltă, ordonă el, dorindu-și ca ea să se afle între perete și el însuși pentru a fi protejată.

Bowen și Teague se ridicară și ajutară ca Eveline să fie trecută peste corpul lui Graeme și așezată cu blândețe de partea cealaltă. Era complet învelită în cearșaful de pânză și i se vedea doar fața.

Nora îl goni pe Nigel din cameră și apoi se întoarse să-i gonească și pe Teague și pe Bowen. Graeme văzu că Nora avea o intenție clară și voia ca toată lumea să iasă din cameră pentru a-i spune ceva.

Își expedie frații, promițându-le să-i cheme în scurt timp. După ce plecară, Nora închise ușa și întoarse o privire tulburată către Graeme. Veni spre pat și se aplecă să desfacă cearșaful de pe corpul lui Eveline.

– Trebuie să vezi, căpetenie. Biata fată este plină de vânătăi din cap până în picioare. Aproape că am izbucnit în plâns când am dezbrăcat-o pentru spălat. Nu știu cum a îndurat durerea în ultimele zile și nu știu cum nu și-a rupt ceva când a căzut de pe cal.

În vreme ce cearșaful se desfăcea și se deschidea, lăsând corpul gol al lui Eveline expus privirii lui, i se tăie respirația.

Sfinte Dumnezeule! Vânătăi adânci, violete erau pe mare parte din corpul ei. Genunchii și coatele îi erau zgâriate, iar carnea zdrelită. Șoldurile îi erau aproape negre. Unul dintre umeri începuse să se coloreze într-o nuanță urâtă de verde. Mai erau câteva vânătăi mici de-a lungul picioarelor și multiple julituri și tăieturi pe brațe și gambe.

– Doamne, Dumnezeule! mormăi el.

– Nu poate oferi mai mult, zise Nora pe un ton solemn.

–Crezi că eu nu știu asta? mârâi el. Crezi că aș fi acceptat să se sacrifice așa pentru mine? Aș fi legat-o de nenorocitul de pat și i-aș fi turnat chiar eu o poțiune pe gât.

–Asta-i altă problemă, continuă Nora, nici măcar tresărind din cauza furiei lui. Fata a țipat așa de mult când a cerut ajutor și mai târziu când a strigat la oricine încerca să intre în cameră, că și-a rănit vocea. Ar trebui să o folosească foarte puțin în următoarele zile. Din când în când, o să-i aduc cidru fierbinte. O să-i aline durerea din gât.

Graeme încuviință din cap, nerăbdător ca ea să plece. Voia să rămână singur cu Eveline. Voia să o țină. Să o simtă lângă el. Să aibă confortul corpului ei aproape de el. Durerea nu era așa de rea când se afla lângă el.

Sosise momentul ca el să aibă grijă de ea. Dăruise mult în ultimele zile. Mult prea mult.

Își pecetluise soarta când intervenise ca o leoaică ce își proteja puii și îl veghease cu credință. Poate că luase sau nu ultima decizie când îi ceruse timp să îndrepte lucrurile.

Dar acum era a lui. Și nimic sau nimeni nu avea să intervină între ei. Nici familia ei. Nici clanul lui.

Și nu avea de gând să renunțe la ea fără o luptă aprigă.

Capitolul 39

Eveline dormi restul zilei, toată noaptea și până târziu a doua zi dimineață. Graeme o ținu în tot acest timp lângă el cu brațul bun. Dormise și se trezise, rămânând nemișcat și concentrându-se să se vindece cât de rapid posibil. Avea un sentiment de pace doar când o avea acolo lângă el, unde o putea simți și mirosi. Îl liniștea. Îl făcea să se simtă mulțumit.

Nici măcar nu se mișcase, iar el începu să se îngrijoreze. Când intrară frații săi pe ușă, Graeme îi trimise după Nigel. Dar, înainte ca ei să se întoarcă, se asigură că era complet acoperită de cearșaful pe care Nora îl înfășurase în jurul ei și apoi puse blănurile peste ea ca să nu i se facă frig când avea să alunece de lângă ea.

Nigel apăru o clipă mai târziu și imediat vru să desfacă bandajul de pe umărul lui Graeme ca să verifice rana. Dar el îl îndepărtă.

– Nu te-am chemat pentru mine. Sunt îngrijorat pentru Eveline. Nu s-a mișcat nici măcar o dată de când ai adus-o în pat ieri-dimineață. Cu siguranță doarme de prea mult timp. Vânătăile pe care le are sunt grave. Dacă a fost mai grav rănită decât am crezut cu toții?

Nigel se aplecă peste Graeme și își băgă degetele sub nările lui Eveline. Puse mâna pe blănuri cu intenția de a le îndepărta.

– Cu permisiunea ta, căpetenie, zise el.

Graeme se uită fioros spre frații săi, iar aceștia se întoarseră în altă direcție. Apoi Graeme încuviință din cap spre Nigel.

Nigel trase cu grijă de blănuri și apoi de cearșaf și puse mâna pe pieptul lui Eveline. Se încruntă când văzu vânătăile ce îi umbreau carnea palidă.

– Este un miracol că nu și-a frânt gâtul, mormăi Nigel. Calul ăla ar fi putut să o omoare.

Graeme își încordă maxilarul, scrâșnind din dinți. Nu-i plăcea să i se amintească ce aproape de moarte fusese soția lui. Îl deranja mai puțin că el fusese nimerit de o săgeată în umăr decât că Eveline fusese rănită și își asumase un asemenea risc urcându-se pe calul lui. Nici măcar nu își putea imagina curajul de care avusese nevoie pentru a depăși groaza și panica de a fi doar lângă un cal, cu atât mai mult de a se urca pe el și de a-l călări cu nesăbuință înapoi spre castel.

Urma să aibă o discuție foarte lungă cu ea ca să nu își mai asume niciodată asemenea riscuri în viitor. Imediat ce avea să se facă bine.

– Cred că este destul de bine, căpetenie. Respirația ei este ușoară. Pare doar cufundată într-un somn profund. Probabil că o să doarmă toată noaptea și dimineața. A stat zile întregi fără să se odihnească și are nevoie mare de odihnă. Încearcă să nu o trezești și las-o să-și revină singură.

– Bine, nu o s-o trezesc, jură Graeme. O să doarmă lângă mine cât o să fie nevoie pentru a se face bine.

După ce aranjă blănurile înapoi peste Eveline, Nigel insistă să-i schimbă bandajul. Spălă rana cu grijă, inspectă cusăturile și puse un bandaj curat peste rană, apoi înfășură fâșii de pânză în jurul ei, peste umăr și pe sub braț pentru a-l prinde bine.

– Ne putem uita acum? întrebă nerăbdător Bowen.

– Da, strigă Graeme.

Nigel plecă, iar Bowen și Teague traseră scaunul și bancheta la marginea patului lui Graeme ca să poată discuta cu fratele lor.

Se auzi un ciocănit, și Graeme înjură nerăbdător. Dar, când se deschise ușa și intră Rorie cu o expresie ezitantă pe chip, Graeme se înmuie și îi făcu semn să intre.

– Graeme? întrebă ea cu o voce tremurândă.

– Da, draga mea. Vino aici!

Rorie veni la marginea patului, cu privirea îngrijorată. Se uită la Eveline și ochii i se umplură de lacrimi.

– O să fie bine, Graeme? Am văzut vânătăile când Nora și Mary au dus-o la baie. Nu știam. Nu a lăsat pe nimeni să se apropie de ea. A insistat ca toată atenția să fie concentrată asupra ta.

Graeme își ridică ușor brațul și îi luă mâna într-a lui.

– Da, o să fie bine în scurt timp. Jur că este nevoie de mai mult să o dărâmi pe fata asta. Este o micuță hotărâtă când își pune ceva în minte.

Păstră tonul calm ca să nu-și îngrijoreze sora. Se atașase foarte mult de Eveline, iar el îi vedea grija în ochi.

– Nigel tocmai a plecat și zice că are nevoie doar de odihnă și să câștige tot ce a pierdut în timpul cât a avut grijă de mine. Nu o s-o las să se dea jos din pat până când nu se pune din nou pe picioare.

Rorie încuviință din cap și apoi se lăsă în genunchi lângă patul lui Graeme, luându-l de mână.

– Și tu? O să fii și tu bine? Niciodată nu mi-a fost așa de frică. Habar n-am avut dacă o să trăiești sau o să mori.

El îi strânse mâna, iar Bowen se întinse pentru a-i atinge părul într-un gest de alinare.

– Nu-i decât o zgârietură, zise vesel Bowen. Am văzut răni mai rele decât rana lui neînsemnată.

Graeme îl săgetă cu privirea.

– Cum merg lecțiile? întrebă Teague, distrăgându-i atenția spre ceva mai plăcut.

Chipul îi fu acoperit de un zâmbet. Ochii i se luminară și aproape că țopăi de entuziasm.

– Învăț! Părintele Drummond zice că sunt o elevă aptă și că niciodată nu a predat cuiva care să prindă așa de repede. Spune că o să citesc și o să scriu în curând.

Graeme zâmbi.

– Bănuiesc că atunci o să preiei sarcina de scrib al clanului.

Ea încuviință fermă din cap.

– Ah, ce mă fac eu cu tine, Rorie? o tachină Bowen. Într-o zi, o să te măriți, o să pleci, iar noi nu o să mai avem pe cineva care să ne educe mințile modeste.

Ea se încruntă și o umbră îi străbătu chipul.

– Eu nu o să plec niciodată de aici. Nu vreau să mă mărit. Sunt chiar mulțumită să stau aici cu voi. Nu trebuie să plec, nu-i așa, Graeme?

Graeme îl mustră cu privirea pe Bowen și apoi îi zise lui Rorie pe un ton blând:

– Normal că nu. Rămâi aici cât vrei.

Ea oftă ușurată și apoi se ridică în picioare.

– Trebuie să plec. Părintele Drummond mă așteaptă. Cred că a încercat să mă țină cât a putut de ocupată ca să nu-mi fac griji legate de tine și de Eveline.

– Este un exercițiu bun, rosti Graeme. Nu ai de ce să-ți faci griji. Eu și Eveline o să fim bine.

Rorie se aplecă și îl sărută pe obraz, se mai uită o dată la Eveline și apoi se întoarse și ieși în grabă din cameră.

– Două zile, zise Graeme când ușa camerei se închise.

Teague ridică din sprâncene.

– Două zile pentru ce?

– Atât aștept până să-i trimit vorbă lui Tavis Armstrong.

Bowen clătină din cap.

– Nu te vindeci până atunci.

Graeme ridică din umeri.

– Problema nu poate aștepta. O să fie nevoie de o zi sau două, poate mai mult, ca să primim un răspuns de la Armstrong și apoi de câteva zile ca să aranjăm o întâlnire. Până atunci, eu o să am aproape două săptămâni să-mi revin. Că sunt sau nu refăcut complet, nu putem aștepta pentru a investiga problema asta.

Teague oftă, dar încuviință din cap.

– Trimite-mi-l pe părintele Drummond ca să-i dictez scrisoarea. Apoi alege un războinic bun să meargă cu steag de pace pe pământurile Armstrong pentru a livra mesajul.

– O să mă duc chiar eu, zise Bowen pe un ton lapidar.

– Nu fără mine! izbucni Teague.

– Iar eu nu o să permit nici unuia dintre voi să plece, mai ales că este nevoie de voi aici la castel. Prioritatea noastră este să protejăm clanul și să ne păzim bine zidurile. Găsiți pe altcineva să se ducă.

Bowen nu părea fericit cu decizia, dar nici nu o contrazise.

Se auzi un alt ciocănit la ușă. De data asta, era Nora cu mâncare pentru Graeme.

– Am adus suficientă pentru doi, zise Nora apropiindu-se de pat cu tava. Dar, dacă fata încă doarme, ar fi bine să nu o deranjăm. Îi aduc mâncare când se trezește.

– Mulțumesc, zise Graeme. Îmi e suficient de foame să mănânc ambele porții.

Nora se lumină.

– Este un semn bun, căpetenie. O poftă de mâncare zdravănă este semnul unui corp care se face bine. O să vă puneți pe picioare cât de curând.

Graeme înlemni când Eveline se foi lângă el. Era prima dată când se mișca vreun pic de când fusese așezată în patul lui. Dar nu făcu altceva decât să scoată un mic murmur și apoi se întoarse pe burtă, îndepărtându-și fața de el, fără să deschidă ochii.

Blănurile îi alunecaseră de pe spate, descoperindu-i umerii, dar Graeme le trase repede, frustrat de durerea care îi săgetă brațul la un gest atât de simplu.

Teague și Bowen se ridicară iute și se scuzară, spunând că aveau să revină mai târziu să continue discuția despre Armstrong. Bowen spuse că avea să-l trimită pe părintele Drummond după ce Graeme termina de mâncat.

Nora se foi pe lângă Graeme o clipă până când el fu aranjat și cu mâncarea în față și se uită îngrijorată spre Eveline, apoi se întoarse pentru a ieși din cameră.

Dar, când se întorcea, se opri și apoi se uită înapoi la Graeme, cu ezitare în ochi.

– Spune-mi ce te preocupă, Nora, zise Graeme resemnat.

În acel moment, își dorea doar să fie lăsat singur cu Eveline ca să aibă liniște și să se gândească la problema pe care o avea.

– Mi-am cerut scuze fetei, zise Nora încet. Dar adevărul e că și ție îți datorez scuze, căpetenie. Purtarea mea a fost de neiertat și mă întreb dacă ai găsi în inima ta forța să ierți o femeie bătrână pentru

amărăciunea ei. Este o situație foarte tristă că am încurajat o răutate împotriva unei copile care are doar bunătate în inima ei.

Graeme zâmbi la descrierea lui Eveline pentru că era potrivită. Era adevărat și că el fusese foarte furios pe Nora și pe celelalte femei, dar Nora făcuse multe pentru a îndrepta lucrurile.

– Nu sunt mulțumit de felul în care tu și celelalte ați acționat față de soția mea, zise cu asprime Graeme. I-ați provocat o suferință fără margini și, mai mult, ați făcut-o așa de nefericită, încât a vrut să se întoarcă la ai ei.

Nora exclamă și duse mâna la gură.

– Nu sunt pregătit să o las să plece, continuă Graeme pe un ton calm. Înseamnă mult pentru mine și, ca atare, are o poziție aici, așa că ai grijă ca bunăvoința ta față de ea să continue și, mai mult, asigură-te că și ceilalți o respectă cum o respecți tu. Nu o să mai tolerez și nu o să mai am răbdare cu nici o greșeală față de ea.

Nora încuviință din cap și făcu o reverență.

– Mulțumesc, căpetenie. Nu o să vă dezamăgesc nici pe tine, nici pe fată.

Graeme îi făcu semn să plece și apoi privi spre părul ciufulit al lui Eveline și la expresia de liniște de pe chipul ei. Genele i se odihneau delicat pe obraji și buzele îi erau un pic desfăcute în timp ce respira pe gură.

Nu putu rezista să nu o atingă. Se întinse, îndoindu-și brațul în așa fel ca degetele să-i atingă obrazul moale. Îndepărtă șuvițele aurii, dându-i-le după ureche și o mângâie cu blândețe.

– Te iubesc, Eveline, șopti el, deși știa că ea nu îl putea auzi. O să reușesc cumva să te fac să mă auzi și o să știi că te iubesc la fel de aprig cum un bărbat poate iubi o femeie.

Capitolul 40

Când Eveline se trezi, era complet confuză. Avu nevoie de câteva momente îndelungate ca să se adune și să-și dea seama că era în pat cu Graeme. Și că murea de foame.

Se ridică, deși tot corpul ei protestă la această mișcare. Se întoarse și mijì ochii spre fereastră în timp ce lumina soarelui îi scălda întregul chip. Era probabil cel puțin miezul zilei.

Când se întoarse înapoi spre Graeme, cu intenția de a se ocupa de rana lui, îl găsi treaz și analizând-o cu privirea.

Mâna ei se îndreptă spre umărul lui, dar el îi prinse palma și își împleti degetele cu ale ei, curbându-le în jurul mâinii ei. O duse la pieptul lui, ținând-o acolo pentru un moment îndelungat.

– Ești... Își drese vocea și o luă de la capăt. Nu o mai durea gâtul, dar încă simțea cuvintele blocate și ruginite. Ești bine? întrebă ea. Te doare? Să-l chem pe Nigel?

Graeme o trase spre el și o lipi de pieptul lui, cu chipul la câțiva centimetri de al lui.

– Întrebarea este cum te simți *tu?* zise el. Încă te doare? Încă ești obosită? Poate că ar trebui să te mai odihnești un pic.

Ea se încruntă și clătină din cap.

– De cât timp dorm?

El zâmbi.

– De două zile.

– Două zile! țipă ea.

El tresări, dar încuviință din cap.

Ea se smuci de lângă el și apoi își flutură mâinile agitate.

– Două zile? Este rușinos. Cine a avut grijă de tine în ultimele două zile?

El puse un deget peste buzele ei.

– Erai extenuată și sufereai. Sunt furios pe tine pentru riscurile pe care ți le-ai asumat. Ai fi putut fi omorâtă sau rănită mai rău. Ai nevoie să te odihnești și să mănânci.

– Și tu? Rana ta se vindecă? întrebă ea neliniștită. Ți-a dispărut febra?

– Sunt mult mai bine decât tine, zise el. Acum vino aici. Vreau să te țin.

Șocată de demonstrația lui subită de afecțiune, ea nu-l contrazise când o strânse puternic în brațe. O luă sub brațul rănit până când abia mai putea să respire.

O sărută pe creștetul capului și îi îndepărtă părul de pe frunte. Se așternu liniștea. Eveline oftă mulțumită și se afundă lângă corpul

lui mare. Era bine să stea întinsă în mijlocul zilei și să se odihnească în brațele soțului.

Aproape că adormise la loc când el o îndepărtă, dar o ținu în așa fel încât erau stăteau apropiați. Se așezase în așa fel încât ea să-i vadă gura.

– Trebuie să discutăm despre niște lucruri, Eveline.

Ea se întristă și coborî privirea. Bowen și Teague îi spuseseră ce văzuse ea.

El îi ridică bărbia.

– Știi că trebuie să investighez dacă amenințarea a venit dinspre clanul tău.

Ea încuviință reticentă din cap.

– Eveline, o să fac tot ce pot ca să evit conflictul cu familia ta. Dar trebuie să înțelegi că nu pot să nu răspund la asta.

– Știu, șopti ea, cu inima suferind pentru ceea ce urma.

– Vino aici și stai lângă mine. Pentru moment, nu o să ne gândim la lucruri neplăcute.

Ea se ghemui la loc în brațele lui, închizând ochii în dulceața momentului. Nu existau garanții legate de ce avea să aducă a doua zi, dar în acea zi voia să se bucure de un scurt răgaz în îmbrățișarea soțului ei și să pretindă că un lucru așa de simplu precum iubirea putea uni prăpastia tot mai adâncită de zeci de ani de ură.

După ce luă o gustare ușoară cu Graeme în confortul patului lor, Eveline era nerăbdătoare să se ridice. Își potolise foamea și era gata să își îndrepte atenția spre alte lucruri importante, cum ar fi fost o baie și să meargă suficient cât să scape de înțepeneala și durerea mușchilor.

Tocmai se gândea să discute despre asta cu soțul ei, care insista ca ea să rămână în pat, când îl văzu pe Graeme încruntându-se și spunând cuiva dincolo de ușă să rămână acolo până când Eveline era decent îmbrăcată.

Îi ardeau obrajii la ideea că oricine ar fi fost știa că nu avea o haină pe ea. Graeme o lovi ușor peste pulpă și apoi îi făcu semn să se dea jos din pat pentru a se îmbrăca.

Se îndepărtă grăbită din căldura corpului lui și a blănurilor și trase pe ea una dintre rochiile ei simple de zi. Începu să-și perie părul încurcat. S-ar fi retras în colțul îndepărtat al camerei, dar

ridică privirea și îi văzu pe Bowen și pe Teague, însoțiți de părintele Drummond, intrând în cameră. Preotul avea un pergament, pană și cerneală, iar Eveline își dădu seama că Graeme intenționa să dicteze mesajul pentru tatăl ei.

Se duse la Graeme și îi atinse brațul.

– Aș vrea să merg jos și să respir un pic de aer proaspăt. Am nevoie să-mi întind mușchii.

Graeme se uită un moment la ea și apoi umerii îi tremurară din pricina unui oftat. Încuviință din cap.

– Să nu stai prea mult. Trimit pe cineva după tine când termin cu frații mei și cu părintele Drummond.

Ea încuviință din cap, cu inima grea la fiecare respirație. Nu voia să fie acolo când el scria mesajul care ar fi putut trimite în luptă unul împotriva altuia cele două clanuri pe care le considera ale ei.

Graeme o strânse de mână, iar ea se îndepărtă, punând peria jos și ieșind din cameră.

Nu-i spusese un neadevăr lui Graeme. Era disperată să iasă din camera sufocantă, chiar și numai puțin.

Își întinse brațele și umerii în timp ce cobora scările spre sală. Deși mâncase cu puțin timp în urmă, se duse în bucătării în căutarea unei bucăți de pâine sau de brânză din care să ciugulească. Încă îi era foame.

Mary fu mai mult decât fericită să-i facă pe plac după ce întrebă dacă soțul ei știa că se afla jos. Eveline luă recunoscătoare pâinea și brânza și, după ce vorbi cu Mary câteva minute, ieși din bucătării și se duse în curte.

Apusul se lăsa rapid, iar vântul adia mai răcoros în vreme ce soarele dispărea complet la orizont. Întregul pământ era scăldat în nuanțe de violet și de gri, iar aerul era nemișcat. Mare parte din oamenii clanului se retrăseseră în căsuțele lor și se pregăteau pentru masa de seară.

Torțele care luminau turnul de veghe aruncau umbre peste zidul castelului. Eveline închise ochii și inspiră adânc aerul parfumat de primăvară.

Era așa de liniște! Era o vreme bună să te aduni seara și să spui povești, să vorbești despre evenimentele din timpul zilei și să împarți o masă bună.

Dar știa că liniștea era înșelătoare pentru că acum soldații Montgomery se pregăteau de război.

Când pământul vibră sub picioarele ei, se întoarse la timp să vadă cum un războinic cu însemnele Montgomery călare pleca la trap spre poartă. Purta o pelerină în culorile Montgomery, dar de coama calului era atașat un steag alb de pace.

Un fior îi străbătu șira spinării până ce începu să tremure. Simți groază în stomac, lucru ce o făcu să-și dorească să nu fi mâncat pâinea și brânza pe care i le oferise Mary.

O atingere pe umăr o făcu să tresară de frică. Se întoarse și o văzu pe Kierstan stând în lumina care pălea.

– Mă scuzați că v-am speriat, milady.

Eveline făcu un pas în spate, dar se concentră pe buzele lui Kierstan, pentru că nu voia să piardă nimic din ce voia să spună cealaltă femeie.

– V-am căutat când am auzit că v-ați trezit. Baia fierbinte v-a alinat durerile și m-am gândit să îmi ofer serviciile pentru a pregăti alta în baia mare.

Eveline făcu ochii mari la ceea ce părea să fie oferta unei ramuri de măslin de la femeia care îi provocase o suferință continuă. Kierstan părea sinceră. Mai mult, era... smerită.

– Este minimul pe care îl pot face, zise Kierstan cu o expresie tristă. Am greșit mult și aș vrea să îndrept asta.

Știind că era o altă ocazie să repare niște legături, Eveline încuviință din cap, și Kierstan zâmbi, părând ușurată că fusese de acord.

– Veniți pe aici. O să mergem în jurul castelului. E un drum mai scurt decât prin sală. Se umple cu cei care vin la masa de seară. O să trimit pe cineva în camera căpeteniei să-i spună unde vă aflați, ca să nu își facă griji.

– Mulțumesc, zise Eveline cu un zâmbet. O baie fierbinte ar fi divină acum.

Kierstan o luă de mână și o conduse prin curtea care acum era goală, într-o parte a castelului, în direcția băii mari. Se aflau în pasajul îngust dintre marginea de piatră și zidurile castelului când cineva ieși din umbre.

Eveline vru să strige spre Kierstan când un pumn o lovi în maxilar, făcând-o să cadă la pământ. Era așa de șocată, încât tot ce putu să facă fu să stea acolo întinsă, ținându-și fața în palmă.

Bărbatul se aplecă peste ea, răsucindu-i părul. O ridică, forțând-o să stea în picioare, iar înainte să apuce să reacționeze, pumnul lui îi zbură la tâmplă. Durerea îi explodă în cap și apoi lumea se întunecă.

Capitolul 41

Graeme se încruntă când trecură câteva minute lungi după ce îl trimisese pe Bowen să o aducă pe Eveline. Devenind nerăbdător, se ridică din pat, ținând cu mare grijă umărul într-un bandaj strâns.

Încă îl durea destul de tare, dar se putea mișca și, mai important, rana se închisese. Cusăturile puteau să fie scoase în câteva zile.

Tot îl durea capul dacă se mișca prea repede, dar umflătura se retrăsese treptat și mai avea doar o coajă care lăsa să se vadă rana.

I-ar fi prins și lui bine o baie. Era o minune că Eveline se putuse odihni lângă el. Probabil că mirosea mai rău decât un cadavru putrezit.

Probabil că asta făcea Eveline. Se bucurase de baia fierbinte de acum câteva zile și cel mai probabil încă o durea totul de la vânătăi.

Hotărât să-i mai lase un pic de timp înainte de a întreba pe unde se afla, începu să se spele și el cu cârpe și apă din lavoar. Folosi chiar și un pic din săpunul lui Eveline, hotărând că nu ar strica să diminueze din duhoarea transpirației, a sângelui și a bolii.

Simțindu-se revigorat după ce se curăță, se îmbrăcă în haine curate și decise să se ducă după soția lui. Era și mai bine dacă dădea de ea goală, spălându-se într-o cadă cu apă.

Deși nu era pregătit să facă dragoste, și nici mica lui soție vânătă, cu siguranță putea să se bucure de priveliște.

Cu un rânjet, porni în jos pe scări, scoțându-și cu intenție din minte mesajul pe care i-l trimisese lui Armstrong. Nu-i făcea bine să insiste asupra acestui lucru. Poate că Armstrong avea să trimită un mesaj. Tot ce putea face Graeme era să aștepte pentru a afla dacă Tavis Armstrong era sincer sau mincinos.

Sala era curios de goală la ora la care trebuia servită masa de seară. Se încruntă când își dădu seama că mâncarea era așezată pe masă, iar în unele locuri chiar părea pe jumătate mâncată. Era ca și cum sala se golise dintr-odată, chiar în mijlocul mesei.

– Bowen! Teague!

Neprimind nici un răspuns, Graeme își îndreptă atenția spre intrarea din spate, dintr-odată copleșit de dorința de a se asigura că Eveline era bine. Ieși grăbit și apoi o luă la fugă spre baia mare. Aproape că se lovi de Teague în timp ce acesta ieșea urlând.

Graeme îl prinse de umeri, ignorând durerea din umăr din cauza mișcării bruște.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Unde este Eveline?

– Nu știu, zise grav Teague. Acum o căutăm.

– Poftim? urlă Graeme. De ce nu m-a chemat nimeni? De ce nu mi-a spus nimeni despre asta?

– Abia am descoperit că a dispărut, zise Teague. Tocmai voiam să vin să te chem. Bowen și ceilalți s-au împrăștiat prin castel și prin zona din jurul castelului și o caută.

– Spune-mi tot! urlă Graeme. Când a fost văzută ultima dată? Cine a văzut-o? Și de cât timp lipsește?

S-a dus în bucătărie și a vorbit un pic cu Mary, care i-a dat pâine și brânză, apoi a plecat din bucătărie. Nimeni nu a mai văzut-o după aceea. Rorie o caută sus. Femeile o caută în apropierea castelului și soldații se uită pe întreg perimetrul exterior. Am trimis vorbă oamenilor care patrulează la graniță, întrebând dacă au văzut ceva. O s-o găsim, Graeme. Nu poate fi departe.

– Oamenii nu dispar pur și simplu, mârâi Graeme. Vreau să vorbesc cu toți membrii clanului. Cineva trebuie să o fi văzut. Mai mult, cineva trebuie să știe ce s-a întâmplat cu ea.

Eveline se trezi gâfâind într-un coșmar pe care nu-l putea alunga. Sălta dureros în sus și în jos, iar pământul intra și ieșea din raza ei.

Fu nevoie de câteva momente înainte să-și dea seama că era cu fața în jos pe un cal sau măcar persoana peste care stătea se afla călare, iar ea îi fusese aruncată în poală ca un sac de orz.

O cuprinse greața și fu nevoită să-și înghită bila care venea dinspre stomac spre gât. Zdruncinatul constant îi provoca acea reacție și nu prea avea ce să facă în legătură cu asta.

Binecuvântatul întuneric puse stăpânire pe ea.

A doua oară când se trezi, se afla în întuneric complet. Nu își dădu seama cât timp trecuse sau unde se afla. Era un miros copleșitor

de umezeală, de mucegai, o umezeală învechită. Putea simți mirosul pământului și al mizeriei, dar nu își vedea mâna.

Când încercă să ridice brațele, descoperi îngrozită că mâinile îi erau încătușate de un perete de piatră umed. Panicată, încercă să se ridice doar ca să descopere că încheieturile și gleznele îi erau captive în cătușe groase de metal.

Doamne, Dumnezeule, se afla într-o temniță!

De ce ar fi băgat-o cineva într-o temniță?

Se gândi la evenimentele care duseseră la capturarea ei. Totul era confuz. Vorbise cu Mary și apoi ieșise afară să mănânce pâinea și brânza și să se bucure de o gură de aer proaspăt. Și apoi Kierstan...

Când își dădu seama, i se făcu rău și se simți copleșită. Kierstan o condusese în jurul castelului spre baia mare. Kierstan era cu ea când intrusul o lovise în maxilar. Kierstan, care nu se mișcase să o ajute pe Eveline sau să strige după ajutor.

Ridică brațele cât de sus îi permiteau lanțurile și încercă să-și încălzească degetele reci. Apoi strigă cu toată forța ei. Țipă cât de tare îi permise gâtul și continuă să urle până când nu mai era sigură că avea o voce.

Văzu sclipirea unei lumini la distanță. Se întinse în sus, nefiind sigură dacă își imaginase. Dar nu, o văzuse, iar pe măsură ce se apropia, reuși să vadă silueta unui bărbat care ducea o torță.

Pulsul îi bătu agitat în piept, tâmplele făcând-o să o doară îngrozitor capul de la cele două lovituri suferite mai devreme.

Își trase protector picioarele spre corp, hotărâtă să facă orice se putea pentru a se asigura că nu se rănea mai tare.

Și apoi torța îi fu băgată în față, aproape orbind-o. Se feri din calea luminii, acoperindu-și ochii cu o mână.

Bărbatul îi trase mâna în jos, răsucind-o cu cruzime până când ea urlă de durere. Apoi își înfășură mâna în părul ei, trăgând în sus ca fața ei să se apropie forțat de a lui. Atunci văzu trăsăturile și își dădu seama cine era cel care o prinsese.

Frica o înlemni. Îl credea pe Ian McHugh capabil de orice fel de rău. Cu timpul, puterea lui crescuse în mintea ei până când și-l imaginase un fel de demon din iad.

Dar, în mod ciudat, în timp ce el stătea, iar ea se afla la mila lui, i se păru că era mult mai mic decât și-l amintea. Avea o siluetă slabă,

mult mai firavă decât un războinic obișnuit. Cum îi păruse imens doar cu câțiva ani înainte?

Și-l imaginase mai mult decât era pentru că vorbise așa de impunător, iar ea se temuse așa de tare de el? Sau poate panica îi produsese gânduri prostești, spunându-i că putea lupta, că nu avea să-l lase pe acest ticălos să o transforme într-o lașă, așa cum procedase când fusese mai tânără.

Poate că timpul alături de Graeme și clanul lui îi oferise forța care îi lipsise în sânul protector al propriului clan. Fusese nevoită să lupte pentru respectul câștigat în clanul Montgomery. Era foarte mândră că nimeni nu-i dăduse nimic.

–Am auzit de marea ta păcăleală, zise Ian cu salivă pe buze.

Chipul îi era roșu de furie, care era și mai mult scoasă în evidență de flacăra torței.

Se întinse să bage torța într-un locaș deasupra capului lui Eveline și apoi o trase în sus până când ea stătea pe vârfuri, cu fața la o respirație distanță de a ei.

Atunci îl văzu pe tatăl lui Ian, Patrick McHugh, stând în umbre. Părea incomod, de parcă nu voia să fie deloc parte în toată treaba aceea, iar când o văzu pe Eveline privindu-l, se retrase, ieșind din raza ei vizuală.

Simți un gol în stomac. Dacă tatăl lui Ian era complice, ce speranțe mai avea? Și el îi păru speriat de Ian, ceea ce nu avea sens. Patrick era mai mare și mai puternic decât Ian. Era un războinic. Ce războinic i-ar fi permis fiului său să-l amenințe?

Privirea îi reveni la Ian când el o zgâlțâi pentru a o face atentă. În ochii lui sclipea ura precum un far. El era cel nebun. Arata ca un nebun.

–Ți-ai bătut joc de mine. Te-ai purtat ca o prostănacă doar ca să scapi de căsătorie și te-ai măritat, în schimb, cu Montgomery. Nu pot permite asta. Trebuia să fie o alianță între McHugh și Armstrong. Am fi fost invincibili! O să plătești pentru înșelătoria ta, Eveline Armstrong. Nimeni nu își bate joc de mine și nu scapă fără să plătească.

–Nu, zise ea, întrerupându-i tirada. Acum mă numesc Eveline Montgomery.

El făcu ochii mari.

– Deci prostănaca a ales să vorbească. Kierstan m-a informat că ți-ai găsit limba la scurt timp după ce ai ajuns la castelul Montgomery. Mă întrebam dacă mielul o să aibă curaj să muște cu dinții unei leoaice. Cred că o prefer pe Eveline cea nouă și îmbunătățită în locul celei palide, slăbănoage și lașe, care devenea rigidă de fiecare dată când o atingeam. O să fie mult mai amuzant să o frâng pe noua Eveline.

– De ce faci asta? întrebă cât de tare putu. Sigur știi că Graeme o să te omoare. Privirea i se îndreptă spre locul unde știa că stătea Patrick McHugh. O să vă omoare pe toți.

Ian zâmbi, iar Eveline simți un fior pe șira spinării.

– Nu o să știe niciodată unde ești. Și tatăl tău? Probabil chiar în acest moment se îndreaptă spre Montgomery cu intenția de a se război și de a se răzbuna.

Pieptul îi fu zguduit de frică, strângând-o și lăsând-o fără aer.

– Ce ai făcut?

– Nu e un lucru bun că noua soție a lui Graeme Montgomery a dispărut. Nici membrilor clanului Montgomery nu le-a picat bine că un bărbat cu însemnele Armstrong a încercat să omoare căpetenia Montgomery. Ce crezi că se v-a întâmpla când cele două clanuri o să se întâlnească?

– Tu ai fost cel care a tras cu săgeata în Graeme, zise Eveline.

– Nu, nu exact. Nu am tras eu, ci un bărbat sub ordinul meu. Ridică din umeri. E același lucru. Rezultatul este același. Nu o să fie pace și nici vreo alianță între Montgomery și Armstrong. O să fie prea ocupați să se lupte unii cu alții și o să fie declarați proscriși de către rege. Nu o să mai fie o amenințare pentru celelalte clanuri. În schimb, o să-i omorâm unul câte unul și o să luăm o recompensă mare. Când o să termin, numele McHugh o să fie cel mai onorat din Scoția.

– Ești nebun! zise ea nevenindu-i să creadă. Eu măcar doar m-am prefăcut să sunt nebună. Tu chiar ești.

O cuprinse pe la spate cu mâna liberă și îi trase capul spre spate. Dar o ținu pe loc cu mâna care o avea încă răsucită în părul ei, așa că ea nu avea unde să se ducă.

Îi întoarse cu forța fața ca ea să se uite din nou în ochii lui.

– Iar pe tine, Eveline, o să te creadă moartă când nimeni nu o să descopere unde te afli. Nimeni nu o să-ți audă urletele. Nimeni nu o să te găsească vreodată. O să fii a mea și o să mă joc cu tine când

am nevoie de amuzament. Cu timpul, o să devii recunoscătoare pentru atenția pe care ți-o acord.

– Niciodată! izbucni ea.

Îi forță chipul să se apropie de al lui și apoi o sărută. Era o forță care o rănea, o pedepsea, îi provoca repulsie, ca un căluș la gură. Încercă să-și bage mâinile între ei, dar o opriră lanțurile să ajungă prea departe.

Când el o sărută mai profund și ea simți atingerea limbii lui, îl mușcă, hotărâtă să termine cu intimitatea forțată.

El o împinse cu putere, în ochi citindu-i se furie. Își șterse gura și se îndepărtă cu mâna pătată de sânge. De data asta, când o lovi, o lăsă să cadă, eliberându-i părul.

Căzu pe podea, durerea fulgerând prin membrele ei când lanțurile se întinseră, aproape smulgându-i mâinile din încheieturi.

– Să nu mă mai atinge, urlă Eveline cu tot curajul care îi mai rămăsese.

El stătea deasupra ei, cu gura într-un rânjet.

– O să fac mult mai mult decât să te ating, Eveline. Îmi aparții acum. Dacă ești fată bună, o să vin să te vizitez des. Chiar o să încerc să-ți aduc mâncare, iar uneori – de băut.

Apoi se întinse, luă torța de la locul ei și plecă.

Întunericul se lăsă peste cămăruța lipsită de aer și în care, cu o disperare profundă, simțea că se îneca. O copleșea, strecurându-se chiar în sufletul ei.

Nu, nu voia să-și piardă speranța. Graeme avea să o găsească. Avea toată încrederea în soțul ei. Trebuia să rămână puternică până când el avea să vină după ea.

Capitolul 42

Soarele se ivea la orizont, iar Graeme stătea în fața clanului său adunat. Furia, nerăbdarea și grija se luptau în el. Căutaseră în castel, la râu și pe pământurile înconjurătoare. Nu lăsaseră nici o piatră neîntoarsă și tot nu era nici un semn de la Eveline.

Nu accepta că nimeni din clanul său nu o văzuse sau nu știa ce se întâmplase cu ea. Nu lipseau cai, iar Eveline nu ar fi putut

pleca pe jos în starea ei. Ceea ce însemna că o luase sau o ajutase în vreun fel.

Nu putea înghiți ultimul gând pentru că atunci ar fi trebuit să accepte că plecase de bunăvoie. Nu-i dăduse nici un motiv să creadă că avea să plece dintr-odată. După ce stătuse alături de el și îl protejase cu mult curaj, de ce l-ar fi părăsit în clipa în care își revenea?

Nu, nu avea sens, ceea ce însemna că o luase cineva împotriva voinței ei și o putea răni chiar acum. Fu nevoit să îndepărteze imaginea cu ea înspăimântată și rănită sau risca să-și piardă orice urmă de control.

– Sunt toți, Graeme, zise Bowen sumbru. Până la ultima femeie și ultimul copil.

– Ține ochii deschiși, zise Graeme pe o voce joasă. Nu-i pot judeca pe toți. Cineva minte. Trebuie să aflăm cine înainte să fie prea târziu pentru Eveline.

Expresia lui Bowen deveni mai acerbă. Încuviință din cap și apoi îi făcu semn lui Teague să se ducă într-o direcție, iar el se îndreptă în cealaltă, ca să îi poată supraveghea mai bine pe oamenii clanului adunați.

– Cineva nu spune adevărul, zise Graeme suficient de tare încât vocea lui să fie transportată prin curtea tăcută.

Soldații lui, cei pe care îi considera cei mai demni de încredere, erau împrăștiați într-un cerc larg, cu brațele încrucișate amenințător la piept. Priveau cum o făceau și Bowen, și Teague, cu privirile trecând peste mulțime.

– Eveline a fost văzută ultima dată aseară de către Mary în bucătării. A dispărut chiar după acel moment, dar nici unul dintre voi nu a văzut nimic.

– Poate că s-a întors la clanul ei, strigă tare cineva din mijlocul mulțimii adunate.

– Taci! strigă Nora, cu chipul roșu de furie. Fata nu ne-a părăsit căpetenia. Este neloial din partea ta să spui așa ceva.

– Tot ce mă interesează să aflu este cine a văzut-o pe Eveline și dacă știe cineva unde se află acum. O să fie mult mai ușor dacă recunoașteți că știți. Dacă mai târziu o să aflu că ați știut și i se întâmplă ceva lui Eveline din cauza refuzului vostru de a vorbi, pedeapsa o să fie moartea.

În vreme ce Graeme rosti ultimele cuvinte, privirea îi alunecă spre grupul de femei care îi făcuseră viața grea lui Eveline. Majoritatea chiar păreau îngrijorate, dar expresia lui Kierstan îi atrase atenția.

Era palidă, vizibil nervoasă și își tot ferea privirea, uitându-se în depărtare, de parcă voia să fie cât de departe posibil de acel loc.

– Și vă promit că moartea nu o să fie rapidă, zise Graeme uitându-se în direcția lui Kierstan, cu speranța unei alte reacții din partea ei. Orice rană suferită de soția mea o să provoace aceeași rană persoanei responsabile. O să plătiți cu viața înainte să termin.

Kierstan mai avea un pic și leșina. În ochii ei se citea disperarea. Graeme era sigur că ea știa mai multe decât lăsa să se vadă.

– Puteți pleca, strigă Graeme, surprinzându-și frații. Gândiți-vă la ce am spus. Sunt dispus să iau în considerare o pedeapsă mai miloasă dacă veniți acum la mine.

Bowen veni spre el, cu o întrebare clară în ochii lui.

– Ce faci, Graeme? Nici măcar nu i-ai presat.

Graeme ridică mâna.

– Adu-o pe Kierstan la mine imediat. Să nu permiți să iasă din curte!

Bowen făcu ochii mari și apoi privi spre grupul de femei care se mișcau împreună cu mulțimea în vreme ce ieșeau din curte. Fără alt cuvânt, îi făcu semn lui Teague și se îndreptară repede în direcția lui Kierstan.

O clipă mai târziu, Bowen o apucă pe Kierstan de braț, iar ea se întoarse alarmată. Teama radia din ea în valuri. Nu se luptă însă cu Bowen și îi permise să o conducă la Graeme.

Bowen și Teague o flancau. Încruntările lor erau suficiente să înspăimânte cel mai puternic dintre războinici.

– Ai vrut să mă v-vezi, căpetenie? se bâlbâi ea.

– O să-ți dau o singură șansă să-mi spui adevărul, rosti Graeme tăios. Dacă nu-mi spui ce știi, te condamn la moarte.

Se albi așa de tare, încât Graeme se temu că avea să leșine, stare în care era complet inutilă.

– Dacă îți spun ce știu, mă lași să trăiesc? întrebă ea cu o voce răgușită, spartă de frică.

– Cu mine nu te târguiești, urlă Graeme. Nu-ți promit nimic, dar ai face bine să te rogi ca Eveline să vină înapoi în siguranță sau o să regreți ticăloșia ta.

– Deja regret, zise ea tremurând.

Închise ochii și înghiți cu greu. Când îi deschise din nou, lacrimile sclipeau.

– Este cu Ian McHugh.

– Poftim? urlă Graeme. *Ce* ai făcut?

– Te rog! imploră Kierstan. Nu mi-am dat seama...

– Nu minți! șuieră Teague. Ți-ai dat seama ce o să pățească Eveline. Te-ai târguit cu diavolul. A sosit momentul să plătești. Spune sau jur că o să te fac să regreți!

Ea își îndepărtă privirea, fiindcă lacrimile îi sclipeau pe obraji.

– Am avut ajutor de la trei războinici Montgomery. Erau furioși, ca și mine, că am fost obligați să acceptăm o Armstrong în clanul nostru. Unul dintre ei a adus vorba despre o înțelegere pe care a făcut-o cu Ian McHugh. M-am întâlnit cu Ian și i-am spus că Eveline a făcut pe prostănaca pentru a evita căsătoria cu el. A vrut să o ia, ca tu să fii învinovățit de neamul lui Eveline. Are de gând să stârnească un război între tine și Armstrong.

Stomacul lui Graeme se strânse de teamă și de furie până când ajunse să-și dorească să distrugă o întreagă armată de războinici. În acel moment, avea puterea și furia de a fi o forță de neoprit.

Eveline, soția lui prețioasă și iubitoare, se afla acum în mâinile celui mai groaznic călău al ei. Un bărbat care îi descrisese în detaliu toată suferința pe care ar fi urmat să i-o provoace. Îi îngheță sângele în vene și o groază sufocantă îl făcu să-i fie imposibil să gândească rațional timp de câteva momente. Singurul lucru la care se putea gândi era că trebuia să se ducă după ea. Trebuia să o salveze.

– Căpetenie! Căpetenie! Armstrong se apropie!

Graeme se roti și se uită în sus spre turnul de veghe unde omul de gardă striga spre curte.

– Vin cu întreaga lor armată!

Graeme înjură. Nu acum. Nu când Eveline avea nevoie de întreaga lui atenție. Toată forța furiei lui se întoarse spre Kierstan.

– Vezi ce ai făcut? Ai adus moartea noastră, a tuturor.

Kierstan se legăna fără echilibru, cu chipul complet golit de sânge.

– Să nu îndrăznești să leșini, șuieră Bowen. Ne spui totul! Și vreau numele războinicilor care ne-au trădat.

– Ian a luat-o, zise ea în grabă. Am condus-o în jurul castelului, unde aștepta el. Shamus, Gregory și Paul l-au ajutat să plece.

Graeme înjură. Gregory și Paul erau cei doi oameni responsabili de patrularea la graniță. Asta explica de ce Ian McHugh putuse să vină și să plece de pe pământurile Montgomery fără să fie prins.

– Să fie închiși imediat! ceru Graeme către Silas.

– Este vina mea, căpetenie, spuse Silas cu capul plecat. Ar fi trebuit să știu că asta se întâmplă. Sunt sub comanda mea.

– Nu este vina nimănui, decât a lor, mârâi Graeme. Găsește-i! Închide-i. Și pe ea, zise el arătând spre Kierstan.

– Nu! strigă femeia. Ți-am spus totul!

– Și crezi că, dacă ai vorbit liber despre trădarea ta, asta te scutește de responsabilitatea acțiunilor tale? Ne-ai trădat pe toți, Kierstan. Nu doar pe Eveline. Nu doar pe mine. Ți-ai trădat neamul. Dacă un singur bărbat, o singură femeie sau un singur copil își pierde viața în lupta cu Armstrong, o să fie o pată pe sufletul tău.

Kierstan izbucni în lacrimi.

– Nu am știut! Jur, nu am știut ce o să se întâmple.

– Păstrează-ți lacrimile, mârâi Teague în timp ce o mâna spre unul dintre soldații care stăteau lângă Silas.

Graeme strigă la omul de veghe.

– Cât de aproape?

– Sunt peste culme!

– Haideți, zise Graeme către frații săi. Călărim să-i întâmpinăm.

– Ești nebun? întrebă Bowen. Nu putem călări singuri să le întâmpinăm toată forța armatei.

– Nu pot pleca cu toată armata *mea*, răspunse Graeme. Ar fi văzut ca un act de război. Pot doar să sper că o să am suficient timp să explic. Anunță-i pe ceilalți. Să stea să apere castelul. Să sperăm că Armstrong este un om rezonabil și o să asculte ce am de spus.

Capitolul 43

Graeme ieși din curte cu frații săi alături și, după cum ceruse, intrarea fu închisă în urma lor, iar Silas adună oamenii în castel. Tensiunea și un sentiment de așteptare pluteau în aer.

Toată lumea se aștepta la război. Mulți îl doreau. Era o șansă să răzbune pierderile clanului Montgomery în fața clanului Armstrong.

Graeme știa că, dacă un lucru cât de mic mergea prost, cei din clanul lui năvăleau ca niște îngeri răzbunători, iar întreaga vale avea să se umple de sânge.

O luă în fața fraților săi, purtând un steag larg și alb în semn de armistițiu și că nu avea de gând să atace armata care se apropia.

Trecură peste deal și coborâră panta pentru a se întâlni cu căpetenia Armstrong în vale.

Privind înainte, Graeme îl văzu pe Tavis oprindu-se, apoi ridicând brațul pentru a opri marea de soldați din urma lui. Era o priveliște impresionantă care îl obligă pe Graeme să respecte puterea forței de luptă a clanului Armstrong.

Coifurile și armurile sclipeau în soare. Scuturile reflectau lumina, trimițând reflecții orbitoare dinspre metalul lustruit. Arbaletele și săbiile erau pregătite. Era o armată care venise pregătită să se lupte.

Tavis o luă în fața trupelor sale cu cei doi fii ai săi alături. În vreme ce se apropia de locul unde Graeme și frații lui se opriseră, își scoase coiful și îl străpunse pe Graeme cu întreaga forță a privirii sale.

– Unde este fiica mea? întrebă el.

– Ian McHugh a luat-o, răspunse Graeme.

Tavis dădu înapoi surprins și apoi se încruntă. Bowen și Aiden se priviră amenințători, și apoi Brodie zise:

– Mincinosule!

Graeme făcu un efort să-și păstreze calmul. Ar fi fost așa de ușor să dea ordinul de luptă! Oamenii lui erau gata. Abia așteptau să verse sânge de Armstrong. Tot ce visase Graeme era acolo, chiar în fața lui. Șansa să răzbune moartea tatălui său și ani întregi de conflicte provocate de dușmănia de moarte dintre cele două clanuri.

Dar Eveline era mai importantă. Pentru Eveline avea să facă tot ce era nevoie, chiar dacă asta însemna să se târască spre tatăl ei și să se umilească în fața altei căpetenii.

– De ce spui ceva așa de ciudat? lătră Tavis.

– Nu avem timp să stăm să ne certăm, zise Graeme pe un ton plat. Eveline este cea importantă. Dacă-ți iubești fiica, cere-le oamenilor tăi să se retragă ca să putem discuta despre asta între noi și să facem un plan pentru a o aduce înapoi în siguranță.

Ochii lui Tavis sclipeau de furie.

– Îndrăznești să pui la îndoială afecțiunea mea pentru fiica mea?

– Pierzi timp, sublinie Graeme. Uită-te la mine, Armstrong! Nu am armată în spatele meu. Am venit aici cu bune intenții, doar cu frații mei alături de mine. Ai putea să mă omori pe loc. Nu am ridicat nici o armă împotriva ta. Îmi vreau soția înapoi și o s-o am chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

Tavis se uită lung și încruntat la Graeme, gândindu-se.

– Spune ce ai de zis, Montgomery. Ascult ce ai de zis și apoi o să judec.

– Omul se crede Dumnezeu, mormăi Bowen.

Graeme ridică o mână pentru a-și face fratele să tacă.

– Știai că Eveline nu este nebună? Că este o fată foarte inteligentă, isteață și cu o inimă mare cât Scoția?

Tavis rămase cu gura căscată, de parcă era ultimul lucru pe care se aștepta ca Graeme să-l zică.

– Este surdă, Armstrong. Nu proastă. Nu atinsă. Nu nebună. Pur și simplu nu poate auzi, dar citește buzele celorlalți și poate înțelege ce spun.

– De unde știi toate astea? întrebă răgușit Armstrong

– Ea mi-a spus.

– Minți! urlă Aiden. Nu poate vorbi. Nu a mai vorbit de la accident.

Teague își scoase sabia într-o clipită.

– O să încetezi să pui sub semnul întrebării onoarea fratelui meu! Spune adevărul. Chiar eu am auzit-o.

Tavis îl mustră pe Aiden și îi ordonă să tacă. Apoi se întoarse spre Graeme.

– Ți-a vorbit? Este adevărat că nu poate auzi?

Graeme încuviință din cap.

– Atunci *de ce?*

Mâinile bărbatului mai în vârstă tremurau și în ochi i se vedea uimirea. Dintr-odată, păru mai bătrân decât anii pe care îi avea. Era clar că tot ce spusese Graeme îl rănise.

– De ce ar perpetua o asemenea înșelătorie? zise Tavis răgușit.

– Pentru că se temea că o să fie obligată să se mărite cu Ian McHugh, spuse Graeme încet. A văzut o ocazie de a scăpa de căsătorie și așa v-a lăsat pe tine și restul clanului să o credeți nebună,

pentru că asta o salva de singurul lucru de care se temea cel mai mult. Ian a terorizat-o din clipa în care au început discuțiile despre căsătorie. Îi spunea detaliat ce o să sufere odată ajunsă în mâinile lui. A văzut o cale de a scăpa și a profitat. La scurt timp, minciuna a căpătat propria viață și nu a mai văzut o cale de scăpare.

Tavis se albi și își duse o mână la ceafă în vreme ce se uita îngrozit la Graeme.

– Mi-a zis... Sfântă Fecioară Maria, a venit la mine. Mi-a zis... Oh, Dumnezeule, nu am crezut-o! Am crezut că erau temeri normale de fecioară. Nu știam...

– Nu i-ai dat de ales, zise Graeme.

– Și acum? Zici că el a luat-o? Cum s-a întâmplat asta? Nu ai protejat-o cum ar fi trebuit? întrebă Graeme.

– Nu, este destul de adevărat că nu am făcut tot ce trebuia să fac. Este vina mea că acum se află în mâinile nenorocitului.

– Nu! strigă Bowen, cu chipul roșu de furie. Nu o să permit să-ți asumi vina pentru asta. A fost nimerit de o săgeată cu mai puțin de două săptămâni în urmă de un om care avea o teacă pe care o poartă soldații Armstrong

Tavis își înălță capul, cu ochii sclipind de furie.

– Eu nu am ordonat un atac împotriva soțului fiicei mele. Nu aș fi pus-o niciodată într-un asemenea pericol. Mai mult, nu aș dezonora un jurământ de sânge făcut în fața lui Dumnezeu și a regelui meu.

– Știu că nu ai făcut-o tu, zise Graeme calm. În acel moment nu am știut, iar Eveline a suferit tare mult din cauza asta, pentru că a fost martoră la tot și ne-a spus despre teacă și cum sunt făcute.

Tavis închise ochii, cu nările fremătând.

– Propria mea fiică crede că aș trăda-o așa?

– Eveline a fost trădată de patru membri ai clanului meu, care au acționat împreună cu Ian McHugh. A fost luată seara trecută de McHugh, ajutat de oameni în care aveam încredere. Nu îmi doresc să ne luptăm, Armstrong. Tot ce vreau este să-mi fie găsesc soția în siguranță.

Tavis se uită lung la el, arzându-l pe Graeme cu privirea, jupuind strat după strat. Apoi ochii i se măriră.

– Ții la fata mea.

– Iubirea mea față de ea este mai puternică decât ura față de tine. Tocmai de aceea, astăzi nu o să ridic armele împotriva ta. Îți cer, în schimb, ajutorul în lupta împotriva clanului McHugh.

Tavis, Brodie și Aiden se uitau toți uimiți la Graeme. Apoi se priviră unul pe celălalt și din nou pe Graeme și frații săi.

În ochii lui Tavis sclipi respectul când întâlni din nou privirea lui Graeme.

– Cheamă-ți oamenii, zise Tavis pe un ton vioi! Castelul McHugh este la o jumătate de zi călare. Plecăm de îndată.

Capitolul 44

– Este ca și cum nu se așteaptă la luptă, zise Bowen, uitându-se în jos spre fortăreața McHugh.

Graeme se încruntă, deși era de acord. Era puțină activitate și, într-adevăr, părea ca și cum jos se desfășurau activitățile normal de zi cu zi.

La graniță nu întâlniseră gărzi. Nimeni nu-i avertizase pe cei din clanul McHugh că o armată uriașă se apropia pentru că nu păreau să pregătească arme sau oameni.

Lucrurile erau tăcute. Prea tăcute. Soarele era încă sus pe cer, și totuși întregul castel părea să fie pregătit pentru sfârșitul zilei.

O asemenea lene și neatenție erau de neiertat. Lui McHugh nu-i păsa deloc de protecția clanului său? Sau credea că în aceste momente clanurile Armstrong și Montgomery se luptau și drept urmare nu avea de ce să-și facă griji?

Tavis se aplecă în șa și își concentră privirea în jos pe linie, la Graeme.

– Dacă ăsta-i un truc, Montgomery, nu o să am odihnă până când tu și ai tăi nu sunteți șterși de pe fața pământului.

Drept răspuns, Graeme își îndemnă calul și porni pe pantă spre poarta fortăreței McHugh. Nu aveai cum să te ascunzi cu o armată cât două clanuri unite. Speranța lui era că, pentru a cruța viețile oamenilor săi, căpetenia McHugh avea să renunțe la nebunia înfăptuită de fiul său și urma să i-o dea pe Eveline.

Dacă nu, Graeme era pregătit să ucidă fiecare membru al clanului McHugh.

Când se apropie, iar sutele de soldați începură să vină de după deal, un strigăt de alarmă se auzi în spatele porților fortăreței McHugh.

Răsună panica. Țipete, urlete, clinchetul metalului. Țipetele femeilor și plânsetele copiilor. Graeme refuză să se lase afectat. Soția lui era undeva acolo, îngrozită, și numai Dumnezeu știa câte îndurase deja.

Patrick McHugh apăru la turnul de veghe o clipă mai târziu, cu teamă în ochi în vreme ce cerceta amenințarea dinaintea lui.

– Tavis, ce te aduce aici, la castelul meu, arătând ca și cum ești gata de luptă? strigă el.

– Am venit după soția mea, mârâi Graeme înainte ca Tavis să apuce să răspundă.

Patrick părea palid și transpirat.

– Soția ta? Nu ți-am văzut soția, căpetenie. De ce ai căuta-o aici?

Graeme se înfurie și mai tare.

– Îmi pui răbdarea la încercare, McHugh. Să vină imediat smiorcăitul și jalnicul tău fiu sau jur că o să-ți omor neamul până la ultimul!

Patrick ridică ambele mâini.

– Fii rezonabil, Tavis! Te rog, vorbește cu Montgomery. Noi doi suntem prieteni. Suntem aliați. Nu am văzut-o pe Eveline. Trebuie să mă crezi. Nu pot să lupt cu puterea clanurilor voastre și să sper să câștig. Nu o să-mi risc oamenii când nu am făcut nimic greșit.

Tavis ezită, privirea lui evitându-l pe Graeme. Dar Graeme crezu pentru o clipă că Tavis era de partea lui Patrick și avea îndoieli asupra lui. Sângele i se înfierbântă de furie, dar Tavis rosti pe un ton jos:

– Este posibil ca Patrick să nu fi știut ce a făcut fiul lui?

Buzele lui Graeme se curbară.

– Îmi este greu să cred. Oricum, dacă Patrick nu a făcut nimic greșit, atunci nu ar trebui să se împotrivească și să-și cheme fiul pentru a răspunde acuzațiilor aduse împotriva lui și nici nu ar trebui să se împotrivească să căutăm prin castel.

Tavis încuviință din cap că era de acord.

– Cheamă-ți fiul! strigă Graeme. Dacă pretinzi că nu ai făcut nimic greșit, atunci ne lași să-l întrebăm pe fiul tău și să trecem de porți pentru a căuta în castel. Să nu crezi, McHugh, că asta e o cerere!

O să intrăm într-un fel sau altul. Tu decizi cum o facem. Acum fă cum am spus. Nu o să mai aștept nici un minut în plus să fiu alături de soția mea.

– Pe tot ce este sfânt, nu știu despre ce vorbești!

Cuvintele lui Patrick erau pline de disperare. Era clar afectat și cuprins de teamă.

– Cheamă-ți fiul! ceru Graeme pe un ton de gheață. Este singurul lucru care vă salvează pe tine și pe clanul tău de la nimicire.

– Dați-mi un moment, vă implor! O să-l chem. Să nu-i faceți rău! Nu avea cum să facă tot ce-l acuzați.

– Dacă este nevinovat, atunci nu ai de ce să te temi, zise Tavis. Acum încetează să ne mai irosești timpul și adu-l în fața noastră. Dacă fata mea pățește ceva, nu pentru Montgomery trebuie să-ți faci griji.

Auzind solidaritatea dintre cele două clanuri rivale, Patrick capitulă pe loc.

– Aduce-ți-l pe Ian la mine, zise el către unul dintre oamenii săi. Și deschideți porțile pentru a primi căpeteniile!

Tavis se întoarse repede și numără un contingent de oameni care să intre pe porți cu el și fiii lui. Graeme încuviință spre Bowen pentru a-i da de înțeles să facă la fel. Nu aveau să intre fără suficienți oameni să se apere în cazul unei ambuscade. Restul aveau să rămână afară și de pază.

O clipă mai târziu, se deschise poarta, și Graeme își îndemnă calul înainte. Pulsul îi bătea agitat în urechi, iar în gură simțea gustul acid al fricii. Se temea că ajunsese prea târziu. Se temea că Ian o brutalizase deja pe Eveline.

Dumnezeule, să nu fi ajuns prea târziu!

Bărbați și femei o luară la goană când Graeme, frații săi, Tavis și fiii lui intrară primii în curte. În urma lor veneau patruzeci de soldați, toți cu armele scoase, verificând iute cu privirile dacă existau amenințări.

Patrick veni grăbit în față și, doar o clipă mai târziu, un Ian posac fu adus în fața lui Graeme de doi dintre oamenii tatălui său. Graeme își concentră privirea asupra bărbatul mai scund. Nu părea nici pe departe nervos sau temător. Se uita curajos la cele două căpetenii care erau încă pe caii lor și apoi rânji spre ei.

Graeme se dădu jos, dorind să fie față în față cu Ian, ca să nu aibă un fals sentiment de siguranță. Voia ca bărbatul mai tânăr să știe exact ce soartă îl așteptă.

În spatele lui descălecară și frații lui, iar Tavis și fiii acestuia erau aproape în spatele lui.

Ian ridică bărbia. Singura dovadă că bravada lui se clătina fu faptul că înghiți cu greu.

– Spune-le, zise Patrick. Spune-le că nu ai avut nimic de-a face cu dispariția lui Eveline, ca să plece!

– Și tu, zise Graeme pe un ton ucigător de încet, mi-e greu să cred că ai acționat singur, McHugh.

Patrick transpira deja și mâinile îi tremurau.

– E ridicol. Nu aș fi făcut niciodată ceva așa de nebunesc, și nici Ian nu ar fi făcut.

– Sigur că nu am avut nimic de-a face cu dispariția ei, răspunse Ian. Ce aș vrea de la o fată nebună?

Graeme făcu un pas amenințător în față, întinzând mâna să-l apuce pe Ian de tunică. Trase de bărbatul mult mai mic în sus până când degetele lui abia atingeau pământul.

– Dacă i-ai atins un singur fir de păr, te tai în patru și te dau vulturilor să te mănânce! șuieră el.

– Lasă-l jos, Montgomery, zise Patrick furios. Ți-a spus că nu a avut legătură cu dispariția fetei.

Ținându-l încă pe Ian de tunică, Graeme își întoarse privirea rece spre tatăl lui McHugh.

– Atunci nu o să obiectați să o căutăm în castel, nu-i așa?

Patrick ridică din sprâncene.

– Normal că nu. Nu este aici. Nu crezi că aș ști dacă ar fi aici?

Convingerea de pe chipul lui McHugh și din vorbele lui îl deranja pe Graeme. Îl deranja mult. Știa că *Ian* mințea, dar Patrick părea să spună adevărul. Ori asta, ori se pricepea să mintă mai bine decât fiul său.

Graeme îl aruncă pe Ian în direcția lui Silas.

– Să nu-l lași să miște!

Făcu un semn către frații săi și porni spre intrarea în castel. Avea să întoarcă întregul loc cu susul în jos dacă de asta era nevoie.

Tavis și fiii lui îi urmară repede. O duzină de oameni Montgomery și Armstrong veniră după Graeme și ceilalți.

Graeme nu se obosi să împartă ordine pentru că avea de gând să acopere chiar el fiecare centimetru din castel. Nu avea încredere în oricine când venea vorba de siguranța soției lui.

Începu cu prima cameră în care intră. Fiecare colț, fiecare spațiu fu invadat. Aruncă mobila, rupse blănurile, întoarse paturile, furia lui crescând cu fiecare cameră găsită goală.

Când ieși din ultima cameră de la ultimul etaj, o siluetă în mantie stătea în hol, cu o glugă trasă peste cap pentru a nu i se vedea chipul.

Uitându-se mai bine, Graeme văzu că silueta era slabă și mică, sigur o fată sau un băiat foarte mic. Dar când persoana se întoarse, o șuviță lungă de păr negru ca noaptea căzu de sub glugă. O mână mică se ridică pentru a prinde gluga ca să acopere chipul – era o mână de femeie.

– Căută dedesubt, căpetenie, șopti ea. În temniță.

Înainte ca Graeme să apuce să răspundă, fata se întoarse și o luă la goană pe hol, dispărând într-una din camerele îndepărtate.

Graeme împărți ordine fraților săi și apoi coborî scările, unde îl întâlni pe Patrick McHugh.

– Arată-mi temnița ta, McHugh. Pe tot ce este sfânt, dacă mi-ai închis soția într-o temniță, te omor!

Patrick păli și mai mult, dacă asta era posibil.

– Desigur, dar nu a fost folosită de mai bine de douăzeci de ani. Nici măcar nu mai este o scară zdravănă spre ea. Doar o groapă cu o funie ce coboară.

– Arată-mi! i-o tăie Graeme.

Furia lui creștea cu fiecare minut care trecea fără să dea de Eveline. Ideea că ar fi fost prizonieră într-o temniță îl făcea să tremure în timp ce coborau scările spre întuneric.

Patrick se opri pentru a-i înmâna o torță lui Graeme. Apoi mai aprinse două și i le dădu lui Tavis și Bowen ca drumul să fie suficient de luminat.

La capătul scărilor, Patrick culese o cheie din perete și o bagă într-o încuietoare veche și ruginită. Țăcănitul se auzi repede, în ciuda ruginii și a deteriorării.

Graeme schimbă o privire cu Tavis ca să vadă dacă bărbatul mai în vârstă sesizase sunetul încuietorii. Ar fi trebuit să scârțâie dacă

nu ar fi fost folosită de douăzeci de ani. Niciodată nu s-ar fi deschis așa de ușor.

Tavis își dădu și el seama, pentru că expresia lui trecu de la încruntare la alertă instantanee. Întreaga lui postură deveni rigidă și chipul i se încordă cu furie. Ridică mâna să-i dea de știre lui Graeme că înțelesese și apoi duse un deget la buze ca să facă semn de tăcere totală.

După ce trecură toți de ușa cu bare de fier, Patrick îi conduse în mijlocul încăperii putrezite și ridică o torță pentru a le arăta funia care ducea în groapă.

– Doamne, Dumnezeule! mormăi Bowen. Cu siguranță nimeni nu ar băga o tânără în groapa asta. Miroase a moarte!

Graeme dădu torța unuia dintre oamenii săi și îi ordonă lui Teague să-și țină torța în așa fel încât să vadă drumul în jos. Apoi prinse funia și coborî repede folosindu-și mâinile în întunericul de dedesubt.

Când ajunse jos, strigă în sus către Bowen să-i arunce torța. Fără să-i aștepte pe ceilalți să coboare, Graeme căută imediat în jur, mergând de la un perete la altul.

Când ceilalți coborâră, încăperea fu și mai luminată, suficient să vadă că era complet goală.

– Vezi? zise Patrick. Este o nebunie că ai venit cu armata și mi-ai acuzat fiul de o asemenea trădare.

– Haide, Graeme, mai avem de căutat căsuțele de la margine! zise Tavis.

Graeme dădu înconjurul încăperii cu privirea, blestemând faptul că Eveline nu putea auzi. Nici măcar nu putea să o strige și să-i dea de știre că era acolo, că era în siguranță și tot ce trebuia să facă era să-l strige.

Mai flutură torța ultima dată și se pregăti să se întoarcă împreună cu ceilalți care urcaseră deja pe funie, când privirea îi căzu pe un semn ciudat în mizeria de lângă zidul îndepărtat.

Porni înainte, ținând torța în față în vreme ce se apropia de perete. Era o urmă de picior, una pe care el și oamenii lui nu ar fi putut să o facă, pentru că nu era posibil.

Jumătate de urmă era vizibilă. Cealaltă jumătate părea să fi dispărut chiar în perete.

– Bowen! Tague! strigă el. Aici!

O clipă mai târziu, ceilalți îl înconjurară.

– Unde este? mârâi Brodie, lăsând pentru prima dată să se vadă că într-adevăr crezuse tot ce spusese Graeme.

– Ce este dincolo de zidul ăsta? șuieră Graeme.

Patrick clătină din cap, cu o panică evidentă în voce.

– Habar nu am. Jur! Nu știu să fie ceva dincolo de peretele ăsta.

Graeme căzu în genunchi și începu să parcurgă cu degetele îmbinările pietrelor. Apăsă cu umărul sănătos, dar zidul nu se mișcă.

Bowen căzu și el în genunchi un pic mai încolo lângă perete și începu să apese pe diferite pietre. Când fu la șase pietre distanță de Graeme, dintr-odată peretele se împinse înăuntru și Graeme căzu grămadă în față.

Se ridică în picioare, agitând torța în toate direcțiile în vreme ce își recăpăta echilibrul. Era o încăpere mică. Făcu un cerc complet și aproape trecu cu torța de ea.

Se auzi un suspin. Nu era singurul care văzuse corpul nemișcat întins pe podea. Smuci torța și se grăbi înainte, cu inima urlând.

În spatele lui, urmă o agitație nebunească și apoi mai multă lumină. Graeme și întreaga încăpere putură vedea lanțurile de la încheieturile și gleznele lui Eveline.

Graeme scoase un urlet furios, care răsună și reverberă în pereții de piatră. Aruncă torța în spate, spre unul dintre frații săi și apoi căzu în genunchi, luând-o pe Eveline în brațe. Se legănă înainte și înapoi, sărutându-i părul, fruntea, obrajii. Pielea ei era așa de rece, iar ea era nemișcată.

Tatăl ei îngenunche lângă Graeme, uitându-se îngrozit la fiica lui, lipsită de viață în brațele lui Graeme.

– Nu am știut! se bâlbâi Patrick. Jur pe viața mea, nu am știut!

Înfuriat, Bowen îl trânti pe bărbatul mai bătrân de perete.

– Unde sunt cheile de la lanțuri?

Dar Graeme îi ignoră pe toți. Îndepărtă părul lui Eveline și, cu degetele tremurând, îi căută pulsul la ceafă.

– Este...

Tavis se întrerupse, neputând completa propoziția.

– Este în viață! zise Graeme, cu o ușurare vădită.

Dar, chiar când exclama asta, văzu vânătăile de pe chipul ei, iar furia explodă în el precum focurile iadului.

Lanțurile erau prinse de peretele încăperii cu balamale vechi, de care se îndoia că mai erau așa de puternice. Ar fi fost suficiente să țină fata, dar nu un războinic atât de furios încât ar fi aruncat un cal pentru a-și elibera soția.

I-o dădu pe Eveline tatălui ei.

– Ține-o și protejeaz-o!

Apoi se ridică, se întinse după lanțuri și cu un urlet de furie trase de balamaua de sus, care ținea cele două lanțuri atașate la lanțurile de la încheieturi, și o eliberă din perete. Înainte să treacă la cea de la picioare, Aiden apucă lanțul și smulse balamaua din perete, eliberând-o. Acum puteau măcar să o scoată din temniță pentru a-i scoate toate lanțurile.

Tavis își ținea fiica strâns la piept și plângea încet în părul ei. Graeme se întinse după ea, refuzând să lase pe altcineva să o scotă din temniță. Avea să se ocupe de ea chiar el. Nimeni altcineva nu avea s-o atingă.

Patrick era alb de frică. Se bâlbâi și implora. Era vina fiului său. El nu știuse despre complot.

Graeme îl împinse dezgustat.

Când ajunse la funia care ducea spre încăperea de mai sus, se opri. Nu putea să urce ținând-o în brațe pe Eveline și nici nu putea să urce cu ea peste umărul rănit.

Brodie veni în față, urmat de Aiden.

– Dă-i-o tatei și urcă tu, zise Brodie către Graeme. Eu și Aiden o să formăm o scară umană. Este ceva ce făceam de când eram băieți. Nu o s-o scăpăm, jur!

Graeme încuviință din cap, dând-o repede pe Eveline în grija tatălui ei. El urcă pe funie, teama și furia dându-i forța a zece bărbați. Când ajunsese sus, strigă în jos și îl văzu pe Aiden cum urcă pe umerii lui Brodie, echilibrându-se. Graeme își băgă capul prin deschizătură, întinzându-se cât de mult putea fără să cadă, dar nu avea cum să ajungă la Eveline chiar dacă Aiden o putea ridica deasupra capului.

– Bowen, urcă! ordonă Graeme.

O clipă mai târziu, fratele său urca pe funie, iar Teague veni repede după el. Graeme se întinse pe burtă și peste margine.

– Ține-te de picioarele mele, ordonă el. Trebuie să ne tragi pe mine și pe Eveline înapoi în sus când o apuc.

Cu frații ținându-i gleznele, Graeme fu coborât cu grijă și aproape putu atinge mâinile întinse ale lui Aiden. Acesta strigă spre tatăl lui să o ridice pe Eveline.

Ajutat de ceilalți bărbați, Tavis o puse pe Eveline în brațele lui Aiden și apoi el o ridică atât cât putu, cocoțat în același timp pe umerii lui Brodie. Fu cât pe ce să cadă de două ori, dar reuși să-și recapete echilibrul fără să o scape.

În cele din urmă, Graeme își strecură brațele sub brațele lui Eveline și apoi strigă la frații săi să-l tragă în sus.

Se întinse peste podeaua aspră, deși îl durea umărul rănit, dar ignoră durerea și disconfortul. Eveline era din nou în brațele lui. Era în viață, deși nu știa cât de grave îi erau rănile sau ce i se făcuse cât fusese captivă.

Așteptă ca toți ceilalți să urce doar pentru că nu putea să se descurce cât timp o ținea pe Eveline.

Urcară în tăcere scările la primul nivel al castelului. Întregul drum, Graeme o strânse pe Eveline la piept. Când ajunse sus, se întoarse, iar când tatăl și frații ei urcară și ultima treaptă, Graeme o întinse pe Eveline către Tavis.

– Păzește-o bine, zise el pe o voce joasă. Și așteaptă aici până când fac ce trebuie. Nu o să mai fie amenințată de el nici o clipă. Nu aș vrea să se trezească și să-l vadă viu sau mort.

Tavis încuviință din cap și o luă în brațe pe Eveline. Brodie și Aiden rămaseră lângă tatăl lor, cu ochii întunecați și îngrijorați.

Graeme se întoarse și o luă din loc, lăsându-i pe ceilalți în urmă. Parcurse castelul și ajunse înapoi în curte, cu un singur scop în minte, să se întoarcă unde Silas îl ținea pe Ian.

Nenorocitul și neputinciosul se uita triumfător la Graeme când acesta apăru în curte fără Eveline.

– Vezi? Ți-am zis că n-am ce să facă cu prostănaca.

Graeme scoase sabia dintr-o singură mișcare lină și, înainte ca Ian să apuce să-și dea seama ce urma să se întâmple, îi împlântă sabia în burtă până îi ieși pe partea cealaltă.

Ian ridică ochii șocat, în privire sticlindu-i moartea. Sângele îi curse din gură și alunecă pe bărbie, picurând pe pământ.

– Asta a fost pentru soția mea, mârâi Graeme. Sper să putrezești în iad!

Capitolul 45

Ian căzu o panglică în vânt. Graeme nici măcar nu aşteptă să vadă dacă îşi dădu ultima suflare înainte să apuce să-i caute cheile de la lanţuri pe corp. Era genul care le-ar fi avut la el, iar Graeme avu dreptate. Cheia era în buzunarul tunicii lui Ian.

Îşi băgă sabia în teacă, fără să se mai deranjeze să şteargă sângele lui Ian de pe lamă. Apoi se grăbi înapoi unde era Eveline şi desfăcu cu grijă lanţurile, dându-le jos de la încheieturile şi gleznele ei.

Când se dădu înapoi pentru a arunca lanţurile într-o parte, se uită în ochii tatălui lui Eveline.

– Nu am de gând să încalc tratatul nostru. Vreau doar să mă întorc la castelul meu cu Eveline.

Întinse braţele, dar Tavis ezită. Strânse şi mai tare ghemotocul din braţele sale şi apoi se uită la Graeme cu o expresie rugătoare.

– Castelul nostru este mai aproape. Să mergem acolo ca să ne asigurăm că totul este bine ! Nu mă refuza, te implor. Mama ei o să vrea să ştie tot ce mi-ai spus, să-şi ţină fiica în braţe şi să ştie că este bine şi fericită.

Graeme privi spre fraţii săi şi apoi reveni cu privirea la căpetenia Armstrong. Nu-i cerea un lucru uşor. Îi cerea lui Graeme să lase trecutul în urmă şi să meargă pe pământul Armstrong ca... oaspete. Şi să rămână acolo ca... familie.

Ridică iar ochii spre fraţii săi şi zăbovi cu privirea, dorind să le ştie gândurile. Bowen şi Teague schimbară priviri şi întoarseră un pic capul, uitându-se la expresiile de pe chipurile fraţilor şi tatălui lui Eveline, care încă o ţinea pe fiica lui strâns la piept.

– Nu cer mare lucru, zise Bowen pe o voce joasă. O mamă vrea să ştie că singura ei fiică este bine după un astfel de calvar.

Inima lui Graeme deveni mai uşoară, iar alinarea îi zdrobi pieptul. Pentru Eveline putea să lase deoparte ani întregi de ură şi dorinţa arzătoare de răzbunare, dar nu putea să se aştepte ca ai lui să simtă la fel.

– Ar trebui să ne grăbim, Graeme, rosti Teague. Fata trebuie să se trezească în mijlocul celor care o iubesc, nu aici, unde a fost abuzată.

Graeme îşi întoarse privirea spre Tavis.

– Dacă ne primești, o să fim recunoscători pentru ospitalitatea ta și pentru orice grijă oferită soției mele.

Tavis făcu cei trei pași care îl separau de Graeme și o așeză cu blândețe pe Eveline în brațele lui.

– Să mergem și să-l lăsăm pe Patrick să-și îngroape mortul. Reglăm problema cu clanul McHugh și după ce ne asigurăm că Eveline o să-și revină din acest calvar.

Graeme își coborî privirea spre soția lui și închise ochii pentru câteva clipe, minunându-se că o avea din nou și că era în viață. Apoi încuviință din cap către Tavis și se întoarse spre calul său, care era ținut de oamenii lui.

Imediat ce se apropiară de castelul Armstrong, Robina veni în fugă să-și întâmpine soțul cu o expresie frenetică.

Se opri dintr-odată când observă prezența soldaților Montgomery. Ochii i se măriră în vreme ce se uita uimită la desfășurarea impresionantă de forțe. Și apoi privirea îi căzu pe Graeme și duse mâna la gură când văzu că o ținea pe Eveline în față.

Fugi, cu fustele fluturând, cât de repede o puteau duce picioarele până când ajunse direct la Graeme. Fu nevoit să-și țină calul pe loc ca ea să nu fie călcată în picioare.

– La naiba, Robina! urlă Tavis. Ți-am zis să rămâi în castel indiferent de ce se întâmplă!

– Ce s-a întâmplat cu Eveline? întrebă Robina, cu o suferință evidentă în cuvintele sugrumate.

Ignoră complet furia soțului ei în vreme ce se uita implorator în sus spre Graeme.

– Nu știu totul, zise Graeme pe un ton blând. Dă-mi voie să trec ca Eveline să fie îngrijită.

Robina se dădu repede la o parte.

– Desigur.

Apoi se întoarse și fugi înapoi spre castel la fel de repede cum venise, lăsându-i să o urmeze călare.

Când ajunseră în curte, Robina se afla neliniștită pe trepte, cu degetele strânse. Lacrimile îi sclipeau pe obraji în vreme ce aștepta ca războinicii să descalece.

Bowen îi ocoli pe frații lui Eveline când ei se îndreptară spre calul lui Graeme ca să o dea jos pe Eveline. Ca un semn clar că o considera pe Eveline din neamul lui, Bowen se întinse după ea, luând-o din brațele lui Graeme și coborând-o cu grijă.

Aşteptă ca Graeme să coboare şi apoi i-o înapoie. Având grijă să nu o agite, se îndreptă spre Robina, fără să fie stânjenit de faptul că el şi oamenii lui era instalaţi confortabil pe pământurile Armstrong şi că se aflau, de fapt, la mila căpeteniei Armstrong.

Robina îl îndemnă să intre şi apoi se grăbi în faţa lui, făcându-i semn să o urmeze în sus pe scări. Când era pe cale să intre în camera pe care Eveline o ocupase înainte, Graeme se opri.

– Am şi eu loc în camera asta? întrebă el. Nu o să plec de lângă ea.

Robina făcu ochii mari şi apoi îşi drese vocea.

– Poate ar fi bine să o punem în camera în care te-ai odihnit tu când ai fost aici ca oaspete.

Graeme încuviinţă din cap şi o urmă pe hol până când ajunseră în camera în care el şi Eveline avuseseră prima lor conversaţie adevărată, deşi ea nu scosese un cuvânt. Cât se schimbaseră lucrurile de atunci!

O puse pe pat şi apoi se aşeză pe margine şi îi atinse vânătaia întunecată de pe maxilar. Alta îi păta întreaga tâmplă. Pe obraz avea urme de degete, de parcă Ian o strânsese puternic.

Degetele îi tremurau şi nările îi fremătau. Emoţiile ameninţau să se prăbuşească în timp ce se uita la soţia lui fragilă şi plină de vânătăi. Oh, Doamne, crezuse că nu avea să o mai vadă! Niciodată în viaţa lui nu-i fusese aşa de frică. Niciodată nu ţinuse aşa de mult la o femeie încât doar simpla idee de a fi fără ea ameninţase să-i strivească întreaga lume.

– Ţii la ea, zise Robina Armstrong surprinsă.

Graeme îşi întoarse capul pentru a o săgeta cu privirea. Ceilalţi se adunaseră la uşă. Câţiva chiar intraseră deja în cameră, cu expresii îngrijorate. Nu-i păsa cine îi auzea cuvintele ce urmau.

– Milady, nu-mi pasă pur şi simplu de ea. O *iubesc*. Este întreaga mea viaţă. Sunt nimic fără ea. Nu *am* nimic!

Ochii ei se măriră pe chipul palid. Tavis intră şi o luă pe după umeri, trăgând-o la piept.

– Lasă-l, iubito! Grija lui este în mare parte pentru Eveline. Nu am ştiut multe despre ea. Se opri, cu vocea plină de suferinţă. Am făcut aşa de multe greşeli! Aproape că ne-au costat viaţa fiicei noastre. Ne-ar fi *putut* costa.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Robina.

Tavis clătină din cap.

– Nu este momentul. O să afli totul când o să fim siguri că Eveline e bine și și-a revenit din acest calvar. Pentru moment, o să facem tot ce putem ca să se simtă bine-veniți în casa noastră Graeme și ai lui. Ține foarte mult la Eveline și a lăsat deoparte setea de răzbunare pentru că o iubește pe ea mai mult decât mă urăște pe mine.

Robina se uita complet uluită la Graeme.

– Este adevărat?

Graeme încuviință scurt din cap și apoi își întoarse atenția înapoi la Eveline. Deși știa că nu-l putea auzi, se simțea aproape obligat să-i vorbească. Se mulțumi în schimb să o atingă, mângâindu-i chipul în vreme ce se ruga ca ea să se trezească.

Întorcându-se spre ceilalți, le ordonă scurt să plece din cameră ca să o poată dezbrăca de hainele umede. Apoi privi spre tatăl ei.

– Trimiți o servitoare să facă focul? Nu vreau să-i fie frig lui Eveline.

– Îi aduc o cămașă de noapte călduroasă ca să o îmbrace, zise Robina, grăbindu-se deja spre ușă.

Tavis puse chiar el lemne în vatra goală și aprinse bușteni. Când Robina reveni în cameră, îi dădu pe ceilalți afară și apoi veni să stea lângă Graeme.

– O să mă ocup eu de fiica mea dacă vrei să ieși cu ceilalți.

– Nu plec de lângă ea, zise Graeme scurt. Poți să stai sau să pleci, după cum dorești, dar o s-o examinez chiar eu ca să văd ce răni a suferit. Ai un vraci pe care să-l chemi dacă lucrurile sunt mai serioase decât mă tem eu?

Robina încuviință tăcută din cap. Expresia ei încă era plină de uimire față de cât de aprig era Graeme când venea vorba de Eveline. Dar nu conta. Avea să afle în curând că el nu avea de gând să plece de lângă Eveline.

Mulțumit că ea nu mai avea întrebări, începu să-i îndepărteze rochia zdrențuită și murdară, care atârna umedă pe pielea ei.

Mama ei exclamă uimită când apărură vânătăile dinainte de a fi răpită și care acum se estompau.

– Oh, sfinte Ceruri! șopti Robina.

– Nu este ceea ce crezi, zise sumbru Graeme. Vânătăile nu sunt făcute de mâinile lui Ian McHugh, ci pentru că a căzut de pe cal când era pe pământurile Montgomery.

– Un cal? exclamă Robina. De ce naiba era pe un cal? Ai obligat-o să călărească?

Graeme întoarse capul.

– Sigur că nu. A călărit înapoi la castel să cheme ajutoare pentru mine când am fost răpus de o săgeată.

Robina fu uluită. Era o expresie care părea inscripționată permanent pe chipul ei de când sosise Graeme. Bănuia că... îi înțelegea confuzia. Părea că știau foarte puține despre fiica lor, ceea ce era un păcat, pentru că Eveline era specială.

Graeme îi scoase rochia și fu ușurat să vadă că nu mai erau semne ale altor răni pe corpul ei. Putea doar să se roage ca Ian să nu o fi violat. Gândul acela îi strângea stomacul și îl făcea să îl doară inima.

Cu ajutorul Robinei, o spălă cu blândețe, îndepărtând mizeria și murdăria din temniță, dar și mirosul. Nu voia ca ea să simtă vreun disconfort. După ce fu curată, o îmbrăcă într-o rochie de lână, căptușită cu blană, care îi ținea de cald și împiedica lâna să provoace mâncărimi ale pielii.

Îi strânse cu blândețe părul de pe cap și apoi trecu meticulos cu degetele peste scalpul ei pentru a verifica dacă existau cucuie sau tăieturi.

– Se pare că tot ce a făcut a fost să-i învinețească fața, zise Graeme ușurat.

Spera din toată inima că asta era tot. Dar se temea cel mai mult de efectul calvarului asupra spiritului ei.

– Tavis a zis că l-ai înjunghiat.

Graeme încuviință din cap, fără să se întoarcă.

– Bun, zise cu îndârjire Robina.

Graeme se aplecă și își lipi buzele de fruntea rece a lui Eveline.

– Vino înapoi la mine, șopti el. Te aștept, Eveline!

Ea se foi sub atingerea lui, iar pulsul i se acceleră până ce ajunse să îi bubuie în tâmple. Se retrase, încadrându-i chipul cu mâinile, cuprinzându-i obrajii și revărsând asupra ei cât de multă căldură putea. Voia ca ea să se trezească știind că era în siguranță.

În timp ce i se mișcau pleoapele și se deschideau, el se aplecă mai aproape, astfel încât primul lucru pe care avea să-l vadă să fie chipul lui. Ea clipi de câteva ori de parcă încerca să alunge confuzia, iar ochii i se umplură de o ușurare zdrobitoare.

Zâmbi – o priveliște mai frumoasă decât orice văzuse Graeme în viața lui.

– Știam că o să vii, șopti ea pe o voce răgușită.

Capitolul 46

Era mai mult decât putea suporta. Lacrimile îi ardeau pleoapele și nările îi fremătau din pricina efortului de a nu-și pierde complet calmul.

Ignorând exclamația uimită a Robinei când auzi că Eveline vorbise, el se concentră doar asupra frumoasei lui soții și se asigură că ea era bine și alături de cei care o iubeau.

– Nu încerca să vorbești, iubito, zise el cu tandrețe. Probabil că te doare gâtul. Parcă ai fi o broască orăcăind.

Eveline făcu o grimasă și duse o mână la gât.

– Am țipat, rugându-mă să mă audă cineva. Era așa de întuneric! Se opri, fiindcă lacrimile îi înotau în ochi în vreme ce inspira adânc pe nări. Mi-a fost așa de frică! Voia să mă țină acolo.

Vocea îi pieri de tot, chiar dacă își mișca gura în încercarea de a vorbi. El îi duse un deget la buze ca să tacă. Degetul fu urmat de buzele lui – o sărută lung și dulce, absorbind senzația de a o putea atinge, de a o mirosi și de a se îmbăta cu ea. De a ști că era la adăpost și nu i se mai putea face rău. Că ea supraviețuise, iar el nu o pierduse.

Își sprijini fruntea de a ei și apoi o luă pur și simplu în brațe și o ținu aproape, legănându-se înainte și înapoi, în vreme ce mâinile i se mișcau în sus și în jos pe spatele ei.

După o clipă, ea înlemni. Își puse mâinile pe brațul lui și se împinse pentru a-i putea vedea fața – privirea ei trecu de el și se uită prin cameră. Atunci știu că ea tocmai își dăduse seama că se afla acasă la părinții ei.

Privi în spate, așteptându-se la Robina să fie încă acolo, dar camera era goală. Robina se strecurase afară, lăsând cuplul în intimitate după ce se trezise Eveline.

Ea îi atinse obrazul, iar fruntea i se încruntă de confuzie.

Graeme oftă.

– Nu vorbi. Doar ascultă-mă. Tatăl tău a venit la castelul Montgomery cu toată forța armatei sale. Probabil că Ian i-a trimis un mesaj pe care l-a primit chiar după ce eu i-am trimis propria mea chemare. Nu știu ce zicea în mesaj – încă nu am vorbit cu tatăl tău –, dar probabil că l-a scris ca să-i fie teamă pentru tine, pentru că primul lucru care m-a întrebat a fost unde te afli.

Eveline se încruntă.

– Înainte să sosească tatăl tău, Kierstan a cedat și a mărturisit că a conspirat cu Ian McHugh și că te-a condus în jurul castelului ca Ian să te poată răpi. A fost ajutat de trei dintre oamenii mei. Tatăl meu și oamenii lui au venit cu mine și cu oamenii mei la fortăreața McHugh și am întors castelul cu susul în jos până ce te-am găsit în sfârșit într-o încăpere ascunsă în temniță. După ce te-am scos, te-am lăsat cu tatăl tău suficient cât să-l omor pe Ian pentru crima lui. Voiam doar să ne întoarcem la castelul nostru ca să mă asigur că totul este bine, dar tatăl tău mi-a cerut să venim aici pentru că era mai aproape.

Făcu o pauză de o clipă și apoi o strânse de mâini.

– I-am spus tatălui tău totul. Știe că ți-ai lăsat clanul să creadă că ești afectată de accident și de ce. A fost foarte afectat. Am crezut că, dacă venim aici câteva zile în vizită până ce te recuperezi, asta o să-ți dea timp cu familia ta și poate le spui că ai vrut să le mărturisești de mult timp.

Buzele lui Eveline coborâră într-o expresie de tristețe. Închise ochii pentru câteva clipe, dar Graeme îi atinse obrazul până când ea se uită din nou la el.

– Nu-ți face griji, Eveline! Sunt cu tine. Mereu o să fiu. Și o să fiu alături de tine când o să vorbești prima dată cu părinții tăi. Nu o să permit să te supere nimic.

Ea încuviință din cap și scoase un oftat lung.

– Este bine că știu. Detest să-i păcălesc așa.

– Da, știu, rosti Graeme cu blândețe.

O sărută din nou, prețuind faptul că putea să facă asta când se temuse că nu avea să o mai vadă niciodată. Să nu o mai țină în brațe niciodată. Că nu mai putea avea niciodată șansa de a-i spune tot ce era în inima lui.

Acum nu era momentul, dar venea în curând. Aproape că exploda ținând în el tot ce voia să-i spună. Dar mai întâi trebuia să aibă grijă de ea. Să se asigure că avea mâncare și se odihnea.

– Ai vrea să-ți vezi mama și tatăl? Trimit jos după mâncare și apă fierbinte pentru o baie bună. Îi poți vedea acum sau după ce mănânci și te speli.

– După aceea, zise ea într-o șoaptă sugrumată.

El încuviință din cap și apoi se ridică să se ducă la mama ei pentru a-i cere tot ce avea Eveline nevoie.

Eveline se cufundă în cada de lemn până când apa fierbinte îi ajunse la bărbie. Închise ochii și lăsă ca apa caldă să-i pătrundă până la oase, înlocuind frigul dureros și alungând durerile mușchilor.

Graeme îi adună părul care îi căzuse pe spate și începu să-l pieptene. Îi savura atingerea, confortul de a-l avea aproape. Nu se temea de nimic când el era cu ea.

Când termină de periat părul, i-l trase peste unul din umeri și îl lăsă să cadă în apă. Apoi luă un urcior și se aplecă pentru a-l putea scufunda în apă.

Îi întoarse chipul ca ea să-i poată vedea gura și apoi îi spuse să se aplece ca să-i poată spăla părul.

Era o experiență ciudată să vezi un războinic dur spălând așa de tandru și alinându-i durerile și suferințele. Niciodată nu se simțise așa de prețuită. Atât de... iubită.

Gândul acela o duru. Ar fi dat orice să poată auzi acele cuvinte de pe buzele lui. Ar fi dat orice să aibă o zi în care să poată auzi. Doar ca să se bucure de ceva așa de simplu cum ar fi fost câteva cuvinte rostite din inimă de soțul ei.

Închise ochii și stătu acolo inertă în vreme ce el termină de săpunit și de clătit părul și apoi când el îi spălă restul corpului, până la degetele de la picioare.

Când piciorul îi alunecă înapoi în apă, el se aplecă peste cadă și captură gura într-un sărut profund și solicitant. Era mai puțin blând decât sărutările lui când ea fusese în pat.

Era o disperare în el, de parcă încă se convingea că ea era acolo și în siguranță. Îi cuprinsă maxilarul cu palma și o ținu cât sărutul lui deveni mai adânc și limba lui alunecă senzual peste a ei.

„Te iubesc."

Cuvintele pe care încercase să le zică pur și simplu nu ieșeau din gura ei. Îi muriră dureros în gât, iar forța de a le vocaliza dispăruse.

Graeme se retrase, rămânând cu privirea asupra ei în timp ce se întindea după una din pânzele de șters. Îi luă mâna, o ajută să se ridice în picioare și să pășească peste margine și pe podea. O înfășură imediat din cap până în picioare în pânză și o duse spre focul unde așteptau o farfurie cu pâine și brânză, împreună cu un castron cu tocană fierbinte de iepure.

– Vreau să mănânci tot, îi ceru el.

Ea încuviință din cap, fericită să-i îndeplinească ordinul.

Cu focul care îi încălzea pielea, sorbi zeama din lingură și savură căldura care îi aluneca pe gât. Alina asprimea și înmuia carnea rănită.

Mâncă până ce epuizarea puse stăpânire pe ea și abia își putea ține capul sus. Spre dezgustul ei, începu să tremure violent.

Era stupid. Era în siguranță. Se afla la kilometri depărtare de Ian McHugh, și el oricum era mort. Cu toate astea, nu se putea opri din tremurat. Nu putea opri îngrozitorul gând că încă ar mai fi putut fi în temnița aceea întunecată, încătușată de zid.

Graeme o luă în brațe și o duse înapoi în pat. Dădu la o parte pânza în care o înfășurase și îi trase rochia de lână peste cap. Își luă timp cât să-și dea jos cizmele, o bagă sub blănuri și se strecură în pat lângă ea, trăgând-o lângă corpul lui ca toată căldura lui să pătrundă în ea.

Îi frecă spatele cu mâinile în sus și în jos până când o parte din panică îi dispăru, iar ea se moleși lângă el. O sărută pe tâmplă – părul încă îi era umed – și pe lobul urechii. Respirația lui era caldă pe obrazul ei. Se ghemui mai bine în îmbrățișarea lui, închizând ochii.

Intenționa să-și înfrunte familia când avea să se trezească. Poate că atunci vocea avea să-i revină și putea să le ofere cuvintele care să explice ce făcuse.

Capitolul 47

Graeme stătea proptit în pat, Eveline era cocoțată în poala lui, cu brațele lui în jurul ei ca sprijin în timp ce își înfrunta frații și părinții cu ce le tăinuise demult. Adevărul.

El stătea tăcut, doar ținând-o în vreme ce ea își înghițea curajul și spunea întreaga poveste, terminând cu modul în care fusese prinsă de Ian McHugh și groaza pe care o simțise că el avea să își

îndeplinească toate promisiunile pe care i le făcuse când fusese mult mai tânără.

Pe chipurile lui Brodie și Aiden se vedea furia. În ochii tatălui ei sclipeau lacrimile. Nici măcar nu se uita la Eveline. Rușinea i se citea pe chip, iar pe Eveline o durea să-i vadă suferința. Mama ei plângea încet, dar era și bucurie în ochii ei, ceea ce o întări.

Nu erau furioși. Emoțiile lor păreau să treacă de la bucurie la tristețe. Și furie față de Ian McHugh. Dar nu față de ea.

Se rezemă de Graeme, bucurându-se de confortul îmbrățișări lui. Îi acaparase recunoscătoare forța, având nevoie de fiecare gram pe care îl putea aduna pentru a fi curajoasă în fața familiei.

– De ce nu mi-ai spus *mie*? întrebă Brodie cu tristețe în privire în vreme ce se uita la Eveline. Știi că te-aș fi apărat.

– Nu l-ai fi putut face pe tata să-și schimbe părerea, răspunse ea.

– Eu trebuie să-mi asum toată vina pentru tot ce ai simțit că ești obligată să faci, zise tatăl ei cu o expresie încordată.

– Nu! negă Eveline. Vă rog, nu pot suporta să vă văd pe toți triști. A fost un lucru stupid ce am făcut. Accept asta. Nu îmi regret faptele pentru că poate lucrurile nu ar fi fost ca acum. Dar nu a fost un lucru bun și nici nu este vina voastră. Am mințit. V-am păcălit. Am rămas captivă într-o pânză de păianjen din care nu puteam scăpa. Voiam doar să știți adevărul și că nu vă învinovățesc. Nu sunt furioasă. Vă iubesc!

Mama ei se ridică de lângă tatăl lui Eveline și veni spre ea. Întinse brațele, iar Eveline își îmbrățișă mama cu aceeași îndârjire cu care mama ei o strângea pe ea.

Trecuse așa de mult de când avusese un astfel de contact cu mama ei! Savură căldura și iubirea din acel lucru minunat ca îmbrățișarea unei mame. Deși nu mai era un copil, nu era așa de mare încât să nu aibă nevoie de alinarea mamei. Nu exista un sentiment mai bun în lume.

Mama ei se retrase, cuprinzând chipul lui Eveline. Lacrimile alunecau pe fața Robinei, dar apoi zâmbi, în ochi sclipindu-i iubirea și iertarea.

– Atunci este adevărat că poți citi tot ce spun doar uitându-te la buzele mele?

Eveline încuviință din cap.

– Da.

– Fată deșteaptă, zise mama ei, bătând-o ușor peste obraz.

Tatăl ei se ridică și rămase la mică distanță, cu ochii bântuiți. Pentru că nu mai putea să suporte tristețea de pe chipul lui, Eveline se ridică din poala lui Graeme. Simțindu-i intenția, el o ajută să se ridice.

Eveline merse spre tatăl ei și îi cuprinse talia cu brațele, sprijinindu-și obrazul pe pieptul lui voinic, și îl strânse cât putu ea de tare.

Brațele lui o cuprinseră imediat, ținând-o la fel de strâns cum îl cuprinse ea. Corpul lui tremura lângă al ei. O sărută pe creștet.

Când se retrase, se vedeau urme clare de lacrimi pe obrajii lui, iar în privirea lui se citea o suferință grea.

– Îmi pare rău, copila mea, zise el.

Ea clătină din cap.

– Nu, totul este iertat. Și eu sunt cea care ar trebui să vă cer iertare. Totul este bine acum. Asta este tot ce contează.

Tatăl ei încuviință din cap.

– Da, important este că ești fericită și că are cineva grijă de tine.

Ea zâmbi și apoi privi înapoi spre locul unde Graeme stătea în picioare lângă pat. Privirea lui rămăsese ațintită asupra ei, iar ea fu impresionată de emoția adâncă din ochii lui.

Fără să se uite înapoi la tatăl ei, ea zise:

– Oh, da, are bine grijă de mine, tată!

Brodie și Aiden veniră și ei să o îmbrățișeze. Brodie o îmbrățișă mai aprig și o atinse blând cu un deget pe vânătaia care era așa de aproape de gura ei.

– Te iubesc, surioară. Să nu-ți uiți niciodată casa de aici și oamenii care te iubesc!

Ea zâmbi.

– Nu, nu o să uit niciodată.

Se întoarse la Graeme, și el se așeză din nou pe pat, trăgând-o în poala lui. Se simțea în siguranță și protejată acolo, în căldura și forța lui.

– Mai trebuie să știm ceva, Eveline, rosti Graeme. Ian McHugh te-a luat, dar când am mers la castelul McHugh, Patrick a pretins că el nu știa de acțiunile fiului său. Am plecat repede de la fortăreață pentru că ne temeam că erai rănită grav. Ne poți spune tot ce s-a întâmplat, dacă nu este prea dureros pentru tine să povestești?

Eveline se uita șocată la soțul ei.

– Nu a știut? Graeme, a fost acolo, în temniță, când Ian m-a lovit! L-am văzut și s-a retras în umbre de parcă nu voia ca eu să-l văd, dar era acolo! A știut totul.

Graeme deveni rigid și se uită la ceilalți din cameră, cuprins de furie. Ea îi atinse obrazul ca el să se uite din nou la ea.

– Părea că se *teme* de fiul lui. Mi s-a părut că nu avea sens. Ian era mult mai scund decât mi-l aminteam. Mult mai scund decât tatăl său. Când eram mai mică, părea uriaș, ca un monstru dintr-un mit. Când l-am văzut din nou, abia mi-a venit să cred că era bărbatul care mi-a alimentat coșmarurile așa de mult timp.

– O să moară, zise Graeme cu o expresie rece ca gheața.

Eveline privi îngrijorată spre ceilalți, care erau la fel de furioși. Obrajii tatălui său erau roșii de mânie.

Bowen păși în față.

– Știu că ești furios, Graeme. Nimeni nu te învinovățește. Dar Eveline are nevoie de tine acum. Nu ar trebui să pleci de lângă ea nici ca să o răzbuni. L-ai pedepsit pe cel răspunzător de calvarul ei. Dă-mi voie să-i iau pe oamenii noștri la castelul McHugh și să ne ocupăm de problemă.

Graeme vru să clatine din cap, dar tatăl lui Eveline ridică mâna.

– Fratele tău are dreptate, Graeme. Nu este o problemă de care să te ocupi tu. Locul tău este lângă soția ta. O să vă dau și eu trupe. Probabil că o să cedeze fără să se lupte. Știu și ei că nu pot câștiga.

– Merg și eu cu el, zise Aiden cu chipul încruntat.

– Și eu, adăugă Teague.

Capul lui Eveline se mișca de la o față la alta pentru a vedea tot ce se spunea.

Tavis zâmbi când și Brodie se alătură cauzei. Apoi privi spre Graeme.

– Ce spui, Graeme? Pot două căpetenii să se dea la o parte și să lase cei mai loiali oameni ai lor să scape Scoția de o viperă?

– Eu pretind fortăreața, zise Graeme. O să-i fie dată lui Eveline și fiicei noastre, indiferent când este născută, că e prima sau ultima în linie. Orice fiu pe care mi-l dă o să devină la un moment dat căpetenia clanului nostru. Dar vreau ca fiica noastră să fie protejată ca să nu se simtă niciodată cum s-a simțit Eveline când a căutat să scape de căsătoria cu un monstru brutal.

Ochii lui Eveline se umplură de lacrimi. Își aruncă brațele în jurul gâtului soțului ei, ținându-l strâns în vreme ce lacrimi fierbinți îi alunecau pe obraji.

Când în sfârșit se îndepărtă, îl sărută pe buze, nepăsându-i cine era martor la acea intimitate. El o strânse din nou în brațe și ea privi spre grupul de bărbați care făceau planuri ca Montgomery și Armstrong să meargă mai departe în prima lor sarcină comună.

Frații ei și ai lui Graeme se certau deja în privința sarcinii de a-l executa pe Patrick McHugh pentru minciunile și trădarea lui. Ea își mută privirea pentru că nu voia să mai zăbovească asupra morții.

Graeme îi întoarse bărbia în direcția lui și îi mângâie obrazul.

– Mama ta vrea să petreacă puțin timp cu tine. Eu o să mă duc jos cu ceilalți să discutăm despre planuri. Vin mai târziu să văd ce faci.

O dădu cu blândețe într-o parte ca ea să se poată așeza pe pat și apoi se ridică, făcându-le semn celorlalți să iasă din cameră.

După ce plecară, Eveline își întoarse privirea spre mama ei, dintr-odată nervoasă că erau singure.

Robina se așeză pe pat cu fața spre Eveline și îi luă mâinile într-ale ei.

– Îl iubești, zise mama ei cu o expresie blândă.

– Oh, da! zise Eveline. Foarte mult. S-a purtat minunat cu mine.

Mama ei zâmbi și îi strânse mâinile. Se aplecă în față și o sărută pe Eveline pe obraz și apoi se îndepărtă, cu bucurie pe chip.

– Este evident că și el te iubește.

Eveline nu răspunse imediat, dar apoi se uită fix la mama ei, cu inima bătându-i puternic tot timpul.

– Da, cred că așa este. Nu a spus-o încă, dar cred din toată inima că așa este.

Mama ei încuviință din cap.

– Da, și eu cred asta. Este așa de protector și de tandru cu tine, Eveline! Este o priveliște superbă.

Eveline oftă.

– Este singura dată când îmi pare rău că nu pot auzi.

Mama ei se încruntă.

– De ce?

– Pentru că îmi doresc mai mult decât orice să-l pot auzi spunând acele cuvinte. Este singurul lucru pe care l-aș cere din nou.

Graeme stătea tăcut dincolo de ușă, ascultând tonul melancolic din cuvintele lui Eveline. Îl rănea că ea tânjea după imposibil, că avea nevoie așa de mare să audă acele cuvinte.

Se gândi îndelung la acea situație în vreme ce ea și mama ei continuară să vorbească în cameră. Nu, ea nu-l putea auzi. Dar cumva el avea să găsească o cale de a o face să-l audă. Voia să nu existe nici o urmă de îndoială în mintea ei că o iubea mai mult decât era posibil să iubească pe oricine altcineva.

Puse mâna pe ușa închisă a camerei și șopti moale.

– Te iubesc, Eveline. O să te fac să mă auzi chiar dacă este ultimul lucru pe care o să-l fac.

Capitolul 48

– Aș vrea ca ăsta să fie un nou început pentru clanurile noastre, zise Tavis Armstrong în vreme ce cupe cu bere erau așezate în fața lui Graeme, Bowen și Teague, dar și a lui Brodie, Aiden și Tavis.

– Ascult, zise Graeme.

Frații lui schimbară priviri între ei și apoi amândoi se uitară la el. Își dădu seama de importanța momentului. Inimaginabilul se întâmpla datorită unei fete cu ochi albaștri și păr auriu care intrase ca o furtună în viața lui și îl făcuse să se gândească la alte lucruri decât la răzbunare și la ură.

Îl învățase să iubească.

– Împreună suntem o forță ca nici o alta, zise Tavis.

Aiden încuviință din cap. Brodie își susținea și el tatăl. Stătea într-o parte, fără vreun semn de ranchiună sau batjocură. Părea dornic să facă pace.

– Nimeni, nici măcar Coroana, nu ar avea puterea forțelor noastre unite, continuă Tavis. Nu că aș sugera o astfel de insurecție. Doar subliniez beneficiile unei alianțe *adevărate* între noi. Nu una forțată.

Graeme inspiră adânc și privi încă o dată spre frații săi. Ei îi întâlniră privirea și încuviințară aproape imperceptibil. Apoi Graeme reveni cu privirea spre căpetenia Armstrong.

– Sunt dispus.

În ochii lui Tavis erau o bucurie și o ușurare așa de mari, încât Graeme fu uimit.

– Este bine că putem lăsa deoparte zeci de ani de lupte nu doar de dragul fiicei mele, ci și al copiilor voștri și al copiilor fiilor mei. În schimb, putem face o alianță indestructibilă, care să asigure viitorul ambelor clanuri.

Graeme încuviință din cap, în inima lui adânc coborându-se pacea. Era decizia corectă. Nu era o decizie pe care ar fi putut să o ia înainte de a o cunoaște pe Eveline. Dar voia ca toți copiii lui și ai lui Eveline să crească înconjurați de protecția ambelor clanuri. Voia ca niciodată cineva precum Ian McHugh să amenințe ceea ce îi era lui drag.

Tavis întinse mâna către Graeme.

– Un jurământ nou, unul care să nu fie semnat cu sânge, ci făcut de bunăvoie și fără obligație.

Graeme se întinse peste masă pentru a prinde mâna bărbatului mai în vârstă. Tavis rezistă, surprins de forța strângerii.

– Vreau să fiu parte din viața fiicei mele și să-i văd copiii din pântec. Nepoții mei.

Graeme nu interpretă greșit ceea ce cerea cu adevărat tatăl lui Eveline. Îi cerea să fie primit pe pământul Montgomery. De bunăvoie. Când voia el. Îi cerea lui Graeme să deschidă porțile pentru cei din clanul Armstrong, iar de acum înainte să dea dovadă de bunăvoință.

Îi cerea să se poarte ca o... familie.

„Îmi pare rău, tată. Nu pot continua pe drumul pe care l-am urmat în ultimii ani. O iubesc pe Eveline. Ea înseamnă totul pentru mine. Mai mult decât răzbunarea. Mai mult decât să-i pedepsesc pe cei care sunt responsabili de moartea ta. Te rog, iartă-mă!"

Întâlni privirea lui Tavis.

– Mereu o să fii bine-venit pe pământul Montgomery. Eveline o să fie fericită să-și vadă familia pe care o iubește, iar eu sper să îți oferim nepoții de care speri să te bucuri.

– Ești un om bun, zise Tavis răgușit. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că o să stăm aici vorbind despre vizite și nepoți. Ai învățat un bătrân cum să fie un om mai bun. Ți-ar fi fost ușor să o urăști și să o pedepsești pe Eveline pentru o căsătorie forțată și o alianță cu un bărbat pe care îl urăști. Cu toate astea, ai tratat-o cu blândețe.

Graeme își retrase mâna. Teama plecase din inima lui. Nu mai simțea povara urii sau setea de răzbunare. Când se uita la Tavis Armstrong, nu vedea un bărbat pe care îl urâse mare parte din viața lui. Vedea un bărbat care își iubea fiica și care voia să facă un viitor mai bun pentru ea și pentru copiii ei.

– În seara asta sărbătorim întoarcerea în siguranță a fiicei mele, anunță Tavis. O să pregătim un ospăț și o să ne bucurăm de noua alianță. Este un nou început în istoria clanurilor noastre. Mâine-dimineață, fiii mei și frații tăi o să plece călare pentru a îndrepta nedreptatea făcută ambelor noastre clanuri de către clanul McHugh.

– Te simți suficient de bine ca să cobori pentru petrecerea de diseară? o întrebă Robina Armstrong pe Eveline.

Eveline zâmbi și încuviință din cap.

– Da. Vreau să fiu cu soțul meu și cu familia mea. Este o ocazie fericită. Nu o să-i permit lui Ian McHugh să mă mai sperie.

Mama ei zâmbi și o strânse la piept.

– Vino, atunci, hai să găsim ceva superb să porți! Am ceva ce ar trebui să ți se potrivească.

O oră mai târziu, părul lui Eveline era parțial ridicat cu un pieptăn cu pietre prețioase, în vreme ce restul părului fusese lăsat să-i fluture în jos pe spate. Purta o rochie în culorile apusului de toamnă. Nuanțe de roșcat, chihlimbar și auriu se împleteau în materialul frumos, prin cusături complicate. Eveline strălucea ca o mie de sori. Nici măcar vânătăile de pe chip nu-i puteau diminua frumusețea.

– Bărbații ne așteaptă, zise Robina. Să mergem înainte să devină nerăbdători! Ne așteaptă ca să înceapă festivitățile.

Eveline coborî scările în urma mamei, iar când intrară în sală, își privi soțul, care stătea lângă vatră, și fu purtată înapoi în timp când îl văzuse prima dată pe Graeme Montgomery.

Stătea exact ca acum, iar ea simțise în urechi vibrațiile vocii lui joase și răgușite. Fusese fascinată de el de la început.

El se întoarse, iar privirea îi căzu asupra ei în vreme ce ea traversa încăperea. Fascinat, porni și el prin sală spre ea.

Mama ei zâmbi și se duse la soțul ei. Graeme se opri în fața ei și întinse mâna.

– Arăți superb, Eveline, zise el.

Ea își strecură mâna într-a lui și o lăsă să o conducă lângă foc în vreme ce îl așteptau pe tatăl ei să se așeze primul.

Teague și Bowen se aflau la mică distanță, conversând cu Brodie și Aiden. Când o văzură, se întrerupseră și veniră să stea lângă ea și Graeme.

Bowen se aplecă și o sărută pe obraz.

– Este minunat să te văd așa de frumoasă, surioară.

Chipul lui Eveline se încălzi și îi răspunse la gestul de afecțiune cu un sărut pe obraz.

– Mulțumesc.

Teague se aplecă și o sărută pe celălalt obraz.

– Ești o fată puternică, Eveline. Sunt bucuros că ești de partea noastră.

Ea râse, iar bucuria și fericirea îi umplură sufletul.

Graeme privi încăperea care se umplea rapid și apoi se uită la Tavis. Acesta încuviință din cap, iar Graeme o conduse pe Eveline la masa de pe podium. O așeză în capul mesei, unde după toate drepturile ar fi trebuit să stea tatăl ei. Ea se încruntă când o întoarse într-o parte în scaun ca să fie cu fața către restul încăperii.

Apoi, spre marea ei uimire, îngenunche în fața ei, luându-i mâinile într-ale lui.

– Închide ochii, Eveline, zise el cu blândețe în privire.

Ea se supuse fără să întrebe, închise ochii, schimbând încăperea cu întunericul. Avea o senzație de neliniște pentru că nu putea să vadă sau să audă, dar mâinile lui Graeme erau strânse în jurul alor ei, și știa că nu avea să mai fie niciodată rănită cu el aflat în preajmă.

Apoi simți o vibrație intensă în urechi. Știa că el vorbise – nu, *tunase* ca ea să simtă așa de intens.

Îi ridică mâinile și le lipi de pieptul lui și apoi cuvintele vuiră din pieptul lui din nou, fluturând prin urechile ei până când simți o senzație de mâncărime. Era aproape melodios, deși nu îl auzise cu adevărat. Dar era ușor și reconfortat, fiind cel mai aproape de a auzi cu adevărat după trei ani lungi.

Și dintr-odată își dădu seama ce spusese el. Nu, nu auzise cuvintele, dar le *simțise*. În inima ei. Chiar în sufletul ei.

Deschise ochii și văzu dovada în fața ochilor. Acolo, în fața lumii. Întreaga sală era cuprinsă de tăcere și uimită de războinicul puternic aflat în genunchi în fața ei.

– Mă iubești, zise ea uimită.

El zâmbi.

– Ai avut vreodată îndoieli?

Se întoarse spre tatăl ei, care stătea la câțiva pași distanță, cu brațul în jurul mamei ei.

– Mă iubește!

Umerii tatălui ei tremurau de râs.

– Da, cred că întreaga Scoție știe acum, fato! N-ai nimic să-i spui băiatului?

Eveline se întoarse spre soțul ei și își trase mâinile dintre-ale lui pentru a-i cuprinde chipul. Barba nerasă era aspră sub palmele ei, dar îi cuprinse în mâini chipul prea iubit, atingându-i cu degetele mari liniile aspre ale pomeților lui.

– Te iubesc! urlă ea, hotărâtă să strige la fel de tare ca el.

În sală, oamenii tresăriră. Unii râseră. Alții aplaudară. Zâmbetele erau largi, dar nici unul la fel de larg ca al soțului ei. El zâmbea așa de larg, încât obrajii păreau gata să îi crape. În ochii lui întunecați dansa o bucurie copleșitoare. Se întinse să-i atingă chipul, degetele coborându-i spre maxilar.

– Da, știu, nevastă. Și toată Scoția probabil că o știe acum.

Capitolul 49

Eveline era în fața lui Graeme, călare pe armăsarul lui, întoarsă pe jumătate pentru a sta cuibărită la pieptul lui. El avea un braț înfășurat în jurul ei, iar cu celălalt ținea frâiele și mâna calul în sus pe coasta care dădea spre fortăreața Montgomery din vale.

Trase de frâie, opri și se uitară amândoi peste pământurile Montgomery. Se întoarse pentru a o privi pe Eveline, ca ea să vadă tot ce avea el de zis.

– Poți să fii fericită aici, iubito?

Ea zâmbi și își întoarse privirea spre frumosul pământ acoperit de verde și de flori îmbobocite.

– Sunt fericită oriunde ești tu, bărbate.

Îi atinse obrazul ca ea să se uite din nou la el.

– Cei care te-au trădat nu o să mai fie o amenințare pentru tine.

Expresia lui Eveline se întristă, iar inima i se îngreună.

– Ce o să li se întâmple?

– Bărbații au fost executați. Kierstan a fost izgonită din clan.

Eveline tresări, deși știa că nu existase altă soluție. Fuseseră un mare pericol nu doar pentru ei, ci pentru întregul clan Montgomery. Multe vieți ar fi putut pieri. Kierstan pusese în pericol și siguranța neamului ei, clanul Armstrong.

– Unde o să se ducă? întrebă blând Eveline.

– Nu-mi pasă. A primit suficiente provizii ca să aibă pe drum. Este mai mult decât ar fi trebuit, dar nu alung o femeie din clanul meu ca să aibă parte de o moarte sigură. Ce face cu viața ei de acum înainte depinde numai de ea.

– Asta facem cu toții, zise Eveline.

Graeme îi zâmbi.

– Da, iubito, este adevărat. De azi înainte, viețile noastre și un nou început în istoria clanurilor noastre depind de noi.

Eveline îi zâmbi, apoi studie frumoasa priveliște din fața ei – marea întinderea de pământ Montgomery pe care aveau să zburde într-o bună zi propriii ei copii și aveau să o considere a lor.

– Cred că o să făurim ceva măreț, care nu o să mai fie niciodată egalat de alt clan din Scoția.

– Curajoase cuvinte, potrivite pentru stăpâna clanului Montgomery, zise Graeme aprobator. Vino, nevastă! Să mergem acasă. Simt nevoia să-i arăt iubitei mele cât de mult o iubește căpetenia.

Mulțumiri

Surditatea lui Eveline se bazează pe boala auditivă a soțului meu. Nimeni nu a știut vreodată cât de gravă era până când nu a ajuns la masterul de la facultate. A învățat singur să citească de pe buze și a trecut prin școală stând aproape de profesori ca să le poată vedea gura. La fel ca Eveline, nu poate auzi tonurile înalte, ci doar o parte din cele joase. Cartea aceasta și eroina sunt un omagiu pentru el și pentru perseverența lui.